ב״ה. עש״ק פ׳ מטות כ״ב תמוז ה׳תשס״ה | גיליון 517 | באה״ק: 12 ש״ח. בחו״ל: 4 דולר

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

מטה משיח בארה"ק

שע"י אגודת חסידי חב"ד באה"ק
בנשיאות כ"ק אד"ש מלך המשיח
ת.ד. 712 כפר חב"ד טל. 03-9607922

המקדש

ללמוד לראות ולחיות

מטה משיח עושה הכל על-מנת לאפשר לך ללמוד ולחוות את ענייני המקדש

השנה

★ דגש מיוחד על פירוט מבנה המקדש לשיטת הרמב"ם

★ ביאור ויסודות במבנה בית המקדש השלישי

בחר את האפשרות
המתאימה לך לבית,
לעסק או לבית הכנסת!

- תקליטורים מרהיבים ביופיים בנושא בית המקדש - בהם תוכל ללמוד לעצמך ואפילו להעביר שיעורים בעניינים אלו.
- הרצאות מיוחדות ומוסברות בטוב טעם בשפה המובנת לכל, בליווי שקופיות ועזרים על-ידי טובי המרצים.

כל זאת במחירים מוזלים במיוחד!

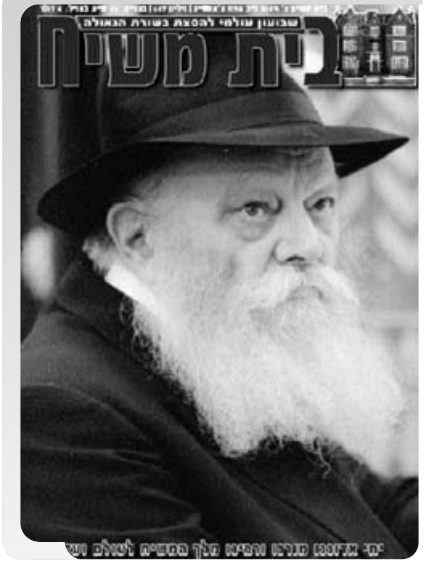
אנ"ש גבאים
ושלוחים
אנא צרו עמנו
קשר בהקדם

כל הקודם זוכה

03-9607922

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

תוכן עניינים

כתבות

20 | **גאולה ואמונה בתוך גדרות ומצור**
רשמים ודיווחים מרגשים ואוטנטיים מהזווית החב״דית של אירועי נתיבות וכפר מימון

28 | **״הגיע זמן הגאולה״ – עובדה או משאלה?**
כשאנו רוצים לדעת את מידת וודאותם – עצם העובדה שהרבי אמרם פעלה את קיומם ובגשמיות

32 | **תפנית חיים בעמקי הקליפות**
סיפורו של ר׳ תומר מזרחי אברך חב״די שעשה דרך ארוכה ומופלאה לעולמה של יהדות וחסידות

38 | **כשספר תורה בידם עלו באש השמיימה – – –**
פרק חמישה-עשר בו יסופר על אודות השמדת הקהילה החב״דית הגדולה בריגה

44 | **נפלאות גדולות – לבדו!**
כשסיימתי לספר לרבי את כל סדר המאורעות בלשכת הגיוס חייך חיוך רחב...

46 | **החסיד שסירב פקודה**
סיפורו של הרה״ח ר׳ שמואל בלידינסקי שסירב למלא פקודה נגד חוקי התורה לפני יובל שנים

48 | **שה דאבידה קשיא - מי ישיב את השה?**
אם רק נקלוט שאנו כלואים מאחורי סורג ובריח של ׳שה דאבידה׳ – נפתח את שער הכלא ונצא לחופשי

54 | **אירוסי ונישואי הקב״ה וישראל בגאולה השלימה**
מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע לפי מדרשי חז״ל הקבלה והחסידות לאור תורת חב״ד

מדורים קבועים

5 | **דבר מלכות**

9 | **לוח שבועי**

11 | **דבר המערכת**

12 | **הפרשה החסידית**

13 | **מאוצר המלך**

14 | **התוועדות חסידותית**

56 | **יומנו של תמים ב-770**

62 | **שלימות הארץ**

73 | **במחנה צבאות ה׳**

80 | **חסידים . . איין משפחה**

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

משרד ראשי
744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: (718) 778-8000
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: (718) 778-0800
דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש
ת.ד. 201 כפר חב״ד 72915
טלפון: (03) 9607-290
מזכירות: שלוחה 0
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: (03) 9607-289
דואר אלקטרוני: bm770@netvision.net.il
מחלקת מנויים: b_mm@netvision.net.il
מחלקת מודעות: bm_add@netvision.net.il

מוציא לאור
מרכז חב״ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת
מאיר אלפסי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות
©
Copyright 2005 by Beis Moshiach Inc

בית משיח Beis Moshiach 770

הכתובת שלך לכל עניין של משיח וגאולה

הודעה משמחת

לקראת השנה השניה לישיבת "בית משיח 770"
ישיבה גדולה – חב"ד, ביתר עילית

התמנה ראש הישיבה

הגה"ח הרב **אורי מרדכי** שליט"א **ליפש**

לבירורים ולהרשמה לשיעור א' ולבחורים שלוחים
ניתן להתקשר או להשאיר הודעה במשרד:

02-580-770-6

ימים א-ה בין השעות: 11:30-15:30, יום ו' בין השעות: 10:00-12:00

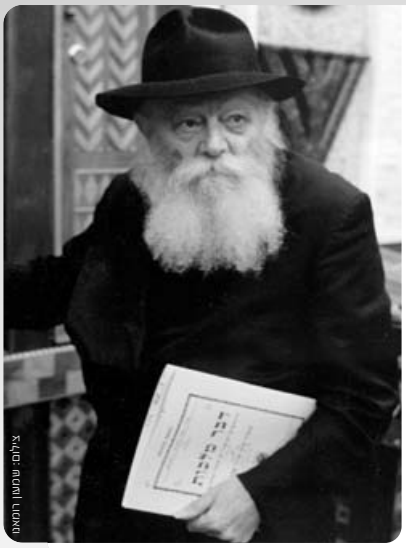
תכנית מיוחדת וכדאית לבחורים,
לשליחות אחרי 'קבוצה'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לפרטים:
דניאל גולדברג
ביתר עילית, טל: 02-580-770-6
מארה"ב: 1-347-584-0618

BMOSHIACH770@GMAIL.COM
WWW.BEISMOSHIACH770.COM

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

בני ישראל מנחמים את הקב"ה

א. שמו של החודש שמברכים בשבת זו הוא – "אב". אבל מובא בכמה מקומות שקורין לחודש זה "מנחם-אב", וכן נוהגין לכתוב בשטרות וכיו"ב, וגם בנוסח דברכת החודש נוהגים לקרוא לחודש זה בשם "מנחם-אב".

והנה, שם החודש "אב" – קאי על הקב"ה, אבינו שבשמים. ועל-פי-זה מפרשים העולם את שם החודש "מנחם-אב" – שהקב"ה ("אב") "מנחם" את בני ישראל (על כללות ענין הגלות).

אבל: על-פי-זה היו צריכים לקרוא לחודש זה בשם "אב-מנחם", היינו, שה"אב", אבינו שבשמים, הוא "מנחם" את בני ישראל. ומאחר שקורין לחודש זה בשם "מנחם-אב", משמע, שהפירוש בזה הוא – שמנחמים את ה"**אב**", היינו, שאבינו שבשמים זקוק לנחמה, ובחודש זה נפעל הענין ד"מנחם-אב".

ועל-דרך לשון הברכה "מנחם ציון ובונה ירושלים", היינו, שמנחמים את "**ציון**", כמו כן הפירוש ד"מנחם-אב", שמנחמים את ה"**אב**".

דהנה, כשם שכללות ענין הגלות מעורר רחמנות על **בני ישראל** – "אוי לבנים שגלו מעל שולחן אביהם", כמו כן מובן שכללות ענין הגלות מעורר רחמנות על **הקב"ה** שהגלה את בניו, ולכן, גם הקב"ה זקוק לענין של נחמה על כללות ענין הגלות, וזהו הפירוש ד"מנחם-אב" – שמנחמים את ה"אב" (אבינו שבשמים).

ב. ובהקדים – ביאור כללי בנוגע לענין התפלה (כולל התפלה ד"ברכת החודש"):

תפלה ענינה – בקשת צרכיו. וכפסק דין הרמב"ם (ריש הל' תפלה) "שיהא אדם מתחנן ומתפלל . . שואל צרכיו שהוא צריך להם כו'".

וביחד עם זה, ידועה תורת הרב המגיד (או"ת יט, ד) בפירוש מאמר רז"ל "אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש" – "היינו, כובד של רישא רכל רישין ("ראש" האמיתי), אף שמבקש בקשת צרכי עצמו, יהי' כוונתו שלא יחסר הדבר **לעילא** ח"ו".

והתיווך בזה – כללות הענין דבקשת צרכיו יכול להיות בב' אופנים:

(א) "שואל צרכיו **שהוא** צריך להם" **כפשוטו**, היינו, שהוא מרגיש שחסר לו דבר מסויים, ומבקש זאת מהקב"ה,

(ב) בקשת צרכיו אינה משום שהוא מרגיש שחסר לו דבר מסויים, אלא מאחר שיודע שהגוף הוא נכסיו של הקב"ה,

[וכפסק דין אדמו"ר הזקן בשו"ע (הל' נזקי גוף ונפש ס"ד) "אין לאדם רשות על גופו כלל . . לצערו בשום צער כו'", מאחר שהגוף אינו שלו, אלא נכסיו של הקב"ה, ולכן ישנו ציווי "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" – שמירת בריאות הגוף. מלבד כאשר "עושה בדרך תשובה, שצער זה טובה היא לו כו'" – טובת הגוף],

הרי חסרון מסויים לגוף מהוה חסרון לנכסיו של **הקב"ה**, ולכן "שואל צרכיו שהוא צריך להם" – כדי שלא יהי' שום חסרון בנכסיו של **הקב"ה**. ועל-פי-זה נמצא שאינו מתפלל ומבקש עבורו, אלא עבור (נכסיו של) **הקב"ה**.

ובעומק יותר: לא זו בלבד שחסרון הגוף נוגע למעלה (כביכול) משום שהגוף הוא **נכסיו**

גם כאשר נמצא במעמד ומצב ירוד ביותר, עד שעל-ידי חטאיו נמצאת "שכינתא בגלותא" – הנה גם במעמד ומצב כזה בכחו לפעול את הענין ד"מנחם-אב", לנחם את אבינו שבשמים! וטעם הדבר – כי מבלי הבט על מעמדו ומצבו יש בו עצם ה"אב", וכמו שכתוב "השוכן אתם בתוך טומאותם", ולכן, בכחו לנחם את ה"אב" • משיחת ש"פ מטות-מסעי, מברכים החודש מנחם-אב ה'תשמ"ב • בלתי מוגה

של הקב"ה, אלא משום שהתקשרותו והתאחדותו של הקב"ה עם בני ישראל היא עד כדי כך ש"בכל צרתם **לו צר**". וכמאמר רז"ל (סנהדרין מו, א) "בשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת קלני מראשי קלני מזרועי".

ועל-פי-זה מובן שאין סתירה בין תורת המגיד שהתפלה היא "שלא יחסר הדבר **לעילא**" לפסק-דין הרמב"ם שהתפלה היא בקשת צרכיו "שהוא צריך להם" – כי מה ש"הוא צריך להם" אין זה משום החסרון **שלו**, אלא מפני החסרון של הקב"ה: או מפני שהגוף הוא נכסיו של הקב"ה, או בעומק יותר – מפני ש"בכל צרתם **לו** צר".

ג. והנה, מה שהקב"ה מתקשר עם בני ישראל (עד שחסרונם וצערם נוגע למעלה) – אין זה רק בנוגע לנשמה, אלא גם בנוגע **לגוף** הגשמי, ובדרך ממילא – גם בנוגע **לצרכי** הגוף.

ואדרבה: התקשרותו של הקב"ה עם הגוף הגשמי דבני ישראל היא מצד ענין הבחירה – בחירת העצמות. ובהקדים:

מבואר בתניא (פמ"ט) שמ"ש "ובנו בחרת מכל עם ולשון" קאי על "הגוף החומרי הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם".

וכמדובר כמה פעמים שבהכרח לומר שענין הבחירה שייך רק ביחס לגוף, מה שאין כן ביחס לנשמה – לא שייך לומר ענין של בחירה:

המושג של "בחירה" שייך רק כאשר ישנה אפשרות לבחור בב' דברים שוים עבור תועלת אחת, ומצד בחירה חפשית בוחרים באי' מהם; אבל כאשר המטרה המבוקשת יכולה להתבצע על-ידי דבר א' בלבד, לא שייך לומר **שבוחרים** בדבר זה (בחירה חפשית), כי המטרה המבוקשת אינה יכולה להתבצע אלא על-ידי דבר זה בלבד.

ועל-דרך-זה בנדון-דידן: ביחס לנשמה (כאשר המטרה המבוקשת היא – הנשמה) לא שייך לומר ענין של בחירה, כי נשמתו של איש הישראלי **אחת** היא, שהרי אין להשוות כלל את הנפש דאומות העולם לנשמתו של יהודי, ולכן, רק כאשר המטרה המבוקשת היא – גוף גשמי וחומרי, שייך לומר שהקב"ה **בוחר** בגופו של היהודי, מאחר שישנה אפשרות נוספת, בהיות הגוף החומרי "נדמה בחומריותו לגופי אומות העולם" (בחיצוניות על כל פנים).

ומאחר שמדובר אודות ענין של **בחירה** (שהקב"ה בוחר בגופו של יהודי) – מובן, שהכוונה בזה היא לבחירת **העצמות**, כמבואר בחסידות שבאלקות ישנם כמה וכמה דרגות, וענין הבחירה שייך רק כאשר מדובר אודות תכלית העילוי באלקות, למעלה מהגדרים דעליון ותחתון – עצמות ומהות. וכשם שתכלית השלימות באדם התחתון (הנקרא "אדם" על-שם "אדמה לעליון") היא כאשר עושה דבר בבחירתו החפשית, כמו כן מובן בנוגע לאלקות ("אדמה **לעליון**"), שענין הבחירה קשור עם תכלית השלימות באלקות – עצמות ומהות.

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לתפלת ובקשת בני ישראל שהקב"ה יבטל את כללות ענין הגלות – שתפלה ובקשה זו אינה מפני שבני ישראל מצטערים מענין הגלות, אלא מפני שצערם של בני ישראל (צער הגוף הגשמי) נוגע לעצמות ומהות!

ומזה מובן גודל העילוי שבגוף הישראלי, ועד שהעילוי שבו הוא נעלה יותר גם מהעילוי שבנשמה, מכיון שבו דוקא (בגוף) ישנה בחירת העצמות.

זאת אומרת: אף-על-פי שמצד עצמו (לפני שהקב"ה בחר בו) אין בו שום עילוי כלל, שהרי הוא דומה לגופי אומות העולם, מכל-מקום, לאחרי שבחר בו הקב"ה בבחירתו החפשית, הוא בתכלית העילוי מכיון שיש בו בחירת העצמות.

ומזה מובן גם איך שצער וחסרון הגוף נוגע למעלה יותר מאשר צרכי הנשמה, מכיון שבחירת העצמות היא בגוף דוקא. . .

ה. והנה, על-פי האמור לעיל אודות בחירת העצמות בגוף הגשמי של כל אחד ואחד מישראל – מובן, שכללות ענין הגוף וצרכי הגוף נוגעים ביותר למעלה, מאחר שעצמות ומהות התקשר בענין זה על-ידי בחירתו בגוף הגשמי.

ועל-פי-זה מובן שכאשר יהודי מתפלל להקב"ה ומבקש צרכיו – אין זה משום שהוא מרגיש שדבר זה חסר **אצלו**, אלא משום שחסרון זה נוגע **לעצמות ומהות**, מצד בחירתו בגוף הגשמי.

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לתפלת ובקשת בני ישראל שהקב"ה יבטל את כללות ענין הגלות – שתפלה ובקשה זו אינה מפני **שבני ישראל** מצטערים מענין הגלות, אלא מפני שצערם של בני ישראל (צער הגוף הגשמי) נוגע **לעצמות ומהות**!

וזוהי תוכן התפלה ד"ברכת החודש" בשבת מברכים חודש "מנחם-אב" – שבני ישראל מבקשים **ופועלים** שיהי' הענין ד"מנחם-**אב**", היינו, נחמת **הקב"ה** (אבינו שבשמים) על כללות ענין הגלות, מאחר שזהו ענין הנוגע **אליו**, כנ"ל.

וענין זה נפעל בכחם של בני ישראל (על-דרך הענין ד"נצחוני בני נצחוני", כדלקמן (ס"ה)) – היינו, שבני ישראל מתאספים בבית-הכנסת בשבת מברכים החודש, ומכריזים ששמו של החודש הוא "מנחם-אב", על-שם שמנחמים את ה"אב" (אבינו שבשמים) על כללות ענין הגלות.

ולא זו בלבד שמכריזים את שם החודש "מנחם-אב" בעת "ברכת החודש" בבית הכנסת, ולא רק כאשר מדובר אודות לימוד ענין זה בתורה, או בנוגע לכתיבת שטרות על-פי תורה – אלא ענין זה נמשך גם בעניני העולם, ובפשטות: כאשר יוצאים לרחוב ופוגשים ילד או מבוגר ושואלים אותו מהו הענין המיוחד דשבת זו – עונה הוא: שבת מברכים חודש "**מנחם-אב**"! והוא אומר זאת בתור סיפור דברים בעלמא!

ה. והנה, כללות הענין ד"מנחם-אב", נחמת הקב"ה, נפעל בכחם של בני ישראל דוקא – שהם מברכים את החודש ומכריזים ופועלים את כללות הענין ד"מנחם-אב". זאת אומרת: נחמת הקב"ה אינה נפעלת על-ידי מלאכים, שרפים, אופנים וחיות הקודש, אלא בכחם של **בני ישראל** דוקא. ועל-דרך הענין ד"נצחוני בני נצחוני".

וטעם הדבר – מתבטא בשם החודש "מנחם-אב". ובהקדים:

ידועה תורת הבעש"ט (שער היחוד והאמונה בתחלתו) ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש" הרי הוא מהוה ומחי' ומקיים את הדבר, ולכן הרי הוא מבטא את תוכנו של הדבר הנקרא בשם זה.

ובנוגע לענייננו: ב' התיבות "מנחם-אב" הם התיבות של שם **אחד**. וכפי שהדבר מתבטא בנוגע לכתיבת שטרות – שצריכים לכתוב ב' תיבות אלו בשיטה אחת (אמנם צריך להיות הפסק בין ב' תיבות אלו, אבל בשיטה אחת), מאחר שזהו שם של דבר **אחד**.

ומכיון שב' תיבות אלו הם תיבות של שם אחד – נמצא, שגם תיבת "אב" קאי על

ישראל. זאת אומרת: הפירוש ד"מנחם-אב" הוא – לא רק שישראל מנחמים את ה"אב" (כנ"ל), אלא גם שבישראל גופא ישנו ענין ה"אב", כי נשמתו של כל אחל ואחד מישראל היא "חלק אלקה ממעל **ממש**" (ממש).

וב' פירושים אלו קשורים זה בזה: הסיבה לזה שבכחם של ישראל לנחם את ה"אב" היא – מפני שבהם גופא ישנו ענין ה"אב".

וכמאמר רז"ל "יפה כח הבן מכח האב" – שבזה ישנם ב' פירושים: (א) הפירוש הפשוט – ש"כח הבן" יפה יותר מאשר "כח האב", (ב) הפירוש הפנימי – גם מה ש"כח הבן" יפה יותר מאשר "כח האב", הרי זה גופא נפעל "**מכח** האב", כי נוסף על הכחות הגלויים של האב, ישנו **עצם** האב, אלא שאצל האב העצם הוא בהעלם, ואילו אצל הבן (שהוא לוקח ומקבל מעצם האב) מתגלה **עצם** האב באופן **גלוי**.

ועל-דרך-זה בעניננו: מה שבני ישראל מנחמים את אבינו שבשמים (בדוגמת הפירוש הפשוט ש"כח הבן" יפה יותר מאשר "כח האב", שלכן מנחמים בני ישראל את הקב"ה) – הרי זה נלקח "**מכח** האב", בהיותם "חלק אלקה ממעל **ממש**", היינו, שיש בהם **עצם** האב.

ועד כדי כך שכאשר בני ישראל מנחמים את הקב"ה – נפעל אצל הקב"ה (כביכול) באופן נעלה יותר ממה שהי' קודם כללות ענין הגלות, שזהו כללות הענין דיתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי השייכות המיוחדת לימים אלו, ימי "בין המצרים", ובפרט תשעת הימים החל מראש-חודש מנחם-אב – מאחר שימים אלו יהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים, ובמיוחד בנוגע לצומות שבהתחלת וסיום ימים אלו, שבעה עשר בתמוז ותשעה באב, ובלשון הכתוב (המובא ברמב"ם סוף הל' תעניות): "צום הרביעי וצום החמישי גו' יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים" – באופן נעלה יותר משאר הימים טובים (המפורשים בתורה), מצד העילוי דיתרון האור כו'.

ו. ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לעבודת האדם – בהתאם לתורת הבעש"ט שבכל דבר ישנה הוראה בעבודת האדם לקונו, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות ההכרזה (ב"ברכת החודש") דשם החודש "מנחם-אב":

כאשר יהודי שומע שחודש זה נקרא בשם "מנחם-אב", שפירושו, שבני ישראל מנחמים את ה"אב" (אבינו שבשמים) – הרי זה

וענין זה נפעל בכחם של בני ישראל (על-דרך הענין ד"נצחוני בני נצחוני", כדלקמן (ס"ה)) – היינו, שבני ישראל מתאספים בבית-הכנסת בשבת מברכים החודש, ומכריזים ששמו של החודש הוא "מנחם-אב", על-שם שמנחמים את ה"אב" (אבינו שבשמים) על כללות ענין הגלות

מעורר ומפנה את תשומת-לבו לב' פרטים:

(א) לכל לראש הרי הוא יודע **שהקב"ה** זקוק לענין של **נחמה** מצד כללות ענין הגלות. ובזה מתבטא חומר הענין ד"חטאינו" (שזוהי הסיבה לכללות ענין הגלות – "מפני חטאינו גלינו מארצנו"), כי לא זו בלבד שענין החטאים נוגע **לבני ישראל** ("גלינו מארצנו"), אלא ענין זה נוגע **להקב"ה**, דהנה, אף-על-פי ש"אם חטאת מה תפעל בו גו'", אף על פי כן, הקב"ה התקשר והתאחד עם בני ישראל (מצד בחירתו בהם) עד כדי כך שנעשה למציאות א' עם בני ישראל, ולכן, כאשר "גלו לאדום שכינה עמהם", "שכינתא בגלותא", וכאמור לעיל – "בכל צרתם לו צר" [כי אף-על-פי שהכתיב הוא "בכל צרתם **לא צר**" (באל"ף), הרי **הקרי** – בגלוי בעולם – הוא "בכל צרתם לו צר" (בוא"ו)].

(ב) לאידך – הרי הוא יודע שגם כאשר נמצא במעמד ומצב ירוד ביותר, עד שעל-ידי חטאיו נמצאת "שכינתא בגלותא" – הנה גם במעמד ומצב כזה **בכחו** לפעול את הענין ד"מנחם-אב", לנחם את אבינו שבשמים!

וטעם הדבר – כי מבלי הבט על מעמדו ומצבו יש בו עצם ה"אב", וכמו שכתוב "השוכן אתם בתוך טומאותם", ולכן, בכחו לנחם את ה"אב" (כנ"ל ס"ה).

וזהו גם כללות הביאור בנוגע ללשון "שכינה", כמבואר בתניא (פמ"א) שהשם "שכינה" הוא "על שם ששוכנת ומתלבשת תוך כל עלמין כו'", כולל – בעולמות התחתונים, דלכאורה אינו מובן: מהי השייכות ד"שכינה" ל"עלמין" בכלל, ובפרט לעולמות **התחתונים**?! – והביאור בזה: היות שנתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים על-ידי עבודת **בני ישראל** בעולם הזה התחתון שאין למטה ממנו, הנה מאחר **שבני ישראל** נמצאים בעולם הזה התחתון, נמצאת גם **השכינה** בעולם הזה התחתון.

ומובן בפשטות שכאשר יהודי יודע ענין זה – הרי עבודתו היא באופן אחר לגמרי:

כאשר יהודי עוסק בעניני התורה ומצוותי' – אינו חושב אודות הטירחא והיגיעה הכרוכה בעבודתו, שאז עושה חשבון עד כמה מחוייב לעשות על-פי דין ומה נכלל בגדר של הידור מצוה (הידור מצוה עד שליש בלבד), וכיו"ב, אלא אדרבה: הוא משתדל **להוסיף** עוד פעולה ועוד פעולה בעניני התורה ומצוותי', בידעו שעל-ידי-זה מוציא מהגלות את **הקב"ה** ("**שכינתא** בגלותא").

וכפסק דין הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ד) שעל-ידי "מצוה אחת", במעשה או בדיבור או במחשבה, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", עד ל"תשועה והצלה" העיקרית – היציאה מהגלות, ולא רק יציאת **בני ישראל** מהגלות, אלא **העיקר** הוא יציאת **הקב"ה** מהגלות!

ז. "והימים האלה נזכרים ונעשים":

כאשר מגיע ראש-חודש "מנחם-אב" – "נזכרים" כדבעי אודות כללות הענין ד"מנחם-אב", ועל-ידי-זה נפעל ("נעשים") ענין זה בפועל, היינו, שבני ישראל מנחמים את הקב"ה על כללות ענין הגלות.

וענין זה נפעל כבר בשבת מברכים החודש (קודם ראש-חודש), ובפרט שכללות ענין השבת הוא למעלה מכללות ענין הגלות, כי בשבת מתעלה מציאות העולם לבחינת המחשבה (למעלה מדיבורו של הקב"ה).

ומאחר שבשבת מברכים נפעל כבר הענין ד"מנחם-אב", שאז נהפכים ימים אלו "לששון ולשמחה ולמועדים טובים" – הנה כאשר מגיע **ראש-חודש** "מנחם– אב" הרי זה באופן ד"קרא עלי **מועד**", כמבואר בגמרא (פסחים עז, א) שפסוק זה קאי על **ראש חודש** מנחם-אב.

ומאחר שכבר נפעל הענין ד"מנחם-אב" – מובן, שגם המשך הכתוב "(קרא עלי מועד) לשבור בחורי" הוא **למעליותא** (על-פי דרכו של ר' לוי יצחק מברדיטשוב, וכן מבואר בכמה מקומות בחסידות – לבאר את הפסוקים דאיכה וכיו"ב, למעליותא):

"לשבור (בחורי)" — היינו, ששוברים ומבטלים את הענינים הבלתי— רצויים הקשורים עם כללות ענין הגלות.

ונוסף לזה: הלשון "לשבור" הוא על-דרך מה שכתוב "כי יש **שבר** במצרים", "**לשבור** בר" — השפעת מזון, בדוגמת התבואה שנתן יוסף בשני הרעב. זאת אומרת: למרות שנמצאים בארץ מצרים, "ערות הארץ", הנה על-ידי ירידה זו נפעל ענין של "שבר" באופן נעלה כזה שלא היו יכולים להגיע אליו לולי הירידה, שזהו כללות הענין דיתרון האור מן החושך כו'.

והעילוי ד"שבר" זה הוא על-דרך מה שכתוב "ויאכילהו **מחלב** חטה", לא רק "חטה" סתם, אלא "**חלב** חטה". ובדוגמת התבואה שנתן יוסף בשני הרעב — שזוהי התבואה שקיבץ ואסף במשך "שני **השבע**".

ופעולה זו (דהשפעת התבואה דשני השבע גם בשני הרעב) נעשית על-ידי יוסף — שהרי ענין זה הי' כתוצאה מפתרון החלום על-ידי יוסף [כמאמר רז"ל "הכל הולך אחר הפתרון", וכפי שמובא הסיפור אודות פתרון חלומות במדרש איכה (פ"א, יד)], וטעם הדבר — כי ענינו של יוסף הוא: "יוסף הי' לי בן אחר", היינו, לעשות מ"אחר" "בן" (כידוע פירוש הצמח צדק בזה), שזהו כללות העילוי דיתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

אף-על-פי שמצד עצמו (לפני שהקב"ה בחר בו) אין בו שום עילוי כלל, שהרי הוא דומה לגופי אומות העולם, מכל-מקום, לאחרי שבחר בו הקב"ה בבחירתו החפשית, הוא בתכלית העילוי מכיון שיש בו בחירת העצמות. ומזה מובן גם איך שצער וחסרון הגוף נוגע למעלה יותר מאשר צרכי הנשמה, מכיון שבחירת העצמות היא בגוף דוקא. . .

וזהו הפירוש "לשבור בחורי" — שהקב"ה נותן "שבר" (השפעת מזון) באופן הכי נעלה לכל אחד ואחד מישראל — "**בחורי**", כי כל אחד ואחד מישראל הוא "בחור" **שנבחר** על-ידי הקב"ה (שהרי "תורת אמת" מצווה לכל אחד ואחד מישראל לומר בכל יום "ובנו בחרת מכל עם ולשון", ועל דרך זה בקידוש, וכיו"ב), ולכן ממלא הקב"ה את כל צרכיו — "לשבור בחורי", הן צרכיו הרוחניים (גילוי אלקות), והן צרכיו הגשמיים הפשוטים.

וכללות הענין ד"קרא עלי מועד לשבור בחורי" (למעליותא) — נפעל על ידי זה שבני ישראל מוסיפים בכל עניני התורה ומצוותי', וכפסק דין הרמב"ם שעל-ידי "מצוה אחת" בלבד "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובקרוב ממש זוכים לקיום היעוד "כה אמר ה' גו' צום הרביעי וצום החמישי גו' יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים" — בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, ובאופן ד"מיד הן נגאלין", במהרה בימינו ממש, "נאו".

לוח שבועי

שבוע פרשת מטות - מסעי

פרקי אבות פרק א'

	זריחה		סוף זמן קריאת שמע		חצות היום והלילה		שקיעה	
	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק
יום שישי, כ"ב תמוז	5:54	5:50	9:20	9:26	12:47	1:02	7:40	8:14
שבת קודש, כ"ג תמוז	5:54	5:51	9:21	9:26	12:47	1:02	7:39	8:13
יום ראשון, כ"ד תמוז	5:55	5:51	9:21	9:27	12:47	1:02	7:39	8:12
יום שני, כ"ה תמוז	5:56	5:52	9:21	9:27	12:47	1:02	7:38	8:11
יום שלישי, כ"ו תמוז	5:56	5:53	9:21	9:28	12:47	1:02	7:37	8:10
יום רביעי, כ"ז תמוז	5:57	5:54	9:22	9:28	12:47	1:02	7:36	8:09
יום חמישי, כ"ח תמוז	5:58	5:55	9:22	9:28	12:47	1:02	7:35	8:08

זמני השבת		
	כניסה	יציאה
ירושלים	6:58	8:17
תל אביב	7:19	8:19
חיפה	7:11	8:20
ניו יורק	7:56	9:00
פריז	9:15	10:29
לונדון	8:35	9:54
מוסקווה	9:24	10:56

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מולד חודש מנחם-אב
יום ששי
בשעה 9:20 ו 10 חלקים

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי כ"ב תמוז	הל' טוען ונטען.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' מטמאי משכב ומושב. פרק ז.	מ"ע רמו.
שבת כ"ג תמוז	פרק ד-ו.	פרק ח.	מ"ע רמו.
ראשון כ"ד תמוז	פרק ז-ט.	פרק ט.	מ"ע רמו.
שני כ"ה תמוז	פרק י-יב.	פרק י.	מ"ע רמו.
שלישי כ"ו תמוז	פרק יג-טו.	פרק יא.	מ"ע רמו.
רביעי כ"ז תמוז	פרק טז. הל' נחלות.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יב.	מ"ע רמו. רמח.
חמישי כ"ח תמוז	פרק ג-ה.	פרק יג.	מ"ע רמח.
שישי כ"ט תמוז	פרק ו-ח.	הל' שאר אבות הטומאות.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע רמח.

ב"ה

את חיה בארץ ישראל. את קשורה לאדמה, למשמעותה ועניינה בכל חייך!
ארץ ישראל חודרת בתוכך, קורנת לסביבתך - כהילה מסתורית...

"הסוד הקסום של הארץ"

ארץ ישראל אשר בין שמים ואדמה

אור חיה

מכללת אור חיה
מזמינה אותך
לשלושה ימי עיון
יחדיו נצעד על הגשר
במסע מרתק
להכרת המחבר שמים וארץ
להכרת "ארץ אשר תמיד
עיני ה' אלוקך בה"

שני, שלישי ורביעי ג'-ה' מנחם-אב
באולמי גוטניק רחוב בית הדפוס - ירושלים.

בתוכנית:

יום שני (ג' מנחם אב, 8.8.05)

8:30 - כינוס והרשמה
9:00 - הגב' ל. חסקינד - **"חיבתן של נשים לארץ ישראל"**
10:30 - הרב מ. וינברג - **עם ישראל וארץ ישראל מי קודם?**
12:00 - הרב ש. סלבטיצקי - **לגלות את ארץ ישראל שבך**
13:30 ארוחת צהריים
14:30 - הרב י. קרסיק - **ארץ ישראל לדורותיה**
20:00 - סיור מנהרות הכותל ללנות במלון (ההרשמה מראש).
20:30 - הרב ערד - **"הקשר בין הנפש וארץ ישראל"**

מרצה אורח
הרב **שבתי סלבטיצקי**
בלגיה
והרבנים
הרב **מוטי אלון**
הרב **משה וינברג**
ועוד

יום שלישי (ד' מנחם-אב 9.805)

9:00 - ד"ר מלכה צדיק - **צמחי מרפא של ארץ ישראל בשימוש מעשי**
10:15 - הרב י. גולדשמיד - **הקשר המיוחד של נשיא ישראל לארץ ישראל**
11:15 - הרב מוטי אלון - **מה בין ארץ ישראל לחו"ל בקיום המצווה?**
12:30 - ארוחת צהריים
13:30 - הרב ש. סלבטיצקי - **סוד החסד ואהבה**
20:00 - סיור ברובע היהודי ללנות במלון
21:30 - סיור במנהרות הכותל (ההרשמה מראש חובה)
22:00 - התוועדות אל תוך הלילה פרטים במלון

יום רביעי (ה' מנחם-אב 10.8.05)

9:00 - הרב ז. נוטיק - **ארץ ישראל בעידן הגאולה**
10:30 - הרב מ. וינברג- **הסכמי שלום בתנ"ך**
12:00 - הרב יודל פורוש - **"אוירא דארץ ישראל מחכימא"**
13:30 - ארוחת צהריים
14:30 - הר' ש. סלבטיצקי - **האיזון וההתקשרות שבנפש**

המחיר לנרשמות עד כ"ה תמוז
לאחר תאריך זה יעלו המחירים משמעותית

- 3 ימים כולל ארוחת צהריים - **289** ש"ח
  לבעלות הוראת קבע **249** ש"ח
- 3 ימים לא כולל ארוחת צהריים **149** ש"ח
- יום אחד כולל ארוחת צהריים - **109** ש"ח

בית טובי העיר

3 ימים כולל לינה חצי פנסיון
וכולל הרצאות וסיורים ליליים
במלון המפואר בית טובי העיר - **787** ש"ח

רכזות ארציות:
לוד - ניקול עמרן - 08-9230942
כפר חב"ד - אוריאלה ריבקין - 03-9606902
רחובות - שפרה לוין - 08-9450171
קרית מלאכי - אסתר צירקוס - 08-8585591
חברון - תמר שרעבי - 02-9960386

פרטים והרשמה 02-5374927
www.orchaya.org.il

תרתי דלא סתרי

אין שום סתירה בין החובה למחות ולפעול כנגד עניינים הנובעים מהגלות, בראש ובראשונה התכניות המסוכנות בארה"ק, לבין בשורת הגאולה האמיתית והשלימה

ימים אלו ימי "בין המצרים", מבטאים בצורה מיוחדת את הקצוות המנוגדים שביניהם אנו נדרשים לחיות, בתקופתנו זו, שהיא תקופת השיא של הגאולה, כפי שמלמד אותנו הרבי מלך המשיח שליט"א, ומאידך גיסא, אנו רואים בהם שיאים שליליים של הגלות, החיצונית והפנימית.

מצד אחד, אין כמו הרבי מה"מ, וממילא כל ההולכים בדרכיו, מי שיחוש, יבטא ויצביע על הצער הגדול והירידה האיומה שבגלות. באין ספור מקומות מתאר הרבי את הירידה הגדולה, את המצב המבהיל שבגלות, את אי הטבעיות שבו, ואת הכאב והזעזוע שהגלות חייבת לעורר. הרבי הוא זה שמורה לנו שוב ושוב, כיצד אי אפשר ואסור להסכים עם המשכותה של הגלות ולו לרגע נוסף.

אך מן הצד השני, אשר הופך עם השנים ליותר ויותר מודגש, הרבי מה"מ מראה לנו כל העת, כיצד בתוך העולם הזה, הנוכחי שלנו, נמצאת ופועלת כבר הגאולה האמיתית והשלימה. מעבר לנבואה ולבשורה בדבר היותנו הדור הראשון לגאולה, הרי שהרבי מראה לנו את הסימנים לכך, כאן ועכשיו.

שתי תנועות אלו, מתבטאות כאמור בימי בין המצרים, כאשר באופן טבעי מודגש בהם הצער על הירידה העצומה של הגלות, אלא שהרבי אינו נותן לצער זה לשלוט, אלא מדגיש את הפן האחר - את החובה לפעול לבניין בית המקדש, באמצעות לימוד ענייניו ושאר הפעולות וההוראות שקבלנו, וכן את השמחה, המותרת וממילא הנדרשת בימים אלו.

אכן, שתי התנועות, אינן סותרות זו את זו, אלא אדרבא, משלימות זו את זו, הן מהוות למעשה שני צדדים של אותו מטבע. דווקא מי שחש באמת את הצער, החסרון ואת הירידה שבגלות, יפעל יותר מכל אחד אחר לביטולה מן העולם. רק מי שיודע מהי המשמעות של היעדר הגאולה, מכיר את הגאולה עצמה, ולכן יכול לראות אותה, כמו גם להתכונן ולהכין את העולם כולו לקראתה.

וחוזר חלילה, רק מי שיודע את מעלת הגאולה, מי שחי אותה, ומי שמתכונן לקראתה כל הזמן, מבין וחש את היותה של הגלות בלתי נסבלת ובלתי אפשרית, ומתוך כך לדעת כי היא עומדת לקראת סיומה, ולכן העולם כבר זועק גאולה ומשיח נאו.

שתי תנועות אלו הן היסוד למה שנדרש מאתנו כיום. מצד אחד, אנו רואים את כל מפגעי הגלות, כגון המצב בארה"ק, ההחלטות והמהלכים האומללים שמבצעת הממשלה, ואנו נדרשים למחות כנגדם, ולעשות הכל, כל אחד לפי יכולתו וענייננו, לעצור את התהליכים המסוכנים.

אלא, שאל לנו להשאר רק בתחום של פעולה כנגד החושך, כנגד הגלות. המטרה אותה מציב לנו הרבי מה"מ, היא להאיר את העולם כולו באור הגאולה, וממילא גם הפעולות המתחייבות בזמן הגלות, חדורות בהכרה ובידיעה, כי גם הן חלק מההכנה לגאולה השלימה.

דווקא מי שיודע כיצד צריך להיות מצבו של עם ישראל, מזדעזע באמת מכל התכניות המרושעות רח"ל, ולכן פועל נגדן ככל יכלתו, ואף למעלה מכך. ואותה ידיעה עצמה, גורמת לנו לראות בכל דבר, בכל זמן ובכל מקום את הקשר וההכנה לגאולה.

המחאה והצער על הגלות, כפי שהם מתבטאים בהחלטות הממשלה של ארה"ק, והפצת ענייני הגאולה ומלך המשיח, אינם רק שני עניינים אשר הולכים לעיתים יחד, אלא זהו אותו עניין עצמו. המלחמה כנגד התופעות השליליות הנובעות מהגלות, היא מלחמתו של מלך המשיח, ולכן כל הדבקים והמקושרים לרבי מה"מ, חייבים ללחום אותה בכל התוקף. זהו ענייננו של מלך המשיח, ולכן בדיוק אותה תנועה היא זו שמביאה אותנו לקיים ולבצע את השליחות היחידה והאחרונה, הכנת עצמנו והעולם כולו, לקבלת פני מלך המשיח, יחד עם ביטול הגזירות הנוכחיות, וקבלת המלכות בהכרזה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הפרשה החסידית

כ"ק אדמו"ר הזקן

ושמע אביה את נדרה ואת אסרה אשר אסרה על נפשה, והפר את נדרה (מטות ל, ה)

כי אי אפשר לה לכנסת-ישראל לבוא לבחינת אהבה כרשפי אש מחמת האיסורים שאסרה על נפשה, כי אם ע"י שישמע אבינו שבשמים והפר את נדרה, כתרגומו "ויבטל", שע"י התגלות אהבה רבה מבחינת סובב כל עלמין, יתבטלו ממילא כל הקשורים.

('מאמרי אדה"ז' הקצרים ע' צג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

החלצו מאתכם אנשים .. לתת נקמת ה' במדין (לא, ג)

ענין "מדין" הוא שנאת חנם איש לחבירו בלתי יתאחדו כאחד .. גלות בבל נמשך ע' שנה ונבנה בית שני וחזרו לשלימותם. ואחר כך נחרב הבית השני בשביל עון שנאת חנם ולא היה בהם גילוי-עריות ושפיכות-דמים ועבודה-זרה כמו בבית ראשון, ואריכת הגלות הוא י"ז מאות שנה, יותר מכ"ד פעמים שבעים. וזהו הפלא לכאורה שבבית ראשון חטאו בעונות חמורים מאד וויתר להם הקב"ה על עבודה-זרה כו' ונמשך הגלות רק ע' שנה, ובבית שני שלא היה אלא עון שנאת חנם נמשך הגלות משך זמן רב כו'. אך הענין הוא כי ענין שנאת חנם בלי גמלו רעה חבירו שבעבור זה ישנאהו רק מהולכי רכיל וכדומה, הגם שהוא רק לאו אחד כמ"ש לא תשנא אחיך כו', אך זהו גורם להסתלות אלקות כי אור-אין-סוף אינו שורה אלא דייקא על דבר היחוד והתכללות מה-שאין-כן כשאחד שונא לחבירו איש את רעהו חיים בלעו כו' – הרי הם מפורדים בתכלית כו'.

('מאמרי אדה"א' תקע"ז ע' רכה)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

איש כי ינדור נדר (ריש פרשתנו)

הנדרים הם גם בדברים שאינם ראוים ליקרב על גבי המזבח, וגם בעידנא דלאו זמן הקרבה הוא, ואף על פי כן חל עליהם הקדושה. והיינו על ידי אותיות ודיבורי האדם שיש להם כח להמשיך מבחינת אותיות וטעמים העליונים מקורי החכמה, להיות משם מאיר על אותו הדבר ונעשה קדש, ולכך חלים על כל דבר, מה שאין כן בקרבן, שקדושתו על פי גזירת החכמה בלבד. אבל כשאחד מישראל מתפיס דבר בקרבן הרי הוא ממשיך על זה צירופי אותיות הנ"ל שלמעלה מן החכמה.

('דרך מצותיך' מד, א)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ומקנה רב (לב, א)

"מקנה" הוא ק"ן מ"ה, והיינו שע"י העבודה בבחינת "רצוא-ושוב" ["יותן את הארץ הזאת לעבדיך", ארץ מלשון רצוא] היו בבחינת "קן" ובית-דירה לבחינת "מ"ה", הוא בחינת הביטול כו', עד שהיו יכולים לירש גם ערי האמורי שאינם מקודשים כל-כך כמו ארץ כנען כו'.

('סה"מ תרכ"ט' ע' רפז)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

אם תחלצו למלחמה (לב, כ) – למלחמה עם נפש הבהמית, עד שמצד זה יבואו לבחינת תוקף הרצוא, כענין בכל מאדך שבא מצד המנגד, **ונכבשה הארץ** – שתדחקו ותבואו לבחינת הרצון [ארץ מלשון רצון], עד **שתבואו לפני ה'**, כענין "התהלך לפני" בבחינת הפנימיות, אז **והיתה הארץ הזאת לכם לאחוזה** – שתנחלו ותורישו בבחינת ירושה גם הארץ הזאת שבעבר הירדן, והיינו היתרון שנעשה ע"י בירור הנפש-הבהמית, שגם הארץ הזאת, הגם שאינה מקודשת כל-כך, תהיה לכם לאחוזה ע"י העבודה בהעלאת הנפש-הבהמית.

('סה"מ עטר"ת' ע' קז)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

איש כי ידור נדר (ל, ג)

בדרכי העבודה צריך הרי כל דבר להיות בסדר מסודר, וכל סדר דורש זמן, אלא שבינתיים צריך להיות בכל הענינים הגשמיים הבלתי מוכרחים ביותר – הלאו קודם להן. וזה הכלל בעבודה, שכל הענינים הגשמיים, הרי ככל שהדבר אפשרי, יש להימנע מהם.

(בלה"ק) ח"א ע' 12)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ויהי רצון – והוא העיקר – שבעמדנו בהתחלת ימי בין המצרים יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, בפרשת פינחס זה אליהו, ולפני התחלת הקריאה בפרשת מטות על-דבר הציווי ד"לא יחל דברו", ועל אחת כמה וכמה הדיבור של כל אחד ואחד מבני ישראל (האנשים והנשים והטף) וכמה וכמה פעמים בכל יום ויום אודות ביאת משיח צדקנו, שבודאי נותן להם הקב"ה את האפשרות לקיים הציווי "לא יחל דברו" – ע"ז שתיכף ומיד ממש ("לא עיכבן כהרף עין") מראה כאו"א באצבעו ואומר זה, הנה זה פינחס זה אליהו, והנה זה דוד מלכא משיחא, שבא וגאלנו והוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, אמן כן יהי רצון.

(ש"פ פינחס תש"נ)

פתגם השבוע בענייני גאולה

בעבודת האדם הרי זה מורה על ירידת הנשמה בגוף, עד לירידה בגלות, כאשר לא נרגש בגלוי הקישור של ה"מטה" עם מקורו ב"אילנא דלעילא", עד שהדבר מביא לידי מצב של "מטות" לגריעותא, תוקף בהעלם וההסתר של הגלות (שבירידה לא נרגשת העליה שתבוא ממנה); אבל על ידי זה נפעל ביהודי הענין של "מטות" למעליותא – חיזוק ותוקף חדש בעבודת האדם בכל עניני תורה ומצוות, ולא מתפעלים מכל ההעלמות וההסתרים בזמן הגלות, בדוגמא כמו "מטה", דבר חזק ותקיף שאינו סובל שינויים.

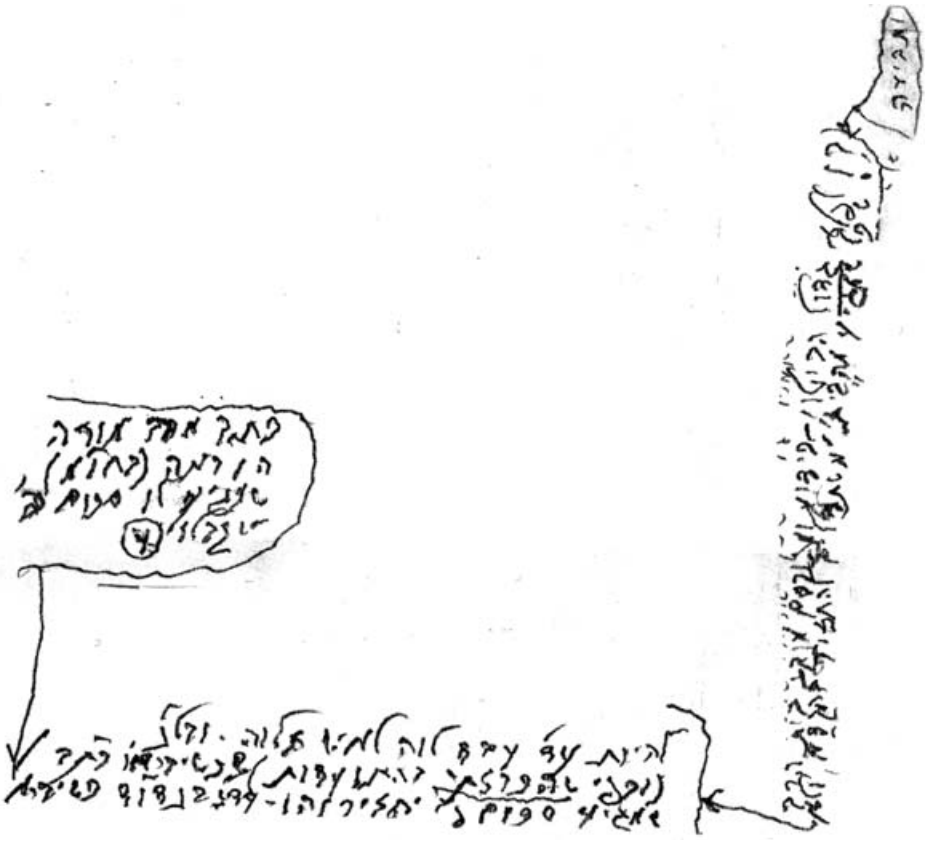
(ש"פ מטו"מ תש"נ)

כל שמגיע מה"בית" משתדלים להחזירו בהקדם

לפנינו מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד שכתב בסגנון של תביעה שהרבי חייב לו כסף:

?! לפלא גדול הביטוי – כידוע ומפורסם מנהג בית הרב שכל שמגיע מה"בית" משתדלים להחזירו בהקדם ולא להיות ע"ד עבד לוה לאיש מלוה. ובל"נ (וכפי שהכרזתי בהתועדות) שכשיביאו כתב שמגיע סכום פ' יחזירוהו – עד"ז בנדו"ז כשיביא כתב מרב מורה הוראה (בחו"מ) שמגיע לו סכום פ' – יקבלו

גר בארץ הקודש ומעוניין לפרסם מודעה ב"בית משיח"?

צלצל ישירות: 052-3940070

מנדי בוסטומסקי,

מחלקת המודעות של "בית משיח" בארץ הקודש

בוטחים.

פשוט בוטחים!

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

הרבי מעורר ומזכיר להרבות ככל האפשר בעריכת "סיומים" על מסכתות הש"ס וכדומה בכל מקום אפשרי, ולהשתדל שישמעו את ה"סיומים" יהודים רבים ככל האפשר, ועד שהרבי התבטא פעם, שכאשר פוגשים יהודי ברחוב, צריך לומר לו את המילים שבסיום המסכת, וכך לשתף גם אותו ב"סיום". ובפרט ה"סיומים" ברדיו, ברשתות השונות, וכל המרבה הרי זה משובח

חסידים מספרים: פעם ציוו מן השמיים למורנו הבעל שם טוב שיסע לכפר פלוני ללמוד את מידת הביטחון מן המוכסן שדר באותו כפר. הגיעו הבעש"ט ותלמידיו לאותו כפר, והתאכסנו שם אצל המוכסן, שקיבל אותם בסבר פנים יפות ושמח מאד עליהם.

למחרת, בשעה שעמדו הבעש"ט ותלמידיו בתפילה, ראו לפתע כי אחד מן השוטרים של אדון הכפר מגיע לביתו של המוכסן ובידו מקל עבה. השוטר חבט שלוש פעמים על השולחן במקלו והלך לו. האורחים, שהתפלאו ולא הבינו מה מתרחש כאן, פנו אל בעל הבית, וראו שאינו שם לב לכך, ופניו שמחות כבראשונה. הסיחו גם הם את דעתם מן המאורע.

כעבור זמן מה, כשהאורחים כבר סיימו את תפילתם, הגיע שוב השוטר עם המקל העב, חבט שוב שלוש פעמים על השולחן במקלו, והלך לו. הפעם כבר לא יכלו האורחים להתאפק, ושאלו את המוכסן לפשר הדבר.

זוהי התראה, השיב להם המוכסן. הנני חייב לאדון הכפר סכום כסף גדול עבור חכירת הכפר, והאדון שלח את השוטר להזכיר לי כי היום הוא היום האחרון לתשלום. הנוהג הוא ששלוש פעמים במשך היום בא השוטר לבית המוכסן ודופק במקלו על השולחן להזכירו על החוב, ולהזכיר לו את החוק המקומי הקובע כי כשיעבור היום ולא ישלם עד הערב, ייקח האדון אותו, יחד עם כל בני ביתו, למאסר.

אמרו לו האורחים: מכיוון שרואים אנו כי הינך רגוע ואינך דואג כלל מן האסון המתרגש עליך, כנראה כבר יש לך את הכסף מוכן. ואם כן, מדוע לעכב זאת עד הרגע האחרון, לך נא אל האדון לשלם ולהיפטר מן החוב, וכשתשוב נסב כולנו יחד לסעודה במנוחה.

בינתיים, ענה להם המוכסן, אין בידי אף פרוטה אחת, אך אינני דואג, כי בוודאי יזמין לי השם יתברך. נשב, אפוא, לאכול, כי עדיין יש לי עוד שלוש שעות לתשלום החוב.

ישבו האורחים לסעודה, והאריכו בסעודתם, ובעל הבית יושב ואוכל עמם, וגם עומד ומשמש אותם, ובפניו אין ניכר כלל כי זקוק הוא לכסף. כתום הסעודה הגיע שוב השוטר ודפק בפעם השלישית על השולחן, אך בעל הבית לא קם ולא זע. ברכו ברכת המזון במתינות ובאריכות, ואחר כך קם בעל

הבית, לבש את בגדי השבת שלו, חגר חגורתו ואמר: כעת אלך לשלם לאדון את דמי החכירה.

שאלוהו שוב: האם יש לך מעות?

והוא בשלו: עדיין אין לי אף פרוטה, אבל בטוח אני בהשם יתברך כי יזמין לי כל צרכי.

נפטר המוכסן מהם והלך לדרכו, והם התייצבו על המרפסת ללוותו בעיניהם ולראות מה יהיה בו. והנה רואים הם כי עגלה נוסעת למולו, וכשהגיעה עד אליו עצרה. בעל הבית עמד ודיבר כמה רגעים עם הנוסע בעגלה, היה איזה דין ודברים ביניהם, ולאחר מכן נפרדו, הלה המשיך בדרכו וגם העגלה המשיכה בדרכה לכיוון השני. לפתע עצרה העגלה, והנוסע קרא לבעל הבית שישוב אליו. הלה אכן הגיע, שוב דיברו ביניהם כמה דברים, ואחר נתן הנוסע מעות בידו של בעל הבית, שנטלם והמשיך בדרכו אל האדון.

כשהגיעה העגלה אל הבעש"ט ותלמידיו, שאלו את הנוסע בעגלה: מה היה לך עם בעל הבית, שהחזרת אותו מדרכו ונתת לו מעות?

השיב להם הנוסע: הצעתי לו עסק. רציתי לקנות ממנו את היי"ש שיעשה בחורף הבא בעד סכום מסויים. בתחילה לא השתווינו על המחיר, כי הוא דרש יותר ממה שהייתי מוכן לשלם, התעקש שלא לרדת מן המחיר, וטען שאין לו פנאי להאריך בדיבור כי עליו להגיע מיד אל האדון לשלם לו את דמי החכירה. כך נפרדנו, והוא הלך לו לדרכו. לאחר מכן נמלכתי בדעתי כי הוא איש ישר ונאמן, וכדאי לעשות עמו את העסק במחיר שהוא דורש לפני שמישהו אחר יקדים אותי. ובכן קראתי לו מיד, סיכמנו בינינו את הפרטים בקיצור, מכיוון שהוא מיהר ללכת אל האדון, ושילמתי לו את כל הסכום מראש (ובסכום זה שקיבל עתה שילם המוכסן את חובו לאדון).

אמר הבעש"ט לתלמידיו: ראו נא כמה גדול כוחה של מידת הביטחון!

בטחון הולך ביחד עם שמחה. ובפרט בימים אלו, לקראת ימי 'תשעת הימים' עליהם נאמר כי "משנכנס אב ממעטין בשמחה", ומביא הרבי את פירוש הבעש"ט ש"ממעטין" את כל העניינים של היפך הטוב הגלוי על ידי "בשמחה", שמחה של מצווה ושל תורה, באופן המותר על פי ההלכה, כמובן. ששמחה זו ממעטת את העניינים של היפך הטוב וממהרת את ההתגלות המלאה בגאולה האמיתית והשלימה

בקשר לימים אלו, ימי בין המצרים, מבואר בחסידות אודות האמונה הפשוטה והתמימה המושרשת בכל איש ישראל. האמונה שהכול מאת ה', והרי "מאתו לא תצא הרעות" "ואין רע יורד מלמעלה", אלא שהטוב האלוקי הוא גנוז וצפון דווקא בגלל גודלו ורב טובו, וכאשר האדם מגלה את מציאותו האמיתית של הרע הגלוי, שהוא הטוב הנעלם, הרי בכך מוציא הוא ומגלה את הטוב הפנימי, והוא גורם לכך שהטוב הנעלם יהפוך לטוב הנראה והנגלה גם בגלוי לעיני בשר.

כך במישור האישי, בדברים שקורים לכל אחד ואחת בחיי היום יום, וכך גם בנוגע למה שקורה לעם ישראל כולו – שגם כשנראה בחיצוניות מצב שהוא היפך הטוב, צריך לזכור, ולהפנים זאת יותר ויותר – ודווקא יחד עם כל הפעולות בכל התוקף למחות על מצב זה ולבטלו מלכתחילה מכל וכל – כי המציאות האמיתית היא שבפנימיות גנוז כאן טוב נעלם. ועל ידי התבוננות בזה וקליטה נכונה של הדברים במוח ובלב, מתגלה הדבר גם בפועל בטוב הנראה והנגלה.

כך גם במיוחד בימים אלו, המסמלים יותר מכל את החורבן והגלות, שצריכים אנו להתבונן בתוכנם הפנימי שהוא הכנה והקדמה מוכרחת אל הטוב הפנימי הגנוז והנעלם. ככל שמכירים יותר ומגלים בתוך עצמנו את מהותה האמיתית של הגלות, שכל כולה אינה אלא הכנה לטוב הנפלא שיהיה בגאולה, הרי בזה עצמו פועלים לגלות זאת בעולם, שאכן תתגלה בעולם אותה מציאות אמיתית בגאולה האמיתית והשלימה.

אולם תורת החסידות תובעת מאתנו עוד שלב קדימה: לא רק להאמין ולהיות בטוח שהכול ממש בא מאת ה', ומכיוון ש"אין רע יורד מלמעלה" הרי גנוז בזה טוב נעלם, ובסופו של דבר יתגלה הטוב ויהיה הכול לטובה – אלא לבטוח בה', להיות בטוח שאכן יהיה טוב גם בגלוי ובפשטות, בטוב הנראה והנגלה. ולא רק אי פעם, מתי שיעלה ברצון ה', אלא אכן מיד ממש.

כלומר, בנוגע לעבר, למה שכבר קרה, צריך יהודי להאמין כי גם מה שבחיצוניות לא היה נראה טוב, הרי בפנימיות היה גנוז בזה טוב פנימי ונעלם, וגם זו לטובה. אולם בנוגע למה שעומד לקרות, נדרשת מיהודי מידת הביטחון, לבטוח בה' ולהיות בטוח שאכן יהיה טוב בפשטות ובגלוי, ולא רק בפנימיות ובהעלם.

וכדברי הרבי שליט"א מלך המשיח (ליקוטי שיחות כרך ל"ו עמוד 3 ואילך – שיחה שהרבי שליט"א אמר בימי ההכנה למלחמת ששת הימים, בשנת תשכ"ז, והרבי הוציאה לאור כ"ליקוט" בשנת תנש"א, בימים שלפני התחלת מלחמת המפרץ):

"פירוש "בטחון" אינו רק אמונה **ביכולת** ה' להטיבו ולחלצו מצרה כו', אלא שבוטח בה' שכן יעשה **בפועל**, שהדבר **וודאי** אצלו עד שהוא במנוחה גמורה ואינו דואג כלל, וכמבואר בחובת הלבבות שימהות הבטחון הוא מנוחת נפש הבוטח, ושיהיה לבו סמוך על מי שבטח עליו שיעשה הטוב והנכון לו בענין אשר יבטח עליו".

ולא רק שהאדם נמצא במנוחת הנפש ביודעו שכל מה שבא עליו הוא מאתו יתברך, ואם כן בוודאי שהכול סוף סוף לטובתו, אלא הוא בוטח שיהיה לו אכן טוב בטוב הנראה והנגלה דווקא, שהקב"ה יחלצהו מן הצרה ויעשה לו אך טוב גלוי, גם אם לא מגיע לו הדבר כלל, כי הקב"ה מטיב גם למי שאינו ראוי.

כדברי חובת הלבבות (הובאו בשיחה שם) "שיהיה מי שבטח עליו בתכלית הנדיבות והחסד למי שראוי לו **ולמי שאינו ראוי לו**, ותהיה נדיבותו מתמדת וחסדו נמשך, לא ייכרת ולא ייפסק".

ובספר העיקרים "אמר הכתוב והבוטח בה' חסד יסובבנו, כלומר, **אף אם אינו ראוי מצד עצמו**, מדרך הבטחון להמשיך חסד חנם על הבוטחים בהשם".

ובכד הקמח "ובוטח בה' ישוגב מן הצרה בשכר הבטחון אף על פי שהייתה הצרה ראויה לבוא עליו".

וכמאמר ה"צמח צדק" המפורסם (שהרבי נוהג לחזור עליו הרבה מאד): "טראַכט גוט — וועט זיין גוט" [= תחשוב טוב — ואכן יהיה טוב]. וכפי שהרבי מדגיש שהדברים נאמרו על ידי הרבי הצמח צדק כהלכה למעשה (שממנה דווקא אפשר ללמוד הוראה למעשה בפועל) לחסיד שהיה אצלו מאורע של היפך הבריאות, והרבי ציווה עליו לחשוב טוב, ועל ידי כך אכן נהיה טוב בפועל ממש.

עד כדי כך הדברים מגיעים, שמובא מהבעל-שם-טוב (כתר שם טוב סימן שפ"ב) ש"כשרוצין ליפרע העונש למי שראוי לעונש, אזי נוטלין ממנו מידת הבטחון", שכן כל זמן שהאדם אכן בוטח בה' באמת ובתמים ואינו דואג כלל, לא יוכל לפגוע בו שום דבר בלתי רצוי גם אם מגיע לו עונש וכדומה על מעשיו הלא טובים. ו"על כן ראוי להתפלל לפניו יתברך שיתחזק בבטחון בו".

ולכאורה תמוה: על סמך מה יכול האדם להיות בטוח במאה אחוז שהקב"ה יעשה לו טוב גלוי, והרי ייתכן שמגיע לו עונש על מעשיו וכדומה?

ומבאר הרבי שם: "חובת הבטחון שנצטווינו עליה אינה רק פרט (ותוצאה בדרך ממילא) מהאמונה שהכל בידי שמים ושהקב"ה הוא חנון ורחום. דאין צורך בחיוב מיוחד על זה. אלא חובה זו היא עבודה בפני עצמה, שמהותה וגדרה — שהאדם יסמוך וייישען על הקב"ה, עד שישליך כל גורלו ביד השם, כמו שכתוב "השלך על ה' יהבך", שאין לו שום משען בעולם בלעדו יתברך. ויש לומר שזוהי הכוונה במה שכתב בחובת הלבבות שבטחון הוא "כעבד האסור אשר הוא בבית הבור ברשות אדוניו" שכל בטחונו של האסיר הוא רק על אדונו ש"מסור בידו ולא יוכל אדם להזיקו ולהועילו כו' זולתו".

"[ולכן מובן שבטחון זה בהקב"ה הוא באופן שאין המצב הטבעי משנה כלל, וגם אם על פי דרכי הטבע **נמנע** שיינצל, הרי הוא **סומך** על הקב"ה שאינו מוגבל בחוקי הטבע ח"ו].

"וזה גופא הוא היסוד לבטחונו של האדם שהקב"ה ייטיב לו בטוב הנראה והנגלה, גם אם אינו ראוי לחסד זה:

"אין הפירוש בבטחון, **שמאמין**, שכיוון שחסדי השם הם בלי מדידה והגבלה, בין לראוי בין לשאינו ראוי, לכן הוא יקבל את חסדי השם בלי שום עבודה מצדו (כי לפי זה בטל כל הענין דשכר ועונש) — אלא בטחון הוא עבודה ויגיעה בנפשו, והיא מביאה את חסדי השם הבאים כתוצאה מעבודת ויגיעת

כך במישור האישי, בדברים שקורים לכל אחד ואחת בחיי היום יום, וכך גם בנוגע למה שקורה לעם ישראל כולו – שגם כשנראה בחיצוניות מצב שהוא היפך הטוב, צריך לזכור, ולהפנים זאת יותר ויותר – ודווקא יחד עם כל הפעולות בכל התוקף למחות על מצב זה ולבטלו מלכתחילה מכל וכל – כי המציאות האמיתית היא שבפנימיות גנוז כאן טוב נעלם.

האדם לבטוח בה':

"על ידי שהאדם סומך באמת ובעומק נשמתו רק על הקב"ה לבד, עד שאינו דואג כלל, הרי התעוררות זו גופא פועלת שהקב"ה מתנהג עמו באופן זה, שמטיב עמו (גם אם לולא זאת אינו ראוי לזה).

"וזהו תוכן הציווי "בטח בה'" (וכיוצא בזה) — שהאדם צריך להשליך את יהבו על הקב"ה שייטיב לו בטוב הנראה והנגלה. וכאשר הוא סומך על הקב"ה לבד (מבלי לעשות חשבונות, אם אפשר לו להינצל כו') אזי ההנהגה עמו מלמעלה הוא מידה כנגד מידה, שהקב"ה שומר עליו ומרחם עליו גם אם על פי חשבון אינו ראוי שיהיה טוב לו בטוב הנראה והנגלה דווקא.

"וזהו פירוש דברי הצמח צדק, שהבטחון עצמו יביא לתוצאות טובות, שאינו ענין צדדי לבד בבטחון, אלא זהו גדר הבטחון שנצטווינו עליה ... שהבטחון עצמו הוא המביא וגורם לישועת ה'".

ומסיק הרבי: "ומכאן למדנו גם הוראה למעשה בפועל:

כשאדם פוגע במניעות ועיכובים על שמירת התורה ומצוות, עליו לדעת, שביטול מניעות ועיכובים אלו תלוי בו ובהנהגתו, דאם יש לו בטחון גמור בהשם, שהוא יתברך יעזור שיהיה טוב, עד שהוא במנוחה גמורה בלי שום דאגה כלל.

[וכמובן, ביחד עם זה, עושה כל התלוי בו בדרך הטבע לבטל מניעות הללו (כידוע שאין סתירה בין ענין הבטחון האמיתי בה' ובקשת סיבות בדרך הטבע ... — ורק צדיקים גדולים אין צריכים לבקש סיבות כו'. ואין כאן מקומו)]

"הרי הובטחנו: "טראַכט גוט וועט זיין גוט", שכן יהיה לפועל, שיתבטלו כל המניעות ועיכובים, וטוב יהיה לו בפועל ממש, בטוב הנראה והנגלה, לעיני בשר, למטה מעשרה טפחים".

אם כך הוא המצב במישור האישי, במה שקורה לאדם עצמו, על אחת כמה וכמה במאורעות שקורים עם הציבור והרבים, ובפרט בקשר למה שמתרחש כאן בארץ ישראל, ובפרט שזה נוגע לכלל ישראל.

אמנם בכל הנוגע לעבר, עלינו להאמין בה' (גם אם אין אנו מבינים זאת כלל וכלל, וכל המציאות זועקת "עד מתי?!"), שהיה גנוז בזה טוב נעלם והכול היה לטובה. אבל בנוגע לעתיד, לרגע הקרוב, עלינו לעודד ולחזק את עצמנו ואת הזולת, ולהיות בטוחים בביטחון גמור כי אכן יהיה טוב גלוי, כפשוטו ממש, בטוב הנראה והנגלה.

וביחד עם זה, כדברי הרבי הנ"ל, מובן ופשוט, מוטלת עלינו החובה והאחריות וגם הזכות לעשות כל מה שניתן בדרך הטבע כדי לפעול את הישועה. ובמיוחד על ידי הזעקה והמחאה בקול רעש גדול וה"מצעד" לביטול כל מהלכי הממשלה הנוראים המהווים הפקר ביטחונם של מיליוני יהודים היו לא תהיה.

אלא שיחד עם זה נדרשת אמונה מוחלטת וביטחון גמור בה', כאמור. וביטחון זה עצמו פועל את הישועה והגאולה.

ועל אחת כמה וכמה בכל הנוגע לכל מציאות זו של הגלות. שאף כי בנוגע לעבר, עלינו להאמין בה' שהיה גנוז בזה טוב נעלם ובוודאי הכול היה לטובה.

(למרות שאין אנו מבינים זאת בשום אופן, ומעומק הלב והנפש פורצת ונובעת בכל תוקפה זעקת "עד מתי?!" ואי אפשר עוד וכו'. וזעקה זו חייבת להישמע בכל תוקפה, מה גם שהיא כוללת ומרומז בה גם, כדברי הרבי בשיחת ב' ניסן תשמ"ח, גם הכרזת "יחי המלך!"),

— אבל בנוגע לעתיד, לרגע הקרוב, עלינו להיות בטוחים, ואכן בטוחים אנו בבטחון גמור, כי אכן הגאולה באה בפועל ממש. ובטחון זה עצמו פועל שאכן תהיה הגאולה בפועל ממש תיכף ומיד ממש.

כל זה אמור אפילו בשעה שהגלות מצד עצמה עדיין הייתה צריכה להימשך, ובכל זאת האמונה והבטחון הגמור יכולים לפעול את ביטולה והפיכתה לטוב.

על אחת כמה וכמה אצלנו, שהובטחנו, על ידי מי שרק הוא יכול להבטיח (ב"דבר מלכות" לפרשת בלק ועוד) "בוודאי ובוודאי, ללא כל ספק וספק ספיקא, שכבר הגיע זמן הגאולה ... ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", **שכבר בא**, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלימותה",

הרבי דורש לעסוק ללא הרף בענייני גאולה ומשיח — "לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו)בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בענייני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בענייני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחודר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא ...

"ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", ועד "באופן ד"היסח" ולמעלה מן הדעת".

ובפרט כשהרבי מדגיש (בשיחה המפורסמת משבת פרשת שופטים תנש"א) שדברים אלו, אודות "הנבואה העיקרית — ש"הנה זה משיח בא", נאמרים "לא (רק) בתור חכם ושופט", שאז עלול להיות שקיומם יהיה רק ברוחניות, כמו הקיצין שנאמרו בעבר, "אלא בתור נביא, שזהו בוודאות". ומציין שם למאמר של אדמו"ר הזקן המבאר שהקיצין שנאמרו בעבר התקיימו רק ברוחניות ולא הגיעו לעולם הזה, אבל "מכיוון שבא הדבר לפיו של נביא" בוודאי יתקיימו כפשוטם ממש. ועל כך כותב הרבי שליט"א שכעת נאמרים הדברים בתור נבואה ממש!

— על אחת כמה וכמה שצריך להיות וישנו בטחון גמור בהתממשות הדברים לעינינו עיני בשר כפשוטם ממש תיכף ומיד ממש. ובטחון זה עצמו הוא ה"כלי" להתגלות השלימה בגאולה האמיתית והשלימה.

וכפי שהרבי מסיים באותה שיחה מופלאה: "וכשם שבגאולת מצרים נאמר ש"בזכות הבטחון נגאלו ישראל ממצרים", על דרך זה הוא בגאולה מגלות זה האחרון, כדאיתא במדרש ש"כדאי הן לגאולה בשכר הקיווי (עצמו)" — וכן תהיה לנו, שבזכות הבטחון של בני ישראל ש"קרובה ישועתי לבוא", זוכים שהקב"ה יגאלנו, בגאולה האמיתית והשלימה, במהרה בימינו ממש".

ו"בטחון" הרי הוא "הולך ביחד" עם שמחה. ובפרט בימים אלו, לקראת ימי "תשעת הימים" עליהם נאמר כי "משנכנס אב ממעטין בשמחה", ומביא הרבי שליט"א את פירוש הבעש"ט ש"ממעטין" את כל העניינים של היפך הטוב הגלוי על ידי "בשמחה", שמחה של מצווה ושל תורה, באופן המותר על פי ההלכה, כמובן. ששמחה זו ממעטת את העניינים של היפך הטוב וממהרת את ההתגלות המלאה בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן מעורר הרבי ומזכיר להרבות ככל האפשר בעריכת "סיומים" על מסכתות הש"ס וכדומה בכל מקום אפשרי, ולהשתדל שישמעו את ה"סיומים" יהודים רבים ככל האפשר, ועד שהרבי התבטא פעם, שכאשר פוגשים יהודי ברחוב, צריך לומר לו את המילים שבסיום המסכת, וכך לשתף גם אותו ב"סיום". ובפרט ה"סיומים" ברדיו, ברשתות השונות, וכל המרבה הרי זה משובח, ויישר כוחם וגדולה זכותם של המארגנים. וכהוראת הרבי בשנת תנש"א **להמשיך זאת עד חמשה עשר באב**, ואם כן הרי מובן שיש להשתדל בכל הכוחות גם ברדיו וכו' שהדברים ימשיכו עד ט"ו באב, גם אם זה לא הולך כל כך בקלות.

כל אחד מאתנו, המנסה לאחוז ב"קליאמקה" ורוצה להיות חסיד ומקושר ושייך לרבי שליט"א מלך המשיח, אינו יכול לסמוך על אחרים שיפעלו בזה, אלא לראות לעצמו זכות נפלאה וחובה קדושה לערוך בעצמו וכן להשתתף בכמה שיותר "סיומים" ולשתף בזה יהודים רבים ככל האפשר, וגם נשים וטף, כהוראת הרבי שליט"א כמה פעמים, ובפרט בשנת תנש"א.

(עד כמה שזכור לי, הרבי אמר פעם שרצוי לערוך "סיומים" על מסכתות עם גמרא, ובמיוחד מסכת תמיד, העוסקת בענייני הקרבת התמיד בבית המקדש, והיא קצרה וקלה ללמדה ולסיימה בזמן קצר. ובשעת הדחק לפחות על מסכת משניות, ורצוי יותר על משניות כאלו שאין עליהם גמרא, ובפרט מסכת מדות, העוסקת במדות בית המקדש).

(וכן ישנה הוראה, מפורסמת אמנם פחות, ללמוד בכל יום משמונת הימים עד ערב תשעה באב פרק אחד משמונת הפרקים שברמב"ם הלכות בית הבחירה).

וכידוע שעל ידי לימוד זה נחשב הדבר ש"אין בניין ביתי בטל", מקיימים בזה, לפי החידוש הנפלא של הרבי שליט"א, את מצוות "ועשו לי מקדש", והעיקר, שעל ידי זה ממהרים את התגלותו של בית המקדש השלישי בפועל ממש, "בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא משמיים", בהתגלותו המלאה של הרבי שליט"א מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

חדש!

מבחר לוחות בעיצובים מרהיבים!

מיוחד לבתי חב"ד ומוסדות

מבחר גדלים בהתאמה אישית

גדול במיוחד - 32 עמודי צבע!

שירות אדיב ואספקה מהירה

מחירים שאסור לפרסם!

054-75-60-700

mcafakot@walla.com

לתלמוד תורה

בנפר חב"ד

דרוש

מנהל

לשנה"ל תשס"ו

נא להעביר פרטים בפקס:

03-9607739

ואנו נחזור מיידית

קשה

למצוא השקעת נדל"ן אטרקטיבית,

קל להרים טלפון!

U.S. & CA Tel: 1718-770-7746
P.O.B. 247 Kfar Chabad
Tel: 972-3-9607536
Cell: 972-54-4300-770
Fax: 972-3-9606278
E-mail: shm770@bezeqint.net

טל: 03-9607536

shm770@bezeqint.net

א.אמת ב.ברכה
השקעות בע"מ

ב"ה. ג' תמוז ה'תשמ"ה

ארץ יראה ושקטה

בעומדנו בימים שבין ג' תמוז 'אתחלתא דגאולה' (כלשון הרבי) לבין חג הגאולה י"ב–י"ג תמוז , מהדהדים באוזנינו זעקותיו של **הרבי מה"מ שליט"א** אשר במשך שנים רבות מביע צערו העמוק ובקשתו הנפשית ממעמקי לבו הטהור שלא לדבר ועאכו"כ להחזיר אף שעל מהשטחים בארה"ק ת"ו, ובוודאי ממשיך להיאבק בכל כוחו אף שאין אנו זוכים כיום לראות ולשמוע שיחות קודשו, בעניין המצב האיום והנורא המתדרדר מיום ליום בנוגע לגירוש יהודים ר"ל מבתיהם הי"ת ואנו מאמינים ובוטחים בעזהי"ת שסו"ם יהי' דידן נצה.

אמנם כפי שהורה לנו כמ"פ בהזדמנויות שונות, כי עלינו להוסיף בתורה ומעשים טובים שזה יפעל הוספה בצד הקדושה להכריע העולם לכף זכות, כהלשון הידוע "השכם והערב עליהם והם כלים מאליהם", ובמיוחד בהמצב שבו אנו שרויים כיום שעיני אחינו בנ"י מופנות אלינו כחסידים של הרבי וזועקות: "**אנא! אל תעמדו מנגד בשעה קשה זו**, "לא תעמוד על דם רעך" וכו', עזרו לנו והצילו אותנו, שנוכל לעמוד איתן על משמר ארה"ק שנוגע לביטחונם של **מיליוני בני ישראל** הדרים כאן – כלשון הרבי בכמה וכמה שיחות ק' – ועשו כל שביכולתכם בעניין".

על–כן הצעתנו, שכאו"א מאנ"ש והתמימים יתחזק בהוראת הרבי מכינום השלוחים תשנ"ב (בשיחה הידועה בנוגע ל"עבודה והשליחות בזמן הזה – ... קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!") לעבור על הסדרה של ליקוטי תורה ותורה אור במשך השנה.

לאור זאת מוציאים אנו לאור ג' הפרשיות "פנחם", "מטות" ו"מסעי" ובראשם ה'דבר מלכות' מפרשת פנחם שם מבואר עניין כניסת בנ"י לארץ והלוקתה – בקונטרס מיוחד בפנ"ע, ללימוד במסגרת שיעורים ברבים מתוך כוונה מיוחדת לביטול הגזירה הי"ת.

ובזכות לימוד זה, תוסר הגזירה האיומה מעל אחינו בני ישראל בהתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הנהלת תות"ל רמת אביב

נ.ב. באגרות הקודש ניתנה תשובת קודשו לעניין הנ"ל בברך י"א עמ' קע"ג: "והדרכים לזה הם ככל דרכי התורה דרכי' נועם דווקא, אבל צריכים להיות בתוקף הדרוש וכנרמז בנתינת התורה שצ"ל עוז ותושי', ונרמז ג"כ בהכתוב ותרגומו (תהילים ע"ו) משמים השמעת דין **ארץ יראה ושקטה**, שהוא דין בעניני נפה"ב – לקו"ת ד"ה טוב לחסות בהוי'* **ועי"ז שקטה עניני דנה"א ארעא דישראל**".

* דרושים שטיני עצרת (עמ' 180)

גאולה ואמונה

בתוך גדרות ומצור

מאת: שלום דובער קרומבי

בתוך רבבות היהודים, חדורי האמונה, שהלכו באון לעזרת אחיהם הגיבורים שבגוש קטיף, צעדו מאות חסידי חב"ד שהגיעו מכל רחבי הארץ. שלושה ימים שהו חסידי חב"ד עם הרבבות וערכו פעילויות מגוונות להפצת המעיינות • חסידי חב"ד הביאו עמם את האווירה המרוממת של חג הגאולה והניצחון כנגד כל כוחות הרשע • גם שבע ברכות נערך לזוג חב"די צעיר במאהל של כפר מיימון • רשמים ודיווחים מרגשים ואוטנטיים מהזווית החב"דית של אירועי נתיבות וכפר מימון

שעת הלילה המאוחרת והיום הארוך שעבר על רבבות המשתתפים במצעד הענק עושים את שלהם. הרבבות שהגיעו זה עתה בצעדה מנתיבות, מתארגנים לקראת שנת הלילה. זה לילה היסטורי ראשון במלחמה רבת ההקרבה על שלמותה של ארץ הקודש.

רבבות עמך בית ישראל עזבו את שיגרת חייהם, כשוויתרו על המזגן, האוכל החם, ומהדורת החדשות של הערב, ויצאו לישון בשדות הדרום. בתוך הקהל הרב ניתן היה לצפות באנשים שמזה זמן רב עברו את גיל העמידה, כמו גם משפחות על טפם. חלקם הקימו אוהל לשינת הלילה, אחרים פרשו שק שינה או מזרון כלשהו ועלו על יצועם.

בתוך זמן קצר הפך החניון הענק הסמוך לכפר מימון והשטח החקלאי שמסביב לו, למתחם ענק שנעשה לעיר אוהלים. יישובים שלמים שבאו הנה על זקניהם וטפם התמקמו במקום, מוכנים להקריב כל מה שיידרש ובלבד לבטל את גזירת החורבן. האוויר לח ודביק. ממעל מביט לו ירח כמעט מלא, ירח של י"ב תמוז.

בפינה המזרחית של חניון כפר מימון, במקום בו הוקצה שטח צר להקמת דוכנים ציבוריים, התרכזו כמה עשרות חסידי חב"ד. יריעת בד לבנה גדולה נמתחה אל על, ותוך זמן קצר נראתה על היריעה דמותו הקורנת של הרבי מלך המשיח נושא דברים בענייני דיומא. המקרן שהובא למקום על ידי ר' **דורון אורן** מ'מרכז משיח וגאולה בירושלים' – עשה את עבודתו נאמנה ושיחתו של הרבי הושמעה למרחקים. עד מהרה נאספו אל המקום קהל רב. למרות השעה המאוחרת והעייפות המצטברת ממאמץ השעות האחרונות, הקהל הרב צמא לשמוע את דברי קודשו של נשיא הדור – רועם של ישראל.

השיחה שהוקרנה תורמת אף היא לאווירה המיוחדת האופפת את רוח כולם. הרבי זועק מקירות לבו, כיצד זה עולה בדעתו של יהודי למסור חלקים מארץ הקודש לידי המחבלים. דברי קודשו של הרבי נישאים בחלל האוויר ומרטיטים כל לב.

במרחק של מספר מטרים אני צופה בחסיד חב"ד מירושלים כשהוא מתרוצץ בינות לאוהלים. לשאלתי הוא מסביר לי כי הוא

צילום: בערוש בלניצקי

בית הכנסת בכפר מיימון מלא מפה לפה

מחפש את בקבוק ה"משקה" בו הצטייד מראש לאמירת 'לחיים' חסידית; הלילה הוא ליל י"ב תמוז, חג הגאולה...

ה"משקה" נמצא, והקהל במקום מתיישב להתוועדות חסידית. יתכן ודווקא התנאים במקום, הם אלו שתורמים לאווירת ה'יחד' המרוממת. שיחתו של הרבי הגיעה לסיומה. הקהל פוצח בניגון חסידי כשלאחריו מדבר הרב **שמעון ווינצהנדלר** מבני ברק. הוא מחזק את ידם של אלו שבאו לכאן ושוזר כחוט השני את מאבקו של הרבי הריי"צ כשעמד בתוקף מול המשטר הרוסי הדיקטטורי למאבקו של הרבי מלך המשיח, בכל מי שמרים את ידו נגד ה' ותורתו וקורע חלקים מארץ הקודש.

למרות העייפות הרבה, הקהל מאזין בקשב לדברים. להתוועדות מצטרף הרב **אורי למברג** משפיע בישיבת חב"ד בחיפה. גם הוא לא יכול שלא להתעכב בדבריו על הקשר המהותי והייחודי של מצעד ענק זה, עם יום הסגולה בו הוא מתקיים.

באותה שעה עושים מספר חסידי חב"ד את דרכם בינות לשבילי הכפר, כשהם תרים אחרי מקווה טהרה לטבילת בוקר ביום המחרת. בכניסה לכפר מקבלם הרב **דוד דוזקביץ** רב הישוב יצהר שבשומרון. בחמימות רבה הוא לוחץ את ידיהם ומגלה את לבו: "כשרואים את חסידי חב"ד נעשה חם בלב".

בירור קטן מעלה כי מזה מספר שנים שמקווה הטהרה בכפר סגור בימי חול. למרות השעה המאוחרת, לא אומרים נואש. סיכום קצר עם האחראי במקום, ובעיה זו סודרה אף היא. כך הוכשרו מראש התנאים הבסיסים לעבודת ה' של בוקר המחר.

כמות האנשים הגדולה לא נלקחה בחשבון על ידי המארגנים, שכן גם בציפיותיהם לא העלו בדעתם כי נחיל אנשים אדיר זה ירתם כולו להשתתפות במצעד. השטח הגדול שהוקצה ללינת הלילה בשדות שמסביב לכפר מימון – מלא כולו, כך שהמאחרים נאלצים לתור אחרי מקום ללינה בינות לגינות הכפר.

תושבי כפר מימון מצידם פותחים את בתיהם בשמחה ומסבירים פנים בנחת לאורחי הלילה. במספר גינות נפתחים שולחנות ועליהם מונחים מאכלים דשנים מכל טוב. תושבי הכפר מזמינים את הציבור הגדול להתארח בביתם וליהנות מהכנסת האורחים. זה מאפשר לרבים להיכנס להשתמש בחשמל ביתו וזה מזמין אחרים להיכנס ולהתקלח במקלחת ביתו.

החוליה הראשונה של מצעד הענק הגיעה לשיאה. רבבות עמך ישראל החליטו שלא לוותר ולמרות התנאים הקשים ומכשולים הרבים – כעת הם כאן.

ג לגלי המוח עובדים לאיטם בשעה זו בכדי לנסות לזכור את מאורעות היום. אלו התחילו בפקודת המשטרה שלא לאפשר לרבבות המשתתפים במצעד להגיע לאירוע הפתיחה בנתיבות. בשעות הצהריים ניתן היה להבחין בצמרת מועצת יש"ע נעה ברחבת ציון ה'בבא סאלי' בנתיבות באי וודאות. הם חששו שהמשטרה הצליחה להרתיע את הרבבות וכך, כל עמלם הרב בשבועות האחרונים ירד לטמיון.

קרוב לשעות אחר הצהריים, כל החששות התבדו. בשעה 4:00 התאסף ברחבה קהל אלפים, שלמרות מחסומי המשטרה ולמרות שלילת האפשרות מנהגי האוטובוסים להסיעם למקום – עשה את דרכו למקום בעקשנות יהודית טיפוסית. כי עם קשה עורף הוא, למעליותא.

נציג מועצת יש"ע **יעקב בן זימרה** עולה לבימת הנואמים והוא מבטיח כי המצעד יתקיים כרגיל. "זה לא יהיה קל" הוא אומר "השמש קופחת מעל לראשנו ועל פי התחזיות מחר יהיה חם אף יותר. ראשי המשטרה הבטיחו לעשות הכל כדי לסכל את המצעד, אולם הנחישות היהודית היא זו שתנצח". הקהל הרב שכבר התאסף במקום מריע בתשואות רמות. הוא חוזר ומדגיש כי היה אפשר להתחיל כבר כעת את עצרת הפתיחה, אולם מארגני המצעד החליטו שלא לוותר ולחכות לרבבות שעושים את דרכם למקום.

מר **משה ארנס** – מי שהיה שר הביטחון לפני מספר שנים הגיע אף הוא למקום. הוא משתמש בטיעונים ביטחוניים ומסביר עד כמה הרת אסון תוכנית העקירה מחבל קטיף וצפון השומרון. הוא פשט כבר את מדי הפוליטיקאי ודבריו נשמעים זכים וכנים. מזכירים את הוראותיו המפורשות של הרבי מלך המשיח להישמע אך ורק לחוות דעת ביטחונית מקצועית – נקייה משיקולים פוליטיים.

לאחר כשעה אי אפשר שלא להתרשם מנחישותם של עשרות האלפים שהגיעו למקום. קבוצת אנשים מבוגרים שעומדת מאחוריי מעבירה שיחת רעים, כשכל אחד מהם מספר כיצד הצליח להגיע למקום למרות המחסומים. זה השאיל רכב משכן וזה התלווה לחבר, אך כעת, ב"ה, כולם כאן.

א ת העצרת פותח רבי **ברוך אבוחצירה** רבה של נתיבות, בנו של המקובל ה'באבא סאלי'. הוא נושא תפילה לפני אדון כל שיפר עצת אויבנו הקמים עלינו. בסיום יוצא הרב אבוחצירא משתיקתו בנושא, ומחזק בדברים נלהבים את ידיהם של אחינו הגיבורים שבגוש קטיף.

רבנים, מקובלים ואישי ציבור מכל גווני הקשת ממלאים את הבימה המרכזית. הרב **נתן בוקובזה** ממשיך באמירת פרקי התהילים, כשהדביקות המיוחדת של הקהל הרב מתעצמת מפסוק למשנהו. פסוק בפסוק, בהשתפכות הנפש של ממש, נושא קהל זה תפילה לפני אדון כל – תפילה ממעמקי לב, תפילה מלב שבור ודואב.

עצרת התפילה מסתיימת והקהל הרב במקום הולך ומתעצם. עם ישראל לא מוותר, הוא מתעלה מעל הנחשולים, מתגבר על המניעות ומרים ראש לומר יחדיו 'ארץ הקודש – נחלת עולם לעם עולם'.

צילום: בערוש בלניצקי

הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי

צילום: בערוש בלניצקי

הרב זמרוני צ'יק והרב רפאל חירותי

צילום: בערוש בלניצקי

הרב אלימלך שחר והרב מ.מ. גלוכובסקי

אט אט הצבע הצהוב גם הוא משתלב עם הכתום. עשרות דגלי 'משיח' נישאים בקהל ומדגישים את כוחה המיוחד של מלחמה זו – כוחו של מלך המשיח. כשקהל הרב פוצח בשירה אדירה, הדגלים מתנופפים ונראים אף למרחקים. חסידי חב"ד שבולטים בקהל הרב זוכים לתשואות מצידם של מספר מהנואמים, שמדגישים את צביונה הייחודי של עצרת זו.

מארגני המצעד מחליטים כי למרות הקהל הרב שכבר נוכח במקום, תידחה הצעדה לשעת ערב מאוחרת יותר, כדי לאפשר לאלפים רבים שעדיין עושים את דרכם בדרכי הארץ, להגיע אף הם לתחילתה.

את זמן ההמתנה מנצל הציבור החב"בדי הגדול במקום והוא יוצא לתחילתה של תהלוכת הכנסת ספר התורה המיוחד, שנכתב לזכות תושבי גוש קטיף וצפון השומרון. הקהל הרב שנאסף במבנה ציון ה'באבא סאלי' הקדוש, לובש צביון כמעט ולא שיגרתי. רבני חב"ד צועדים בראש מחזיקים את ספר התורה. בקהל הרב ניתן להבחין בכל שכבותיו של עם ישראל, יהודים שעדיין אינם שומרים תורה ומצוות, לצד יהודים חרדים, תושבי נתיבות ו'עמק' בית ישראל, לצידם של מאות חסידי חב"ד הנוטלים חלק בשמחה של מצווה.

נראה כי האווירה המרוממת והעילאית סוחפת את הלב היהודי ומסירה את כל המחיצות. קהל רב מתאסף לשמוח יחד בשמחת התורה. הרב **שלום דובער הלוי וולפא** נושא דברים נלהבים ומסביר כי כפי שבכל מלחמות ה' נישא ארון העדות בראש המחנה, אף כאן יצעד ספר התורה בראש החץ לקראת הניצחון.

ביציאה מרחב ה'ציון' ממתין רכב נושא בכתר מעוטר בקישוטים ומנורות, ולצלילי המוזיקה הנשמעים ממערכות הקריזה רוקד הקהל יחדיו, מקיף את מתחם העצרת. השמחה נמשכת והלב מסרב להאמין.

צילום: בערוש בלניצקי

הרב משה הבלין נואם בעצרת המרכזית. יושב מאחריו: הרב גדליה אקסלרוד

לאחר מכן רוקדים עם ספר התורה בתוך ה'ציון'. ניגוני חב"ד, ניגוני הקפות סוחפים ועליזים. החום והלחות שולטים בכול, לצד אווירה עילאית ומיוחדת.

בשעה תשע בערב מתחילה צעדת הענק לצאת אל דרכה. לכולם ברור כי עוד נכונו לנו מכשולים רבים בהמשך הדרך. איש לא נרתע, גם מהידיעה הוודאית כי בהמשך הדרך תחסם הצעדה על ידי כוחות המשטרה.

כולם, על נשיהם וטפם, מכל הגילאים, סוחבים תרמילים ופוסעים באפלה. על השפתיים שירה שהולכת וגואה. מפליא כי כולם מבטאים את אותה תחושה: יציאת מצרים. בדיוק כמו בציורים של הגדות של פסח...

כשני קילומטרים לפני הכניסה לכפר מימון, הוברר החששות. שורות שורות של שוטרים וחיילים פרוסים אל תוך השדות, מהווים מכשול נוסף בדרך אל היעד. מאות הצעירים לא מבזבזים את הזמן, והם ניגשים ללבותיהם של החיילים. זה עומד ומדבר על לבו היהודי של חייל, מעלה בפניו את הערבות היהודית הנצחית – לבל תישבר, וזה שוטח בפני שוטר את הטיעונים הביטחוניים. לב אל לב, בחיבה ובאהבה עומדים אחים למול אחים ושוטחים תחינה: "אנא הרפו את ידיכם מביצוע המשימה". נראה כי הדברים פועלי את פעולתם וממשפט למשפט, מאמירה לאמירה, קשיחותם של החיילים והשוטרים נשברת.

צעירים אחרים מחליטים לפעול באפיק מעשי – טקטי. הם מתרכזים באחד מנקודות השרשרת שהציבו החיילים, ופורצים פנימה, מסירים את ידיהם של

אחדות לבבות בתפילה. חיילים ואזרחים כלואים מתפללים מנחה במניין משותף

צילום: דוב גלעדי

תפילת שחרית המונית בכפר מיימון

החיילים וממשיכים קדימה.

המחסום הראשון נפרץ. מספר דקות עוברות וכל מחסומי המשטרה שהוצבו בכביש המוביל אל הכפר מוסרים אף הם.

שכם בבוקר נשמעים מערכות הקריזה מתריעות בקול גדול "אנו מוקפים. על הציבור להתארגן בזריזות ולהיכנס אל תוך הכפר. כל רגע חשוב, כל דקה גורלית וקריטית".

ציבור הרבבות לא מחכה וכחיילים במדים הוא נשמע להוראות במהירות להפליא. מנתונים שעוברים מפה לאוזן, עולה כי מסביב לחניון הענק, שהפך במהלך הלילה לעיר אוהלים של ממש, מכתרים 20,000 חיילים ושוטרים. מראה מעורר חלחלה. מצור. הביטוי הזה שקראנו עליו רק בסיפורים, מומחש ממש מול העיניים. קל לראות שאלפי החיילים והשוטרים המוצבים כעת כאן לא ששים לביצוע המשימה. הם מתרשלים בביצועה ומאפשרים לנהר האדם לחצות את השורות ולהיכנס פנימה אל תוך כפר מימון.

מסוק משטרתי מפטרל מעל לשמי הכפר, עם פרוז'קטור ענק ומאיים. הוא וגם הכלים המשטרתיים הרבים שמקיפים מסביב, גורמים לצביטה בלב. הלב היהודי מזכיר שוב ושוב, אין פנינו מועדות למלחמה כי אם לעזרת אחינו הגיבורים שבגוש קטיף, וזאת נעשה מתוך הערבות היהודית ההדדית. בגין עובדה זו וויתר הקהל העצום הזה על תענוגותיו האישיות ויצא ללון כאן – בשדות כפר מימון.

תוך זמן קצר הופך הכפר כולו לבית כנסת גדול. בכל כר דשא וחורשה מתארגנים יהודים לתפילת שחרית ומאות מניינים מתחילים את תפילתם. בבית הכנסת הגדול אנו פוגשים ברבה של קרית מוצקין הרב דוד מאיר דרוקמן, כשהוא עסוק במלאכת הרבנות. מסביבו מתאספים אנשים רבים המבקשים לפתור את בעיותיהם ההלכתיות.

קבוצת חסידי חב"ד מגיעים למקום כששערות ראשם עדיין לחות מטבילת שחרית. הם מתיישבים על אחד המדשאות שבסמוך לבית הכנסת ושוקעים בלימוד מעמיק באחד ממאמרי י"ב י"ג תמוז. הלימוד נמשך ובמקום מתאספים חסידי חב"ד נוספים.

רבים מנצלים את החיכוך החיובי שנוצר במקום בין חסידי חב"ד לבין אנשי 'גוש אמונים' ומעבירים את הזמן בלימוד בספר התניא עם אלו שמבקשים את הטעימה ממנו.

מארגני המצעד מודיעים במערכות הכריזה כי כל עוד לא התקבלה הוראה ולכן הציבור נקרא להיערך במקום לקראת המשך פעילות היום. מחוץ לחצר בית הכנסת נפרשים עשרות סככות המסוככות על הציבור מחום השמש הקופחת, ומספר שיעורי תורה מרכזיים נפתחים במקום. הקהל הגדול שמסיים את תפילת השחרית, מצטרף לשיעורים ומרגע לרגע מתקבל הרושם כי בשטחו של כפר מימון נעשית הפרדה חוצצת בין שני מציאויות שונות בתכלית.

מחוץ לגדרות הכפר מכתרים אלפי חיילים ושוטרים. הם מחזיקים יד ביד, פניהם חתומות ובנוכחותם הם מבקשים להוות מצור חי על השוהים בכפר. כלי רכב משטרתיים רבים מגיעים למקום ויוצאים, מסיעים למקום עוד ועוד שוטרים וחיילים,

ובה בשעה ממשיך מסוק משטרתי לפטרל בכל העת מעל לשטח הכפר כולו. הרבה כחות מושקעים באזור זה, כחות של זרוע ושל תוקף גשמי. אולם בתוך הכפר כולו שולטת הרוח. רוח זו הבנויה להפליא על אמונה יוקדת לא רק שלא נשברה כלל למראות שמעבר לגדרות, אלא אף ההפך הוא.

נדבך אחר נדבך מתגלית להפליא נכונות עיקשת ונחושה של העם היהודי — גם ברגעים קשים ואולי אף דווקא כעת. הרוח גדלה ומתחזקת ונראה כי המציאות הקשה ששוררת מחוץ לכפר נחתכת כשעוברים את גדרות כפר מימון.

ברחבת בית הכנסת אני רואה קהל גדול שמרוכז מתחת לאחת הסככות שנפרשו כדי להגן מהשמש הקופחת — מאזין בקשב רב כשהוא יושב בדומיה. אני מתקרב למקום ומבחין ברב הישוב יצהר הרב דוד דודקביץ כשהוא נושא דברים בהתלהבות רבה. בין לבין הוא מזכיר בדבריו את יום הסגולה י״ב בתמוז. ״נמצאים עמנו כאן חסידי חב״ד רבים. כולנו קראנו על התוקף של הרבי הריי״צ, שלא חת מפני איש ולא פחד לומר את דבר התורה בקול צלול. אין זה מקרי שדווקא היום התאספנו כאן, כדי לומר לעולם בתוקף ובנחישות כי ארץ ישראל הינה נחלת עולם השייכת לעם עולם״. הוא מצוטט עוד מספר משפטים באידיש מכתביו של הרבי הריי״צ ומתרגם לעברית את פירוש הדברים. הקהל מאזין בקשב רב צמא לכל מילה. אין ספק כי תהיה זו התקיפות היהודית שתנחה את הדרך לרבבות המשתתפים במצעד, במהלך הימים הקרובים.

צילום: קובי קלקנבץ

בבוקר בית כנסת חב״ד, בלילה פנימייה...

עילותם של חסידי חב״ד באותה העת מעוררת השתאות. כמה מהאברכים והתמימים במקום, נטלו יוזמה ויצאו אל מחוץ לגדרות הכפר עם תפילין בידיהם, והציעו לחיילים ולשוטרים לזכות במצווה. חלק מהחיילים התקשה בתחילה להיענות בחיוב להצעה, אולם רבים אחרים נענו בשמחה. כחום הלבבות נרקמת במקום שיחת אחים. החיילים מגלים את לבם כי אף הם חשים כי עם ישראל קומה אחת הוא וכי אל להם לפרוץ באחדותו. רבים מהם מצהירים כי אינם נענים לפקודה אלא מתוך כורח המציאות, אולם ביום פקודה יקשו על מפקדיהם להוציא את הפקודה מן הכוח אל הפועל.

ככל שנמשך הדיאלוג בין החיילים לבין קבוצת האברכים, הקרעים מתאחים. כעת נרגש כיצד בני עם אחד אנחנו. חיילים נוספים מפשילים את השרוול בקומה זקופה והמילים כמו יוצאות מאליהן ״שמע ישראל ה׳ אלוקינו ה׳ אחד״. משפט הנצח של עם ישראל עולה ופורץ כל מחסום המפריד ומחלק. אלה מעידות כי אכן בכוחו של עם ישראל לנצח גם במאבק עיקש זה.

ובתוך הכפר נמשך סדר היום המיוחד, כשחסידי חב״ד מנצלים כל רגע להחלת השליחות האחת והיחידה: להכין את כל בני עולם לקבלת פניו של מלך המשיח. זה לומד חסידות בצוותא עם מספר צעירים מחוגים שונים, וזה תופס שיחה עם יהודי מזוקן שכיפה סרוגה גדולה לראשו, דנים הם במהותה של עבודת השליחות.

בשעות הצהריים נמסר כי קבוצת אברכים מתאספת באחד ממדשאות הכפר ללימוד ׳מאמר׳ והתוועדות. בקבוק ״משקה״ הובא למקום יחד עם קצת מיני מזונות, והכול מוכן להתוועדות. מספרים סיפורים חסידיים ומעלים ודשים שוב ושוב במשמעותו של יום הגאולה. אחד האברכים מוציא מתיקו את רשימת המאסר והגאולה של הרבי הריי״צ ומספר צעירים סקרניים יושבים עמו לקרא את הכתבים הקדושים. הם לא מרשים לעצמם להתאפק ומביעים את השתאותם והתפעלותם בקול גדול.

בהמשך ההליכה בין רחובות הכפר השונים, מתברר כי אין זו ההתוועדות היחידה שמתקיימת בשעות אלו. סמוך לכיכר המרכזי של הכפר יושבת קבוצת אברכים מסביבו של ר׳ פרץ פרידמן מעמנואל, כשהם שקועים בלימוד בשיחתו של הרבי לרגל ימי הסגולה י״ב — י״ג תמוז. ספרים אמנם לא נמצאו במקום אולם אלו לומדים מתוך דפי צילום, דנים ומלבנים את

צילום: קובי קלקנבץ

שיעור בחסידות לפני תפילת שחרית

שיחתו של הרבי.

קרוב לשעה 5:00 אחר הצהריים נמסר כי תתקיים עצרת ענק בהשתתפות רבבות המשתתפים במצעד, ברחבת בית הכנסת המרכזי של כפר מימון. כמעט ולא ניתן לאמוד את הקהל העצום שמתאסף ברחבה. נתונים שמתפרסמים בכלי התקשורת עולה, כי במקום נמצאים כ-40,000 משתתפים. אחרים יודעים לספר כי כבר מזמן עברנו את המספר והגענו לעשרות אלפים נוספים.

המנחה מזמין את הרבנים לשאת דברים בזה אחר זה. אווירה של רגעי שיא שוררת באוויר. בדבריהם שוזרים הרבנים את אחידותו של עם ישראל בעמידתו האיתנה

יחדיו למול הגזרות הקשות. כך נאבקו יהודים מאז ומתמיד, כך ניצחו וכך הביאו להפלתם של משטרים שנראו כחזקים ומוצקים.

גם כעת מורגשת באוויר אווירה של ניצחון קרב, שהרי אף אחד לא יוכל למול אחדותו של עם ישראל.

הרבה עוצמה הייתה שם בעצרת. עוצמה אמיתית של אמונה איתנה כי עם ישראל ינצח, וכי דבר ה' אלוקינו יקום לעולם. בחלל האוויר יכולת שלחוש בעוצמה היהודית העילאית שחוצה את כל המחיצות וההגבלות – עוצמתה של אמונה יהודית.

הרבנים מסיימים את דבריהם והקהל העצום פוצח בשיר "פדויי ה' ישובון ובאו לציון ברינה". מעגלים מעגלים אוחזים יד ביד, פוצחים האלפים בריקודים של שמחה, שמחה איתנה על המעמד הקדוש לו אנו זוכים. מעמד של קידוש ה' כשעשרות אלפים מתרכזים יחדיו לומר את דבר ה' זו הלכה, ולמחות נגד אלו המבקשים לעקור יהודים מעל אדמתם. בצד הבימה אני מבחין ברבה של צפת הרב **שמואל אליהו** כשהוא משוחח עם קבוצה מחסידי חב"ד מצפת. הרב אליהו מקרין עליהם מנחישותו ובבד בבד מדגיש את שותפותם המיוחדת של חסידי חב"ד למאבק נחוש זה.

השירה מתחלפת וברקע מתנגן הניגון החב"די 'עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום'. הזמר אהרן רזאל מלהיב את הקהל בשירה ועשרות האלפים נסחפים בשירה האדירה; העוצמה של הניגון מזכירה את ההקפות אצל הרבי: **עווו-צו עייצה ותוווווו-פר, דאאאא-ברו דבר ולא יק-וו-ווום**. הלב מתחמם. שוב עושה רושם שנמצאים אנו באי של שפיות בים השכול והכאב – אי של אמונה יוקדת, נצחית, טהורה וזכה.

מבעד לעברו השני של בית הכנסת אני רואה את ר' **ברוך מרזל** מחברון כשהוא משנן יחד עם ילדיו הקטנים משניות על פה. הוא נשמע מעודד ואומר לי בביטחון "כאן עושים היסטוריה של פעם בחמישים שנה, מי שחשב שעם ישראל שכח מהי גאווה יהודית שיבוא לפה ויראה איפה עומד היום עם ישראל".

אז אתה חושב שאפשר לנצח?

"זה שננצח ברור לי למעל לכל ספק, על זה אין צורך לדון. אבל האמת היא שבמלחמה האמיתית כבר נצחנו, ועל זה אנחנו חייבים 'יישר כח' גדול לאריק שרון... תראה את הנוער הנפלא הזה, תראה את הציבור הענק הזה שבא לכאן למרות הכל והוא מפגין כאן את הגאווה היהודית שלו להיות חלק מאלו שתורת ישראל יקרה להם. מי חלם על זה לפני עשרים וחמש שנה בזמן של גירוש תושבי ימית".

אני מתקשה להבין את משמעותם של הדברים ומקשה שוב:

מה כל כך ברור לך שננצח, תראה את כוחות הצבא שהציבו לכאן מחוץ לגדר?

"הם חושבים שהם יכולים לשבור אותנו בכוח הזרוע ועדיין לא הבינו עד כמה הרוח חזקה. הם היו בטוחים שחודש לפני מועד הגירוש לא יישארו חצי מתושבי גוש קטיף וצפון השומרון ביישובים, ותראה איפה אנחנו עומדים. אין מקום אחד בישובים שאפשר לאכלס אותו והוא עדיין ריק. שתי משפחות גרות יחד בבית אחד, העיקר לבטל את תוכנית הגירוש. צעירים מושלכים לכלא והם מוותרים על הזכות שלהם להשתחרר רק בגלל שהם לא מסכימים לקבל את התנאים המגבילים שמציבים להם. ככה הם יכולים לנצח אותנו? אולי להם יש כוח אבל כאן יש רוח של אמונה שאף אחד לא יכול לשבור".

בשעות הקטנות של הלילה, כשרבבות המשתתפים במצעד הענק לנים את שנתם, יוצאים מאות חסידי חב"ד להמשך תהלוכת הכנסת ספר התורה המיוחד. כל עוד המצעד הענק תקע את יתדו בכפר מימון, ספר התורה הקדוש איתנו כאן. אולם הציבור מבקש לנצל את ההזדמנות ולשמוח בשמחת התורה. ספר התורה יוצא מהיכל בית הכנסת המרכזי בכפר מימון – שם הושם למשמרת – ומאות אברכים ותמימים יוצאים יחדיו לרקוד עם התורה. בראש צועדים הרב **גדליה אקסלרוד** והרב **זימרוני ציק** כשהם משמחים את הקהל הרב. כשמתקרבים לשער היציאה מהכפר נראים כבר כוחות המשטרה הגדולים נדרכים, מוכנים לעצרם. באין אפשרות לצאת את שער הכפר, נמשכים הריקודים ברחבה שבסמוך ליציאה מהכפר. מעגל בתוך מעגל פורץ הקהל בשמחה ורוקד עם ספר התורה.

המראה המיוחד סוחף אחריו ציבור גדול שנוהר למקום ומצטרף אף הוא לריקודים ולשמחה. לאחר שעה קלה של ריקודים ניגש הציבור לנגן את ניגוני האדמו"רים – "הניגונים המכוונים". הדבקות העילאית והתרוממות הנפש גורמת לשכוח את כל המציאות המורכבת בה אנו נמצאים. הלב עומד לפרוץ ברגשי הנפש הזכים עולים ומשמיעים את נגינתם הטהורה.

ניגון ד' בבות. הקהל הגדול שגודש את הרחבה הומת האדם, נעצר מלכת ופונה לשעה של התרוממות הרוח. למרות האבק, החום, הלחות והעייפות עם השעות הרבות בהן עומד הקהל על רגליו, אותותיהם לא נותנים בציבור את סימניו. בסיום ניגוני הדבקות פוצח הקהל בשירה הבוקעת מלב חסידי "הוא אלוקינו הוא אבינו" בניגונו של הרבי מלך המשיח. המעמד הקדוש מסתיים בשירת "יחי אדוננו" כשקהל הקדוש מבטיח להיות נוכח בעצמו בסיומה של הכנסת ספר התורה לבית הכנסת הגדול בגוש קטיף.

לאחר מכן פונה חלק מהקהל לסעודת 'שבע ברכות' של החתן הת' **לוי יצחק נחשון** שנישא למזל טוב בערב קודם עם בת המשפיע הרב לוי יצחק גינזבורג. את סעודת ה'שבע ברכות' הראשונה הוא בוחר לעשות דווקא כאן, במקום בו מתרכזים כוחות ותעצומות הנפש של העם היהודי בימים אלו. השמחה והאווירה הלבבית גורמת לרבים מהמשתתפים לדחוק הצידה את השעה המאוחרת ואת היום כולו. אבי הכלה המשפיע הרב **לוי יצחק גינזבורג** פותח בדברים חמים לכבוד החתן והכלה, כשהמשך ההתוועדות נסבה על מלחמתו של הרבי מלך המשיח לשלמות הארץ.

בשעות הקטנות של הלילה מתפזר הקהל, איש איש ללינת הלילה, בינות לשבילי הכפר. אחד אחד מרגישים כולם כי אנו נמצאים על סף ניצחון שעוד ייזכר לדורות כנקודת מפנה במאבק התורה למול שיקולים פוליטיים צרים של ממשלות ישראל. האווירה המיוחדת מלווה את הציבור הרחב ולמרות כי הלילה כבר קרב לסיומו, רבים מהמשתתפים לא מוותרים על אמירת 'לחיים' נוספת בצוותא, או סתם דיבוק חברים ושיחה ב'דברים בטלים חסידיים'.

יום רביעי, היום השלישי של מצעד הענק, היה ללא ספק היום המכריע יותר מכל.

במערכה העיקשת להפלת החומות. היו רבים שציפו להגיע לצומת כיסופים, אולם בצעדים שקולים הוחלט להמשיך וליישם את הנחישות העצומה שהוקרנה במצעד במהלך הימים שקדמו לו.

עם שחר החל כפר מימון להתמלא באדם. אם לא די ברבבות ששהו במקום עד כה, הרי שאלפים רבים ששמעו על עוצמתו של מצעד הענק החליטו להצטרף אף הם ולחבור לרבבות המשתתפים במצעד.

לאחר תפילת שחרית, הקהל הרב נקרא להתאסף ברחבת בית הכנסת. זו הפכה לא מכבר לרחבת העצרות וההתרכזויות במפגן ענק. ראש ישיבות ההסדר הרב **חיים דרוקמן** עולה מעל לבימת הנואמים המאולתרת

ומתחיל לשיר בקול חנוק מהתרגשות "כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב". הקהל העצום שגודש את הרחבה לא עומד דומם והוא מצטרף לשירה. מרגע לרגע מתעצמת השירה האדירה והיא נהפכת לתפילה שעולה מרבבות ליבות של עמך בית ישראל. המילים מתנגנות ועולות ובוקעות את כל הגבלות המקום והזמן.

הקהל חוזר שוב ושוב "לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב". מימיני אדם זקוף קומה שנראה כי עבר כבר את גיל הגבורות. אני מביט בעיניו ומבחין בהתרגשות שהם מביעות. פניו מתקבצות ונסמקות, ולפתע נחיל של דמעות מציף את לחיו. אני מציע לו ממחטה לנגב את דמעותיו, אולם הוא כלל אינו מבחין בי. נדמה כי הוא שקוע במציאות אחרת לגמרי, מציאות של אמונה יוקדת, אמונתם של חייליו של עם ישראל כולו, המתווים לעם דרך של הנהגה, מסירות והקרבה.

השירה נמשכת וגוברת. הקהל נישא ונסחף בלהט של התרוממות רוח, להט של תקווה יהודית, מתוך אמונה וביטחון כי עם ישראל ינצח.

ושוב עולים הנואמים בזה אחר זה ומדברים אל ליבם של האלפים. רבנים בעלי שם וראשי ישיבות, נושאים דברי חיזוק ועידוד. חלקם אף מזכירים את דבריו של הרבי מלך המשיח, שכל דבריו עומדים חיים ונצחיים לעד.

בסיום העצרת מבקשים מארגני המצעד לקחת את שרביט הפיקוד ולומר דברי הסבר לגבי המשך הפעילות ביום הקרוב. קמב"ץ מועצת יש"ע **צביקי בר חי** נושא דברים. כשהוא משלב את נחישותם של הרבבות, הוא מזכיר לציבור כי בה בשעה שאנו בפנים מתחזקים מעמידתו האיתנה של עם ישראל, מחוץ לגדרות מרותקים כוחות גדולים של צבא ומשטרה, שהנוכחות הגדולה בפנים מונעת מהם את המשך פעילותם לקראת ההכנות לגירוש היהודים – הי"ת.

הוא מעלה על נס את ההדים הרבים שמגיעים לכל מקום מנחישותם של הרבבות כאן בפנים. את כוחה של המחאה העממית האמיתית, כשיהודים אומרים בפשטות וללא מורכבויות מחלקות: 'לא ניתן לקרוע חלקים מארץ הקודש ולמוסרם לידי המחבלים'. עד להודעה חדשה – הוא מודיע – המשך הפעילות תימשך כאן בכפר מימון.

לאחר הצלחתו של מבצע הנחת התפילין הגדול שיתקיים אמש, עם מאות החיילים שמחוץ לגדרות, בוחרים הפעם קבוצה גדולה יותר של אברכים ותמימים, לצאת אל מחוץ

צילום: יוסי גולן

מנצלים כל רגע פנוי להתוועדות חסידית

לגדרות הכפר ולזכות את החיילים גם היום. זכות המצווה תגן עליהם וודאי – שח לי יהודי שאינו נמנע על חסידי חב"ד, כשהוא עומד משתאה אל מול עקביותם של חסידי חב"ד. גם כאן במצבים הקשים מכל, זוכרים כולם כי 'נפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש'. זוכרים כולם כי עם ישראל חי, כשמבצעיו הקדושים של הרבי מלך המשיח שליט"א מאירים את העולם כולו באור הקדושה. שכן בכוחו של אור זה לבטל ולהסיר את המחסומים, עוד מבלי שנגרש את החושך במקל – חושך זה נגרש באור.

שעות הצהריים מתקרבות ובסמוך לבית הכנסת מתאספת קבוצת אברכים ותמימים, לשמוע שיעור בנושא מאבקו של הרבי על נושא שלימות הארץ. את השיעור מוסר בטוב טעם הרב **יצחק ליפש** מצפת שטורח להסביר כיצד מהותו של המאבק כולו נתונה לכך שזהו מאבקו של הרבי נשיא הדור דווקא.

גם מאוחר יותר נמשכים להימסר במקום שיעורים בשיחותיו של הרבי מפי משפיעים שנמצאים במקום. שיעור מיוחד שנמסר מפיו של הרב **שלמה כץ** משלוחי הרבי באור יהודה, תרם רבות להדגשת הקשר המיוחד שבין מלחמתו של הרבי על שלימות הארץ לבין עבודתו של הרבי בהכנת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו.

כשמתקרבות שעות הצהריים, ניתן להבחין בתופעה נפלאה שאין לה אח ורע. בחלקו האחורי של הכפר התרכזו מאות צעירים אל מול אלפי החיילים למבצע הסברה 'פנים אל פנים'. אני שומע מאחד מהפעילים במקום, כי המבצע נולד ללא תכנון ראשוני או הצבת יעד מראש. מספר חיילים שרצו להתפלל תפילת מנחה במניין, קראו לאחד מהעוברים לצידה של הגדר ופנו אליו כי יואיל להביא למקום מספר אנשים להשלמת מנין לתפילת מנחה.

בין כה וכה נוצרה במקום הידברות בין המשתתפים במצעד וכך נולד מבצע להידברות מיוחדת פנים אל פנים משני צידי הגדר. הצעירים והצעירות שוטחים בלהט ובהתלהבות בפני החיילים, עד כמה איום הוא ביצוע הפשע. אלו מקשיבים, מאזינים, ונראה כי הדברים מתחילים לפעול את פעולתם.

●

הלב היהודי לא נותן לאי-מי מאיתנו ליפול ברוח של ייאוש חלילה. האמונה הבוערת שנישאה על נס בשלושת ימי המצעד הנפלאים, נותנת את אותותיה בכל אחד ואחד מאתנו. זה חש את התרוממות הרוח המיוחדת, וזה מרגיש כעת יותר ממקודם עד היכן מגיעה כוחה של אמונה.

אמונה זרועה יוקדת בלבבות; אמונה בתורה הקדושה כי ארץ הקודש שייכת לעם ישראל – נחלת עולם, ועל כן אין מי שיוכל לחלקה ולקרוע ממנה לקרעים.

שלושת ימי המצעד מסתיימים והרבבות מתקשים לעזוב את המקום. שוב נדמה כי נוצרה במקום מציאות נפרדת המנותקת לחלוטין ממציאות העולם שבחוץ. כאן חשים את ערבותו ההדדית של עם ישראל וכאן חשים את אמונתו היוקדת.

ומתוך נכונות להמשיך במאבק העיקש – הלבבות מתחממים, שכן כעת ברור לכל כי נצח ישראל לא ישקר וכי אמונה זו תלווה את עם ישראל עד לניצחון.

"הגיע זמן הגאולה"

– עובדה או משאלה?

לו היינו יושבים בסנהדרין, היה עלינו גם לדון מהו גדרם ההלכתי של הדברים, אולם כשאנו רוצים לדעת את מידת וודאותם וברובד הגשמי של העולם – עצם העובדה שהרבי אמרם, פעלה את קיומם ובגשמיות

• במאמר שלפנינו – המקורות לכך, בנגלה ובחסידות, בהרחבה

חוקת ההתקשרות

פרשת חוקת חלה בכל שנה בסמוך ליום ג' תמוז, וב'ג' תמוז הראשון' – ה'תשנ"ד, חל בפרשת חוקת עצמה. הרבי תמיד מדגיש (ע"פ דברי השל"ה) שלמאורעות המתרחשים בחיי יהודי, ברית מילה, חתונה, יום הולדת – יש קשר הדוק עם פרשת השבוע, את הקשר יש כמובן לחפש.

על פי דברי אדמו"ר הזקן ש"צריכים 'לחיות' עם הזמן" – עם פרשת השבוע, יש להביט בעומק בפרשת חוקת והמסרים האצורים בתוכה, על מנת ללמוד את הדרך הישרה להבין את מהותו של יום ג' תמוז, וימינו אלו בכלל – ערב הגאולה האמיתית והשלימה.

גולת הכותרת של הפרשה הינה ללא ספק – מצוות פרה אדומה. ציווי כה מופשט ולא מובן, או כשמה של הפרשה 'חוקה'. "חוקה חקקתי וגזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר

אחריה", מתבטא הקב"ה על מצווה זו, ומוסיף "לך (לבדך – למשה רבנו) אני מגלה טעם פרה".

בשיחות רבות מתעכב הרבי על משמעותה של חוקה זו, ממנה יש ללמוד, כי קיום התורה והמצוות כולם – גם אלו המוגדרים כעדות ומשפטים, שסיבתם וטעמם מונחים בשכלו בצורה ברורה ומובנת – צריך להיות לא מצד הבנתו, אלא היות וזהו 'חוק', כך ציוה הקב"ה. אַזוי און נישט אַנדערש! [=כך ולא אחרת].

"תורה ומצוות נצחיים המה", מבאר אדמו"ר הזקן בלקוטי תורה, חידוש עצום – כל מצוה ומצוה מתוך התרי"ג מצוות, שייכת גם לזמן הגלות, אם לא בגשמיות, הרי שברוחניות מתקיימת המצווה בכל הזמנים.

בהתאם לכך יש לעיין: במה מתבטאת מצוות פרה אדומה – בזמננו אנו? וכיצד היא קשורה לג' תמוז?

יש לומר, על פי דברי המפרשים המתעכבים בדבריהם על הפסוק "ומי גוי גדול אשר לו **חוקים** ומשפטים **צדיקים**" וכו'. פשוטו של פסוק, כפי שאכן מפרש רש"י, הוא שנושא הפסוק הוא החוקים ומשפטים

מאת: הרב ניסן מאנגעל

עצמם – שהם הגונים ומקובלים (כצדיקים). אך יש מפרשים כי הנושא הוא ה**צדיקים** הנזכרים בסיום הפסוק –אשר חלקם הנם בגדר 'משפטים', כלומר צדיקים **שיש אפשרות** להבינם, ולעומתם יש צדיקים בגדר 'חוקים', אותם אין ביכולתנו להבין.

מטהר את הטמאים, ולהיפך

בניתוח פרטי מצוות פרה אדומה, ניתן לראות כי המוטיב שהוציאה מגדר הבנת אנוש, היא העובדה התמוהה שהייתה 'מטהרת את הטמאים', כלומר את **אבי אבות הטומאה** – טמא מת – הפכה לטהור, ולעומת-זאת באופן כה קוטבי – 'מטמאת את הטהורים', גם את **הכהן** המתעסק בטיהור הטמאים – **טימאה**!

אצל הרבי מלך המשיח רואים אנו הנהגה כזו, ובמידה מסויימת, מופלאה יותר:

גם כאשר כל 'גדולי הדור' זעקו כנגד שיטת חב"ד והעומד בראשה בעניין 'קירוב רחוקים', באמרם 'הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע', 'אוי לרשע ואוי לשכנו', 'המתעסק עם מנוול מתנוול' וכו' – לא נרתע הרבי, והמשיך לשלוח את שלוחיו אל כל אותם חורים נדחים בהם ישנם יהודים, גם אותם אלו ששכחו – באשמתם ושלא באשמתם – מיהדותם. (וכיום רואים כמובן איך גם אותם אלו, מצטרפים בקול גדול למבצע של הרבי, ועד שעוסקים בכך בלהט ושוכחים כמובן מי פתח את הצינור לכך...).

הסיפורים על כך רבים הם, ואי אפשר לפורטם. רואים במוחש כיצד לוקח הרבי גם את ה'טמא' ביותר רחמנא ליצלן, מגלה בו את נקודת היהודות, את פך השמן הטהור החתום בחותמו של כהן גדול, והופך באמצעותו את כל מציאותו לטהור.

יתירה מזו, בשונה מהפרה האדומה, שטיהרה רק את מי **שהגיע להיטהר** – לא ממתין הרבי להגעתם, **ושולח** אליהם כאמור את שלוחיו בכדי לטהרם. (אי אפשר לתאר כיצד הייתה נראית היהדות הכלל-עולמית לאחרי השואה, אז החלה במלא תוקפה תנועת ההתבוללות שאיימה בכליה רוחנית ר"ל על שארית הפליטה - אילולא שיטתו זו של הרבי)

לעומת זאת, את ה'טהורים', השלוחים, החסידים, התמימים והישרים שהגיעו אל הרבי עם 'דו"ח טהור' מלא ברשימת

מתרץ ר' לוי יצחק מברדיצ'ב: עצם העובדה שאברהם הוציא מפיו את הביטוי "והנה בן ביתי (אליעזר) יורש אותי", גרמה שחלילה וחס כך יהיה בפועל, לכך אמר לו הקב"ה "לאמר", כלומר להוציא בפיו שוב ש"לא יירשך זה, כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך"!...

מקורבים, פעולות ומבצעים – 'טימא' כביכול הרבי, והבהיר: הפעולות הינם טובות ויפות בנוגע לעבר, יש לשאוף שהמחר יהיה הרבה יותר טוב, ואם חלילה לא מתקדמים, הרי שכל הפעולות הטובות הינם בגדר 'טומאה' לגבי הדרגה אליה יש לשאוף ולהגיע.

"היכן תורה, היכן עבודה"...

פעם נכנס הרבי לחדרו של אדמו"ר הריי"צ ומצאו שקוע בשרעפיו, נראה היה על פני הרבי הריי"צ שמשהו מעיק על ליבו. כששאל אותו הרבי לפשר מצב הרוח, נענה: אני מתבונן במצבי "**וואו תורה – וואו עבודה**" [= איפה תורה? איפה עבודה?..]

כתגובה הוציא הרבי מכיסו מכתב שקיבל באותו יום מהרב אברהם פריז, בו מתבטא על הרבי הריי"צ שהוא 'מלך המשיח'. "אומרים על הרבי שהוא משיח, כיצד אם כן מדבר הרבי כך?", שאל אותו הרבי. "יע, יע", ענה הרבי הריי"צ, "החסידים צריכים לומר כך, אולם אני יודע מצבי..."

מסיפור מופלא זה רואים אנו כיצד אדמו"ר הריי"צ, למרות היותו רבי, ובהכרח **ידע** את מעלתו ומדריגתו, **ותורתו ועבודתו** ובכל זאת לא מנע זאת ממנו **לתבוע** מעצמו, ועד כדי ביטוי כה מזעזע: "וואו תורה?! וואו עבודה?!"

הנהגה זו אימץ הרבי מלך המשיח, ואף המשיך תביעה זו גם אל החסידים, כך גם מסביר הרבי בנוגע למסעות בני ישראל במדבר 'אלה מסעי לשון רבים – זאת למרות שיציאתם ממצרים הייתה **במסע אחד בלבד**, משום שהמדובר כאן הוא במסע המתמשך מ'מצרים' – מהמצרים וגבולים, אל 'ירדן יריחו' – התגלות מלך המשיח עליו נאמר 'מורח ודאין'.

הרבי תובע ללא הרף: הדרגה הנעלית אליה הגעת, טובה ויפה היא ביחס לדרגה הקודמת לה וביחס ליום שעבר, אולם בנוגע למחר – הרי זה בגדר **מצרים, טומאה**, או כלשון קודשו של הרבי בביטוי הנורא 'לא נגע ולא פגע'. (ביחס למה שניתן ויש לשאוף ולהגיע, כפי שמוסבר באריכות בתניא ובריבוי מקומות אודות 'חטאתי נגדי תמיד', למרות ומשום ההגעה לדרגה נעלית יותר, וסיבת המעבר דרך נהר דינור בעליית העולמות וכו'

אם לא ראית לא האמנת?

על מצות פרה אדומה המטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים אכן נאמר 'חוקה חקקתי ואין לך רשות להרהר אחריה' – וכך בנוגע לרבי!

כך גם אודות נבואותיו של הרבי – 'הגיע זמן הגאולה', דורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה' וכו' – יש להבין שגם אם המצב לא נראה כזה, גם אם נראה בעינינו הגשמיות שהגלות רק מתחזקת וגוברת – מילה מדבריו הקדושים של הרבי לא שבה ריקם! העניין הוא כך בין אם אנו מבינים ובין אם לא.

ביחס להכרזותיו הקדושות של הרבי, שומעים היום דעות מדעות שונות: האם הינם אכן בגדר נבואה, או חלילה בגדר איחול. האם זהו בגדר קביעת עובדה! או שזו משאלת לב, ברכה וכיוצא בזה. דעה אחרת הנשמעת כיום, טוענת שלאמיתו של דבר בשורות הגאולה הן אכן אמת לאמיתתן, אולם 'החטא גרם' ומצבנו הוא שגרם שבשורות הגאולה לא תתקיימנה (ח"ו)...

מבלי להיכנס ל'וויכוח' הרי בכל אופן שיהיה, בגלל **עצם העובדה שמילים אלו יצאו מפי קדשו** – מוכרחים הדברים להתקיים בפועל ממש ובדורנו אנו.

והדוגמאות לכך רבות:

הגמרא במסכת בבא בתרא (דף עה) מספרת, על דרשה שדרש רבי יוחנן על הפסוק 'ושעריך לאבני אקדח', בה הסביר שעתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות בגודל שלושים על שלושים אמה, וחוקק בהן עשר על עשרים ומעמידן בשערי ירושלים. לגלג עליו אותו תלמיד: השתא כביעתא דציצלא לא משכיחנן, כולי האי משכיחינן? [=כיום הרי אי אפשר למצוא אבן טובה בגודל של ביצת עוף קטן, ואיך יתכן שהיו אבנים גדולות כאלו].

לימים הפליגה ספינתו של התלמיד בים, וראה מלאכי השרת יושבים ומנסרים אבנים טובות שהם שלושים על שלושים, וחקוק בהם ברום עשרים, כששאלם למה מיועדים אבנים אלו, ענו לו שעתיד הקב"ה להעמידן בשערי ירושלים.

שב התלמיד נפעם כולו לרבי יוחנן: "דרוש רבי, לך נאה לדרוש, כאשר אמרת כן ראיתי!"

אמר לו רבי יוחנן "ריקא! אלמלא לא ראית לא האמנת? מלגלג על דברי חכמים אתה!" נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות...

ר' יוחנן אמר –וכן נהיה

על פניו נראה שגמרא זו באה ללמד אמונה מהי. כלומר, חטאו של התלמיד היה בכך שלא האמין לדברי ר' יוחנן – למרות שלא ראה. ואילו אמיתותה של אמונה היא להאמין גם במה שאין רואים, גם במה שלא מוחשי ולא נתפס בשכל אנושי.

אולם בעומק יותר יש להתבונן בפרטי הסיפור: תלמיד זה לא היה 'ריקא' במובן

הרבי תובע ללא הרף: הדרגה הנעלית אליה הגעת, טובה ויפה ביחס לדרגה הקודמת וביחס ליום שעבר, אולם בנוגע למחר – הרי זה בגדר מצרים ו\טומאה, או כלשון קודשו של הרבי בביטוי הנורא 'לא נגע ולא פגע'...

הפשוט של המילה – הוא הרי **ראה בעיניו** את מלאכי השרת, ויתירה מזו **שוחח עמם**. לפי זה ברור הדבר שהוא לא לגלג על דברי ר' יוחנן כפשוטם של דברים, כלומר שחשב שדברי ר' יוחנן הינם חלילה בגדר גוזמא.

אלא חטאו היה אחר: הוא אכן האמין שדבריו של ר' יוחנן יתקיימו **בעתיד, באחרית הימים**. אולם חסרה לו האמונה והתבטלות המוחלטת לדברי רבו, כי היה עליו לדעת שעצם העובדה שדרשה זו בדבר אבנים גדולות אלו **יצאה מפיו קדשו של ר' יוחנן – יוצרת את האבנים הללו באותו רגע בפועל ממש**. ובזה התבטא חטאו, **שלא האמין בכך – עד שראה**... (בכך מובנת גם שאלתו "**השתא** כביעתא דציצלא לא משכחינן, כולי האי משכחינן?").

ה"לאמר" של צדיק

ביטוי מופלא ומדהים מוצאים בדברי רבי לוי יצחק מברדיצ'ב בספרו קדושת לוי, על הפסוק "סלחתי **כדבריך**" ופירוש רש"י "בשביל מה שאמרת, שיאמרו מבלתי יכולת ה'". שואל על כך ר' לוי יצחק: הקב"ה הרי כל יכול, האם אין ביכולתו לדאוג **שלא יאמרו הגויים**? והלא "לב מלכים ושרים ביד ה'", וכבר היה לעולמים בפרשת בלעם בן בעור.

ומתרץ הוא תירוץ נפלא: אכן, הקב"ה כל יכול, ביכולתו לפתוח את פי האתון, לאחד אש ומים במכת ברד, להוציא מים מצור החלמיש (אבן ממנה יוצא ע"י הכאה – **אש**), להפוך ים ליבשה וכו' וכו', וביכולתו אכן לדאוג **שלא יאמרו הגויים** וממילא לא לחשוש לחילול ה' שיגרם, אולם – עצם העובדה שמשה רבינו **אמר** שיגרם חילול ה', ובלשון רש"י "**בשביל מה שאמרת**" – **דיבורך**, משה רבנו, **פועל** שאכן יהיה בודאי חילול ה' והגויים אכן יאמרו "מבלתי יכולת ה' . . וישחטם במדבר"...

תירוץ זה מביא הברדיצ'בר גם כתשובה לשאלתו על הדו-שיח בין אברהם לקב"ה בפרשת לך לך: "ויאמר אברם, ה' אלוקים מה תתן לי, ואני הולך ערירי ובן-משק ביתי הוא דמשק אליעזר. ויאמר אברם, הן לי לא נתת זרע, והנה בן-ביתי יורש אותי. והנה דבר ה' אליו **לאמר**, לא ירשך זה כי-אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך".

שואל על כך ר' לוי יצחק: תיבת "לאמר" פירושה הרי לאמר לאחרים, לשם מה מוזכרת כאן המילה לאמר? למי צריך אברהם להעביר את דבר ה' "לא ירשך זה כי-אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך"?

ומתרץ: עצם העובדה שאברהם **הוציא מפיו** את הביטוי: **והנה בן ביתי** (אליעזר) **יורש אותי**, גרמה שחלילה וחס כך יהיה בפועל, לכך אמר לו הקב"ה **לאמר**, כלומר אתה אברהם, **תוציא בפיך** שוב ש"**לא יירשך זה**, כי אם אשר יצא ממעיך **הוא יירשך**"!...

סמינר הבית החסידי

הננו שמחים להזמין את אנ"ש ואוהדי חב"ד ל-

נופש חסידי אטרקטיבי

שיערך אי"ה מיום רביעי כו' מנ"א ועד למוצאי שבת כ"ט מנ"א (31.8-3.9),
במלון המפואר והיוקרתי **כינר קלאסיק** אשר לחוף ימה של הכנרת.

בתוכנית:
• טיולים • קייטנה מיוחדת לילדים • חוף כנרת נפרד • בריכה • ספא
• משחקייה לקטנטנים • מרחבי דשא ענקיים למשחקי כדור עם הילדים

ובשבת: הרצאות מפי הרב יקותיאל גרין ומשפיע הרב מנחם מענדל גורביץ,
ולילדים – פעילויות בשעות ההרצאות.

מספר המקומות מוגבל – היזדרזו להירשם!

להרשמה – יצחק כהן: 03-9606559

מכללת "בית רבקה"
המרכז ללימודי המשך והשתלמויות

הגיל הרך
עולם חדש נפתח

גם אם את עוסקת שנים רבות בחינוך הגיל הרך, יש לנו אפיקים חדשים עבורך

השילוב המוסיקלי

המכון ללימודי מוסיקה ותנועה
בשילוב אומנויות יקנה לך מתודות
מקצועיות בתחום החינוך המוסיקלי
והאומנותי עם מיטב המומחים בתחום

מומלץ לגננות, מורות למוסיקה וויגמיקאיות בפועל

הסבה לחינוך מיוחד

נצלי את ההזדמנות שמקנה לך התוכנית
המיוחדת של מכללת בית רבקה לקבלת
תעודת הרחבת הסמכה ממשרד החינוך
לאפשרות של גננת שילוב (שי"ח)

הסבות מיוחדות
לנרשמות עד א' אב

"בית רבקה" – הכתובת המסורתית למקצועות מקצועי ואישי

כפר חב"ד ב' 72915 טל: 03-9602350, פקס: 03-9602356, דואר אלקטרוני: hishtal@rivka.org.il

תפנית חיים בעמקי הקליפות

הוא היה נער ירושלמי שעבר מבית לבית ואיים על התושבים מפני השתלטות החרדים על ירושלים. לאחר הצבא נסע להודו, שם בילה תקופות ממושכות עם אנשי "דת" הודים ששטפו את מוחו, עד שיום אחד החל המפנה מתוך השגחה פרטית מופלאה... ● סיפורו של ר' תומר מזרחי, אברך חב"די שעשה דרך ארוכה ומופלאה לעולמה של יהדות וחסידות

את **תומר מזרחי** פגשתי לראשונה בביקור שערכתי בישיבה הגדולה בצפת. כשהתארכה בינינו השיחה, לא יכולתי שלא להתפעל מהדרך הארוכה שעשה עד שהגיע הלום – לדרך חיים של שמירת תורה ומצוות. בשונה מהרבה צעירים אחרים, הסתכלותו על דת ויהדות הייתה הרבה יותר מסתם הסתכלות שלילית.

סיפור חייו המרתק נע סביב נפש תועה ומבולבלת ששבויה בעומק הבוץ והרפש הבהמי.

תומר נולד בשכונת 'בית וגן' הירושלמית, את לימודיו עשה בבית הספר העממי בשכונה. כבר מגיל ילדות גילה שנאה יוקדת כנגד הציבור החרדי בעיר ובכלל. מעולם לא היה לו שיג ושיח עם חרדים, וכשהיה נער, שנאתו לחרדים הייתה רבה. דוגמה אחת לכך ניתן ללמוד ממערכת הבחירות שנערכה בירושלים בין מועמד שהבטיח לפתוח בשבת מועדונים וחנויות לבין מועמד חובש כיפה. מיודענו לא הסתפק בבחירה האולטימטיבית, אלא עשה כל שביכולתו, בהתנדבות מלאה, "כדי שירושלים לא תצבע בצבעים שחורים", כהגדרתו באותם ימים.

כשהגיע לגיל, התגייס לחיל המודיעין ושירת שלוש שנים בפיקוד מרכז. תפקידו היה לפתח ולפענח תמונות לווין מודיעיניות שהגיעו למטה. היו אלו שנים מרתקות בחייו.

בד בבד עם הסיפוק והאושר שלו, בתוכו פנימה החל במסע ארוך של חיפוש עצמי בלתי פוסק. למרות שהיה לו כל מה שרצה, הוא חש כי זה אינו מספק אותו; זה אינו אושר אמיתי. הוא רצה להיות אמיתי עם עצמו; תר אחר האמת הניצחת שתהפוך את חייו לאמיתיים. החיפוש המוזר הזה גבר בו מיום ליום...

"ב אותם ימים, לא הבנתי מה קורה לי, לא היה לי מושג מהיכן נובע החיפוש הזה. ניסיתי לעסוק בחיי היום יום, אך המחשבות טרדו והלמו בי שוב ושוב.

"חודשים ספורים עבדתי במספר עבודות מזדמנות, ולאחריהן נטלתי תרמיל ומצרכים הכרחיים ונסעתי לתאילנד. את הנסיעה הזאת עשיתי לבדי. היה חשוב לי להיות עם עצמי מבלי לפתח תלות באף אחד מחבריי. מבנגקוק נסעתי לאיי 'קומפנגן' ו'קופיפי' שם העברתי את זמני לריק בשהות ממושכת בחופי הים.

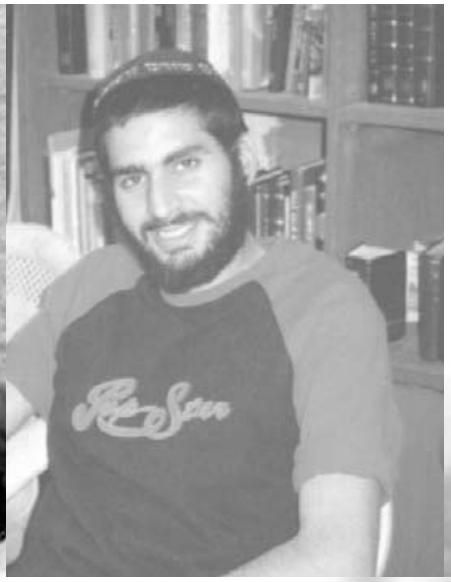
"מהר מאוד הבנתי שבמקומות אלה לא אמצא תשובות לשאלותיי. המקומות הללו היו מידי ממוסדים ותיירותיים; חיפשתי משהו יותר משוחרר ופחות רשמי. עליתי על טיסה לניו-דלהי שבהודו ומשם המשכתי לעיר גואה.

"באחד הימים פגשתי ברופא איטלקי

מאת: נתן אברהם

בימים ההם...

בדרך...

... ובזמן הזה

שהתמחה ברפואה הוליסטית. התחלתי להתעניין אצלו על עבודתו ובמהרה נמשכתי אחריו. הוא לימד אותי על מהותה של הרפואה אלטרנטיבית שעוסקת בבריאות הנפש עם עירוב כוחות הנפש ואנרגיות. תורה זו השקיטה את צמאוני לזמן מה. תקופה מסוימת הייתי צמוד לרופא הזה, אך לצערי, מהר מאוד הבנתי שאין זה אלא אושר ושלווה רגעיים. לאחר ההתלהבות הראשונית התחלתי לחוש בעוצמה גדולה יותר את הריקנות.

"נטשתי את אותו רופא והתחלתי לכתת את רגליי מחוף לחוף בעיר. במשך שעות רבות ישבתי עם עצמי כשהמחשבות הולמות בראשי מבלי להרפות, עבר הווה העתיד, הכול התערבל במוחי בטירוף. דיונות החול, השקט ועצי התמר שלבלבו לצד רוח הבריזה שנשבה שם, לא הרגיעו אותי. רק העמיקו את הבדידות. הרגשתי שנפשי צועקת ומשוועת לדבר מה, אך לא ידעתי איך ומה. המועקה וחוסר הבהירות הזו שפקדו אותי לפתע באמצע החיים, איימו לשבור אותי.

"לאחר כמה חודשים אספתי את מטלטלי וטסתי חזרה לארץ ישראל".

תקופה מסוימת ניסה תומר להיכנס לתורת 'פרחי בד' – תרופות המבוססות על צמחים לבעיות נפשיות, אך הוא לא התחבר לזה. עולם האנרגיות הוא זה שמשך את לבו. במשך תקופה קרא בצמא כל ספר או חוברת שדיברו על אנרגיות וכדומה. היה זה שקט רגעי שאפף אותו עד לגל המועקה הבא. ביקורו בארץ ישראל לא נמשך זמן רב, ולאחר חודשיים החליט לחזור להודו, אולם הפעם החליט לקחת עמו את זוג התפילין שלו, בהן לא נגע מיום בר-המצווה שלו.

"הפעם שמעתי פעמיי לצפון המדינה, לעמק פרבתי. בשני עבריו ישנם שני כפרים 'נקטן' ו'קיריגנגה'. לאחר טיפוס הרים מאומץ, הגעתי לכפר הראשון ומצאתי את עצמי חולק את חיי עם משפחה הודית תושבי הכפר. החיים שם היו פרימיטיביים ודלים למדי, אבל דווקא בגלל זה הרגשתי עם עצמי מצוין. בכל בוקר היינו קמים בשעת עלות השחר, ולאחר שסעדנו את לבנו, הזדרזנו ללכת לשדות הירק של המשפחה שם עבדנו עד שעת הערב, או אז היינו חוזרים לבית ומתענגים על ריח הקטורת בבית שהפיץ ריחות משכרים. לעיתים, כשלא הייתה עבודה בשדה, הייתי מצטרף עם בני המשפחה למשאות טיול מרתקים בהרים היפיפיים או בעמק הפורח והפסטורלי.

"לאחר חודשים אחדים נפרדתי מהמשפחה, ועשיתי את דרכי לעבר הכפר השני, 'קריגנגה', שאינו אלא 'אשראם' אחד גדול. ויש שם אטרקציות שמושכים לשם מבקרים רבים.

"אני תפסתי את הביקור שם במבט אחר; במשך שעות הייתי יושב עם אחד מאותם 'באבות' הודיים ושומע מהם על תורתם ועל אמונותיהם המוזרות. עבורי זו הייתה הפעם הראשונה שהבנתי כי כל החיפוש הארוך הזה בו אני סחוף, אינו אלא אחר פיסת רוחניות. לא פלא שכל כך התענגתי למשמע הסבריו השונים על אליליו. כיום, כשאני מסתכל לאחור, אני מתקשה להאמין שאותן שטויות יכלו למשוך את תשומת לבי למשך זמן כה רב.

"בינתיים החורף החל נותן סימנים על בואו. את התאריך המדויק לא ידעתי. איבדתי את סדר הימים והחודשים מהרגע שרגליי דרכו על אדמת הודו!

"הכפר נמצא באמצעם של הרי ההימלאיה וההגעה אליו, גם בימים כתיקונם, בבחינת סכנה. המשמעות של הישארות בכפר במשך חודשי החורף, היו בבחינת איבוד חיים. לא היה ברשותי כל אמצעי מיגון נורמאליים מול תנאי החורף ששררו במקום. בלית ברירה קיבלתי החלטה לעזוב את הכפר.

"לפני עזיבתי את הכפר התקדרו השמים בעבים ושלג שמעולם לא ראיתי כדוגמתו החל יורד על העמק. כעבור שעות אחדות המקום כולו כבר היה מכוסה בכמות אדירות של שלג. לא ידעתי את נפשי; לרדת אל תחתית ההר במצב שכזה היה בבחינת איבוד עצמי לדעת. כבר שמעתי סיפורים של אנשים רבים שירדו לתחתית ההר בתנאים שכאלה, וקיפחו את חייהם.

"כעבור שבעה ימים הגיעה הרגיעה המיוחלת, ואז, רגע לפני הירידה, כשעמדתי על הצוק, ניצתה אצלי לפתע הנקודה היהודית. אין לי מושג איך ולמה, אבל פתאום מצאתי עצמי זועק מקירות לבי ובכל הכוח 'שמע ישראל'. חזרתי על הפסוק הזה

"ממרפסת אכסנייתי נשקף רכס הרים מדהים ביופי"

התפילה הראשונה בחיים

נס גדול חווה תומר באחת ההזדמנויות, כאשר עלה עם חבריו ההודים על אחד מהרי ההימלאיה. לפתע, באמצע מאמץ הטיפוס, נשמעו קולות ירי. הקבוצה ותומר בתוכה, מצאה עצמה בתוך מערבולת של ירי מאסיבי בין שוטרים הודיים לפועלים זרים שבאו מנפאל.

"ממש בצמוד אלינו נהרגו שני פועלים נפאלים שנפלו מאחד הצוקים, וכל האזור נחסם לתנועה. בעוד אנו תופסים מחסה, ירד הלילה אך קולות הירי לא פסק. המשטרה ביקשה שלא נזוז ממקומנו משום שהסכנה טרם חלפה. כך מצאנו את עצמנו לנים באחת המערות שנקרתה בדרכינו.

"בזמן הירי הרגשתי לראשונה בחיי מהו פחד אמיתי. לפתע מצאתי את עצמי נושא תפילה ומבקש שכוח עליון יציל אותי ממצב הביש אליו נקלעתי. תפילתי באה מעומק הלב למרות שלא ממש ידעתי למי אני מתפלל".

כמה פעמים ורק אז העזתי להתחיל לרדת.

"באותה ירידה אירעו איתי נסים גלויים; אז קראתי לזה 'מקרים' אבל כיום אני יודע שהיו אלו מקרים מיוחדים של השגחה פרטית. הירידה שנמשכת בימים כתיקונם חמש שעות, נמשכה על פני שתים עשרה שעות ויותר, כשבדרך היו לי אינספור מקרים של כמעט מעידה אל נהרות הקרח השוצפים. נפילה אליהם לא מותירה כל סיכוי לחיים...

"נשארתי בהרים עוד כמה חודשים, ועבדתי בשדות ה'גאנדה' של הודים מקומיים. הסכום שקיבלתי היה זעום, אך אלו היו חיי באותה תקופה. נתתי ללבי לקחת אותי לכל מחוז בו יחפוץ. יום אחד החלטתי שהגיע הזמן לנוח. חזרתי לדלהי, שם שכרתי דירה כשבתוכניתי היה לנסוע לגואה ולנוח מעט מהטלטלות שעברו עלי בחודשים האחרונים.

"יום לפני היציאה ישבתי על הגג והבטתי בהנאה בשקיעה, כשלפתע נכנס לחדרי תייר אוסטרלי ושואל אם אני ישראלי. כשעניתי בחיוב, התוודע בפני כיהודי וביקש שאלמד אותו עברית. הייתי מופתע מעט. הוא הוציא מתיקו שני ספרי זוהר וביקש שאלמד אותו לקרוא בהם!...

"ביקשתי ממנו הסבר על הספרים הללו, והוא אמר כי מדובר בתורת הסוד היהודית וזהו אבי אבות הרוחניות והמיסטיקה. כשהחלתי קצת לקרוא באותם ספרים, הבנתי שמדובר באמת במשהו מדהים. זו הייתה הפעם הראשונה שהבנתי שהיהדות היא בעצם גם רוחניות. רציתי להשיג את הספרים הללו, אך לא ידעתי מהיכן. שיערתי שבבית חב"ד בדלהי אוכל למצוא אותם, אבל סירבתי בנחרצות ללכת לשם. עדיין זכרתי שבעת שהותי בגואה, כשישבתי על חוף הים, הפר את שלוותי צעיר חב"די שביקש ממני להניח תפילין, ועדיין כעסתי על ה'חצוף' הזה... מאידך גיסא מאוד רציתי להשיג את הספרים הללו.

"לאחר לבטים רבים החלטתי להיכנס לבית חב"ד ולבקש את הספרים הללו ומיד להסתלק מהמקום. כשהגעתי לבית חב"ד, ראיתי בכניסה שני בחורים צעירים. לימים נודע לי כי הם האחים ארהל'ה ואבריימל'ה קופצ'יק, בני השליח הרב קלונימוס קופצ'יק מחדרה. שאלתי אם אפשר לקבל ספר קבלה כלשהו, וארהל'ה חייך והגיש לי את ספר התניא. לקחתי את הספר מידו ומיד נמלטתי מהמקום... באכסניה שלי ניסיתי לקרוא בעמודים הראשונים של הספר, אך זה הפחיד אותי. הבנתי שמדובר במשהו מהותי, ואני לא הסכמתי בשום אופן לשנות את מהותי. מקסימום הייתי מוכן להתפשר על שיפור המידות, אבל לא לשנות אותן...

"הייתי מבולבל וחסר מנוחה. עזבתי את העיר ונסעתי ל'אלמורה', אחד הכפרים היותר יפים שנמצאים בהודו. ממרפסת אכסנייתי נשקף רכס הרים מדהים ביופיו, כשבסופו נראים הרי ההימלאיה. אהבתי במיוחד להביט בהם בשעות השקיעה והזריחה.

"באחד הימים, כשהלכתי ברחוב, ראיתי בחור הודי מקומי שדוחף עגלה המהווה גם דוכן למכירת ספרים. התפלאתי מאוד לראות בין הספרים גם ספרים בעברית. מיהרתי לרכוש שניים מהם, ואלה היו עטופים בעטיפה פחות 'מפחידה' ממה שהיה בתניא. מעניין שדווקא חוברות אלו גרמו לי להמשיך לקרוא בספר התניא, כך שמבלי משים נשאבתי לתוכן. לאט לאט, ככל שהתקדמתי, הבנתי שהגעתי למבוי סתום. אין ברירה, והגיע הזמן לבחור. לעשות שינוי.

"ישבתי ספון באותו בית הודי, ואט אט התחלתי לעשות שינויים בדמות התחזקות

בעניינים של תורה ומצוות. בכל שלב התקרבותי הרגשתי שזה כלל לא אני, מישהו מוליך אותי צעד אחר צעד.

"ידעתי שבאותם ימים צריך לחול חנוכה, אך לא ידעתי מתי בדיוק. חששתי לשאול את הורי, שמא יחשבו שהשתגעתי... באחת השיחות עם אימי, חככתי בדעתי כל משך השיחה איך לשאול מתי יוצא חנוכה. בסוף השיחה שאלתי את זה כבדרך אגב, והתשובה הייתה שהערב זה הנר הראשון... חשבתי לעצמי שהלילה כבר לא אוכל להדליק נרות, כי לא התארגנתי, וכמה חבל...

"לפתע הסתכלתי בתוך חנות מכולת שעברתי לידה, ולהפתעתי ראיתי קופסה של נרות גדולים. התרגשתי מאוד. בכל ביקורי בכפרים השונים בהודו לא ראיתי נרות כאלו. מיהרתי לקנות אותם ולהדליק נרות חנוכה.

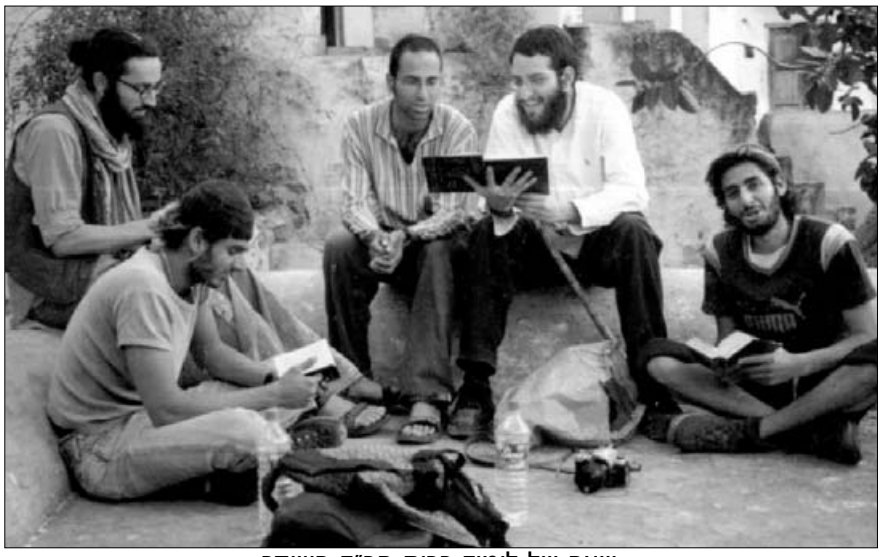
"בינתיים התחלתי להניח תפילין, וזכורה לי אפיזודה נחמדה, כשאני עומד עם שחר על גג ביתי ומניח תפילין. ההודים ידועים כחסרי טאקט משווע, ובסיום תפילתי הבחנתי להפתעתי במאות כפריים עומדים מסביב ומביטים בי בפליאה"...

כל שהימים חלפו, כך תומר התקרב ליהדות עקב לצד אגודל. באחד הימים אף החל באמירת תהילים קבועה, בנוסף לתפילין שהניח מידי יום ומצוות נוספות ששמר.

באחד הימים, כשהגיע לפרק ה' בתניא שם נכתב על המעלה שבלימוד התורה, החליט שאם כבר אז כבר, ועליו ללמוד תורה. בו ביום החליט לעזוב את הכפר, לנסוע לגואה וללמוד שם תורה. בינתיים החליט להיכנס לבית חב"ד בדלהי, ממנו כה נמלט, ולהודות לבחור שהביא לו את התניא ובכך גילה עבורו את חיי התורה.

"כשנכנסתי לבית חב"ד, פגשתי שם ביהודי חרדי באמצע שנות העשרים לחייו. הוא נתן לי שלום ושאל מיד אם אני רוצה ללמוד תורה בפושקר? הייתי מופתע. זה הרי בדיוק מה שאני מחפש. כשעניתי בחיוב שלח אותי עם שני בחורים נוספים, נדב כהן ויניב כהן, לפושקר. בבית חב"ד פושקר שקעתי בלימוד התורה והתחלתי להיכנס לאווירה של לימוד.

"עם הימים חשתי אי נוחות עם האמונה היוקדת והבלתי מתפשרת שהרבי הוא התכלית, הראש והראשון לכל דבר. היה לי קשה לקבל את זה, שכן כל יהודי הוא בן של הקב"ה, אין חשוב יותר וחשוב פחות. בשלב מסוים כבר החלטתי שבבית חב"ד אקח את הבסיס היהדותי ואחר-כך אחפש לי חוג

שעה של לימוד בבית חב"ד פושקר

"מהודו ועד כוש". שמחת פורים בבית חב"ד פושקר

צעדים ראשונים ביהדות

אחר. הייתי בדילמה קשה.

"באחד הימים הגעתי לשבר פנימי גדול. הבנתי שאי אפשר להמשיך ולרקוד על שתי חתונות. מחד – ראיתי שהחב"דניקים הם אנשים נפלאים, עוזרים ומוסרים נפשם עבור כל יהודי בכל חור ופינה. מאידך גיסא – יש להם אמונות ומנהגים מוזרים. מבחינתי הם הגדישו את הסאה כאשר הציעו לי לכתוב לרבי באמצעות ה'אגרות קודש' ולשפוך בפניו את ספקותיי. זה כבר היה ממני והלאה.

"היה ברשותי הספר "ליקוטי מוהר"ן" ולקראת ערב לקחתי את הספר עמי ויצאתי לעבר ההרים. התיישבתי על צוק וממש דיברתי אל הקב"ה. אמרתי שאני כבר לא יכול להמשיך כך; 'עשיתי את הצעד הראשון

בפעילות עם ילדי ישראל

והתקרבתי ליהדות וכעת תורך לכוון אותי אל הדרך האמיתית'. מצאתי את עצמי פותח את הספר שבידי ולאחר קריאה קלה לשוני נאלמה. עד עכשיו חולפת בי צמרמורת כשאני נזכר בזה. הספר נפתח בדיוק בפרק שמסביר עד כמה חשוב ללכת אחר הצדיק שבדור, שהוא הנשיא שבדור, משום שנשמותינו מרופטות ורק ההתחברות אליו תביא לידי כך שתפילותינו יתקבלו...

"לא הייתי צריך הסברים נוספים. ראיתי בזה אות משמים. חזרתי אל החברה בבית חב"ד והחלטתי להתקשר אל הרבי בקשר נשמתי איתן ואמיץ.

"מה שנתן לי את הדחיפה האחרונה, קשור במקרה הבא: היו אלו הימים שבין פורים לפסח. לאחר חמשה חודשים בבית חב"ד התלבטתי אם לחזור לארץ ישראל או להישאר לפסח. כתבתי לרבי באמצעות ה'אגרות קודש' ושטחתי את לבטיי. דקה ארוכה עמדתי נפעם ומשתומם לנוכח המענה. בדף שנפתח היו שני מכתבים, האחד דיבר על פורים והשני על פסח. במכתב של פסח כותב הרבי לאדם שהתלבט אם להישאר במקומו או לעזוב, והרבי עונה שיישאר ומצטט את דברי אדמו"ר הזקן בתניא שלימוד תורה במדינות טומאה שם נמצאים עובדי גלולים, הוא יותר נחשב..."

ת

ומר נשאר בבית חב"ד וסייע רבות בהכנות לחג. לאחר תקופה קצרה חזר ארצה. כשחבריו ובני משפחתו ראו אותו במלבושיו החרדיים ואת זקנו, הסכימו כולם שהבחור יצא מדעתו... אחדים מבני המשפחה פשוט מיררו בבכי, וניסו להניאו מצעד זה. זה לא נתפס בעיניהם שתומר 'זולל החרדים לתיאבון' יחזור מהודו כשהוא 'דוס'. חברים אחרים סברו שהוא פשוט השתגע, והיו שטענו כי הבדידות גרמה לו את זה...

כחסיד אמיתי, תומר לא מסגר עצמו בתחום של 'אני את נפשי הצלתי'. מאז הוא פועל רבות בקרב בני משפחתו וחבריו, ומסביר להם בדרכי נועם את צדקת דרכו שהיא דרך האמת.

בשנה האחרונה נישא לבת זוגו והקים את בית חסידי נאמן בצפת, שם הוא ממשיך בלימודיו בכולל שבמסגרת הישיבה הגבוהה.

ב"ה

ועדת החינוך החב"די מיסודה של 'אגודת חסידי חב"ד באה"ק

ת.ד. 2025 כפר חב"ד — בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש'

התודה והברכה

למנהלי ישיבה קטנה חב"ד

"תומכי תמימים – בית מנחם" בני ברק

הרה"ח **שלמה רוזנברג** שי'

בניו: ר' **לוי** ור' **שמואל** שי'

המנהל הרוחני הרה"ח **שלמה מרגליות** שי'

וכל צוות הישיבה ותלמידי'ה

על האירוח הנפלא והחם של

הכנס השנתי למנהלי מוסדות חינוך חב"ד

י"ד תמוז ה'תשס"ה

יה"ר שיקויימו בהם כל ברכות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בפשטות, ויזכו להרחבה רבה בגשמיות וברוחניות, ולראות פרות מבורכים בעמלם, ולקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו תיכף ומיד ממ"ש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מסעדת משיח

מסעדת בשרים ביוד המעלה

מבצע קיץ תשס"ה

ארוחה במחיר של 55 שיח לאדם המלא:

סלטי הבית, פיתות, מנה בשרית לבחירה + תוספת

קפה ובקלאווה עיח הבית.

הישיבה תחת כיפת השמים באווירה כפרית

המלא מבידית

שמירת לובאוויטש - כשרות מהדרין

לפרטים והזמנות: 057-7708770

צימרים, טיולי ג'יפים, קיאקים ועוויח דיג בירדן

אטרקציות ונוספות במקום: 057-7708770

חדש במרכז כפר חב"ד ומול 770 - ניו יורק

חדרים ממוזגים ומרווחים

על בסיס יומי שבועי או חודשי

לפרטים: 03-9607536

054-4300770

USA&CANADA-718-770-7746

נופש בצפת

דירת חדר

להשכרה לזוגות

על בסיס יומי

04-6921489

052-5822139

לתושבי הצפון והמרכז

מאפרת מקצועית

אפשרות לטיפול בבית הלקוח

טיפול פנים יסודי

ניקוי נבות

טיפול מיועד לכלות

050-8713648

דורית

קיט

דירת נופש

בשיכון חב"ד צפת

VACATION APPARTMENT

CHABAD-TZFAT

0528-641135

0506-512094

פרויקט מדהים

מתרחב ופותח סניפים בכל הארץ

מתאים לזוגות בכל הגילאים

כעבודה נוספת בשעות הנוחות לכם.

הכנסה גבוהה מאוד למתאימים!

תירצה

050-6683316

ב"ה התרחבנו

לאחרונה קלטנו זוגות חב"דיים לחברה,

שקיבלו ברכה מהרבי דרך ה'אגרות קודש'.

אנו זקוקים לעוד

אז אם אתם רוצים להתפרנס בכבוד,
בשעות הפנאי ואתם זוגות שמחים ואופטימיים,
(הורדנו את גיל הקבלה ל-24).
אנו מתגמלים בצורה גבוהה מאד יותר מכל פורמט מוכר
(חובת ההוכחה עלינו)
אצלנו אין אבטלה.
השעות נוחות וגמישות לפי בחירתכם
אפשרות גם מהבית

לפרטים הראל משעה - 14:00 - 0546-522626

חב"ד בשואה

60 שנה לסיום המלחמה

בטלית ובתפילין כשספר תורה בידם עלו באש השמיימה – – –

רבים מחסידי חב"ד נסגרו על מנעול ועל בריח באחד מבתי הכנסת בריגה. המרצחים הנאצים הקיפו את בית הכנסת, סתמו את חלונותיו ופתחיו והציתו אש ביסודותיו. לשונות האש התפשטו חיש מהר בכל בית הכנסת, אכלו ולחכו את כל אלה אשר ניסו למצוא שם מקלטם, ובתוכם צדיקים, חסידים וקדושי עליון. ה' יקום את דמם השפוך! • פרק חמישה-עשר בו יסופר על אודות השמדת הקהילה החב"דית הגדולה בריגה שמנתה אלפי נפשות, ובה רבנים חשובים, משפיעים וגדולי החסידים, אריות שבחבורה, מהם נותרו מתי-מעט. שניים מהניצולים שופכים אור על הקהילה שהייתה ואיננה עוד

מאת: שניאור זלמן ברגר

ריגה לפני המלחמה

קהילת ליובאוויטש בריגה הייתה אחת הקהילות הגדולות והחשובות יותר של חב"ד בשנים ההן. ניגש היישר אל הנתונים, מתוך אלבום זיכרון לבתי כנסת ורבנים בלטביה, שהופק לא מכבר. לצד תמונות בתי הכנסת, רשומים פרטים על מבנה בית הכנסת ומספר חברי הקהילה.

להלן מספר חברי הקהילה בבתי כנסת חב"ד בריגה, חמש שנים קודם המלחמה:

"**ריישישע מניינים**" – שלושה בתי כנסת חב"ד שכנו במבנה אחד ברחוב אליאס 15. בית הכנסת נבנה מחדש לפני כמאה שנה. במניין הראשון נמנו – 87 חברי קהילה. בשני – 100 חברי קהילה ובשלישי – 99 חברי קהילה.

בית כנסת – "**באזר בערג**" – ברחוב מריאס 13 ובו נרשמו 111 חברי קהילה.

בית כנסת – "**הרבי מליובאוויטש**" – רחוב יומרס 20 ובו נרשמו 30 חברי קהילה.

בית כנסת – "**צמח-צדק**" – רחוב פולקעווע'ה בריז'ה 9 ובו נרשמו 88 חברי קהילה.

סך הכול חמש-מאות וחמישה-עשר חברי קהילה בבתי הכנסת החב"דיים בריגה. יש לציין כי חבר קהילה הוא ראש משפחה בלבד, ומכך אפשר להסיק כי בריגה גרו אלפי נפשות של חסידי חב"ד. לדאבון לב, רק בודדים ניצלו מהנאצים ימח שמם.

'ציורים' של קהילה

קצת היסטוריה. כבר בימי אדמו"ר הזקן התגוררו בעיר שניים מחשובי חסידיו. היו אלו שני רופאים חשובים: רבי אברהם דוקטור ורבי יצחק דוקטור. באותן שנים נאסר על היהודים לגור בערים הגדולות, אלא אם כן היו עשירים גדולים או בעלי תפקידים נצרכים לתושבי העיר, או אז קיבלו רישיון מיוחד. שני אלה, בשל היותם רופאים זכו ברישיון.

במשך השנים התפתחה בעיר קהילה חב"דית גדולה שכללה דמויות חשובות ונכבדות: רבנים, משפיעים ואנשי חסד חב"דיים. בשנים האחרונות שלפני המלחמה, גם אדמו"ר הריי"ץ בעצמו התגורר בה שנים אחדות.

קהילות חב"ד אלו שבריגה, היו תוססות ובעלות צביון חיים חסידי מובהק. אחד הניצולים של קהילות אלו היה הנער נתן ברכהן ע"ה, לימים הוא עצמו כיהן כרבה של העיר. כארבעה חודשים לפני פטירתו, 'צייר' בראיון ל'בית משיח' את הקהילות הללו, כהרגלו, בשפה קולחת והרבה תיאורים ציוריים ומדויקים. זיכרונותיו אלו, יחד עם האלבום שערך בשנותיו האחרונות, הן מהעדויות האחרונות על הנעשה בריגה שלפני השואה:

"משפחות חב"ד, היו מפוזרות בכל העיר שהיא עיר גדולה וכך גם בעיירות מסביב. בפרבר המוסקבאי, בו גרו הרבה יהודים, ברחוב אליאס, עמד בניין ארוך ובו שלושת "הרייסישע מניינים" [המניינים הרוסיים] – המניינים החבד"יים לסוגיהם: המניין הראשון דחסידי קופוסט, המניין השני דחסידי ליאדי והמניין השלישי דחסידי ליובאוויטש. האחרון היה מרכז חסידי ליובאוויטש בריגה.

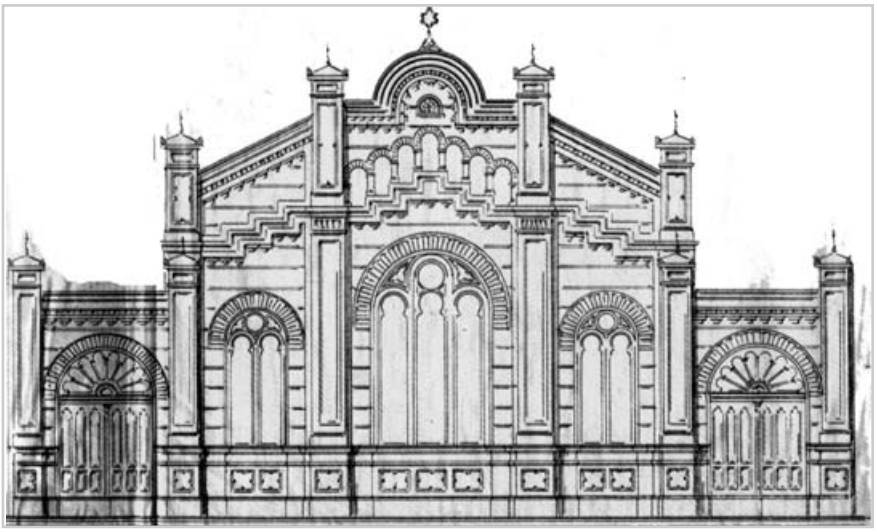
"מניין חב"די נוסף היה נקרא מניין באזאר ברג הוא היה בבית כנסת ברחוב מאריאס, פה התפלל הרב מרדכי דובין הי"ד, ציר ה"סיים" הלטבי והשתדלן הנודע.

"הזדמנות להיפגש כולם יחד הייתה בהתוועדויות, אז הייתי רואה את החסידים וילדיהם. מלוה מלכא, מידי מוצאי שבת היה חוק ולא יעבור. בכל מוצאי שבת היו מתאספים רבים מהחסידים אל אחד הבתים שם היו מתוועדים.

"בי"ט כסלו היה יום חג בריגה. היו עורכים התוועדויות בכל בתי הכנסת גם אלו שאינם חב"דיים, ולאחר מכן היו מגיעים כולם לבית הכנסת המרכזי ב"ריישישע מניינים". שם היה מתוועד החסיד הנודע הרה"ח ר' איצ'ה מתמיד (הורביץ). כשהוא הוא לא היה בעיר אזי התוועד החסיד הרה"ח ר' מרדכי חפץ. בכלל בריגה ראש המתוועדים היה ר' איצ'ה דער מתמיד".

את המניין שנקרא "מניין אדמו"ר שליט"א", תיאר אחד מזקני החסידים:

"מנין אדמו"ר שליט"א' שמו מוכיח עליו כי הוא המרכז החסידי, שער של כל המניינים דפה, לשם מתאספים בכל יומא דפגרא, כל השייך לחסידי חב"ד, מכל המנינים, שם לומדים דא"ח ברבים בכל יום ויום, וכל מי שלבו ער להתקרב לאילנא דחיי, יודע הוא אשר צריכים לבוא אל 'ליובאוויטשער רבינ'ס מנין' – כן הוא נקרא בפי כל – ונדמה לו כאלו הוא בא להיכל כ"ק אדמו"ר שליט"א. לשם יבואו לשאול משלום כ"ק שליט"א, מי שנצרך לו לכתוב פ"נ או מכתב עם שאלת עצה מכ"ק שליט"א, יודע הוא אשר שם ימצא תמיד מי שישיב לו, ומי שביכולתו להפיק רוחו שם ישמע חזרה

תוכניות הבנייה של בית הכנסת "רייסישע מניינים".
בבית כנסת זה נשרפו חיים ר' יחזקאל פייגין, ר' איצ'ה מתמיד, והרב רפאל כהן

מ"המאמרים' החדשים, שם ישיג קונטרס, שיחה, טלית קטן, ציציות חב"ד.

"שם ליובאוויטש לא ימוש מפי המתפללים ושגור תמיד בפי כל אחד ואחד של אנ"ש, המתפלל בהמניין, כאלו הוא חי. לא אגזים אם אומר, כי לא יעבור גם יום אחד, אשר לא יסופר איזה מעשה מליובאוויטש...".

על ההתוועדויות שנערכו במניין זה, אפשר לקרוא בתיאור מרגש ומלבב שכתב אחד החסידים לאדמו"ר הריי"צ. זה תיאר בפרוטרוט את התוועדויות י"ט וכ' כסלו תרצ"ז:

"ימי משתה ושמחה של חג הגאולה י"ט-כ' כסלו, עברו עלינו אנ"ש שי'... בתוספות שמחה, ויתרון אור. בליל י"ט כסלו, כמו בכל שנה חגגנו בהמניין "דרייסין" ובהמניין הגדול הנקרא, "ביהמ"ד חב"ד".

"אנחנו אנ"ש ד'מנין אדמו"ר שליט"א' נקראנו לבוא לחוג אתם, אני בחרתי לבוא להמנין חב"ד, מצאתי שם שלחן ארוך ערוך בהיכל גדול, סעודה גדולה ועשירה, נכנסתי להיכל ומה מאד נשתוממתי על המראה היפה, יושבים צפופים סביב השלחן, רבנים, שוביי"ם, גבירים, בעלי בתים יותר מעשרה מניינים כן ירבו, ועל כלם שררה דומית השקט.

"ידינו הר"ש יחי' [אולי המשפיע ר' שמעון בלינר — ש.ז.ב] עומד וקורא בשפה ברורה את המגילה החדשה [מכתב אדמו"ר הריי"צ אודות י"ט כסלו] וכל אחד ואחד בפנים רצינית ובלב שמח יושב ושומע ברוב קבלת עול, אין גם אחד אשר ירהיב עוז בנפשו לבלבל אף בשיחה קלה, וממש מרגישים רוח חדשה, כאלו מעולם לא ידענו ולא שמענו המעשה הנורא והנפלא הזה.

"אחרי גמרו את הקריאה, לקח כל אחד את הכוס שלו, בפנים צהובות וברך על הכוס את כל המסובים בברכת החג: שהקב"ה יעשה לנו נסים כמו שעשה לאבותינו בימים ההם, וכל אחד ואחד ברך את כ"ק אדמו"ר שליט"א בבריאות הגוף ובכל טוב סלה.

"בתוך הסעודה חלקו את הש"ס על כל השנה וידידנו הר"ש יחי' דבר דברי התעוררות עפ"י דרך החסידות... ובגמר הסעודה אמר ידידנו הרא"א [הרב אברהם אליהו אשרוב] שו"ב שי' מאמר דא"ח יותר משעה ומחצה, המאמר הוא מכ"ק שליט"א מהנדפסים, והוא חזר אותו במתינות ונעימות וגם בקול רם וברגשי לב וכלם שמעו אותו ברוב שימת לב.

"אחרי גמרו את החזרה, עמדו כולם כאיש אחד, ברוב עוז והדר של שמחה אמיתית והיו ריקודים שעה ארוכה ועוד הפעם ישבו סביב השולחן ואיש את רעהו ידברו בדברי העבודה ותיקון המידות, אהבת רעים ודיבוק חברים.

"בערך שעה רביעית אחר חצות לילה נגמרה הסעודת מצווה ברוב שמחה וריקודים, וכל אחד ואחד ברך את חברו והתדברו להתראות בשובע שמחות מחר במניין כ"ק אדמו"ר שליט"א".

דמויות חסידיות ציוריות

ר' נוטק'ע ממשיך ומספר על הרבנים, המשפיעים והעסקנים שהתגוררו בריגה לפני המלחמה. כולם אנשים ידועים, חסידים למדנים, בעלי נגלה וחסידות, 'עובדים' ו'משכילים'. דמויות אלו נתנו לריגה את ההרגשה של 'שטעטל'. חסידים שבחלקם הגיעו מעיירות רוסיה אל העיר הגדולה ריגה, ולמרות זאת נותרו בהנהגות החסידיות שלהם ובתמימותם האופיינית:

"הדמויות שנתנו את האווירה המיוחדת לריגה היו דמויות ציוריות: החסיד ר' ישראל משה פרידמן היה מתפלל כל יום חול עד השעה שלוש אחר הצהרים. החסיד ר' זלמן יצחק הוא היה עיוור. לבית הכנסת היה מגיע בלוויית אחד החסידים, יחד היו מתיישבים והחסיד היה מקריא לו גמרא, ובאם טעה ואפילו באות אחת מיד ר' זלמן יצחק תיקן אותו.

"ר' מענדל בעל הלעקח'לאך. הוא היה בקי בש"ס. את פניו אני זוכר, אך את שם משפחתו לא. היה מגיע לוותיקין לבית הכנסת. אשתו הייתה אופה עוגיות אותן היה מניח בסל בפינת בית הכנסת. ליד הסל הניח צלחת. מי שסיים את תפילתו נטל עוגה קטנה והטיל מטבע לצלחת. ר' מענדל בינתיים יושב מתחיל את תפילתו עם מניין ותיקין. התפילה נמשכת זמן רב. לאחר התפילה, לומד הוא את השיעורים הקבועים שלו. ובשעה שתיים מתפלל מנחה והולך הביתה".

בקולו של ר' נוטק'ע שומעים געגועים עזים, לאותם דמויות ציוריות שרובן ככולם נכחדו על ידי הקלגסים הנאצים. את החסידים הרבים שהתגוררו בריגה, הוא מחלק לכמה סוגים על פי מהותם.

התמימים — אלו שזכו ללמוד בישיבת 'תומכי תמימים' בליובאוויטש בצילם של רבותינו נשיאנו. "הם שבט מיוחד", הוא אומר, "לכל מקום שהגיעו הפיחו רוח חסידית מיוחדת. המבט שלהם על החיים היה אחר לחלוטין.

סוג אחר של חסידים, ביניהם גם חלק מהתמימים, הם אלו שטעמו שנים אחדות מטעם השלטון הקומוניסטי — הפחד הנורא מחד והמסירות נפש לקיום מצוות מאידך.

סוג אחר של חסידים, היו תושביה הוותיקים של ריגה, ובהם זקני החסידים שידעו לספר גם על אדמו"ר המהר"ש ואפילו על אדמו"ר ה"צמח צדק". יחד, כל סוגי החסידים, השרו אווירה חסידית על כל עדת ליובאוויטש בריגה.

אי אפשר לתאר את חיי חסידי חב"ד בריגה, מבלי לציין את הפנינה הבוהקת בדמותו של הגאון הגדול רבי יוסף רוזין, הגאון הרגו'צובר, שהתגורר תקופה ארוכה בדווינסק שבלטביה. הגאון היה מגיע לריגה

בתדירות רבה ועמד בקשר רצוף עם חשובי ורבני ועסקני חב״ד בעיר.

הרבי מגיע לריגה

התרגשות גדולה אפפה את הקהילה כאשר נודע כי אדמו״ר הריי״צ מגיע להתגורר בעירם. היה זה בתחילת שנת תרפ״ח, כאשר מספר חודשים לאחר שחרורו מהכלא והגלות עזב הרבי את רוסיה והגיע לגור בריגה. הגירה זו הצליחה בזכות שתדלנותו של ר׳ מרדכי דובין, אף הוא מנכבדי חסידי חב״ד בריגה, ציר ב׳סיים׳ הלטבי.

היה זה באסרו חג שמחת תורה תרפ״ח, כאשר אדמו״ר הריי״צ נפרד מאנ״ש ברוסיה ועלה על הרכבת שהביאתו לריגה. הייתה זו נסיעה קשה, נסיעה שלוותה בייסורי פרידה קשים מבניו-חסידיו-אהוביו שנותרו מאחור. מספרים כי כשהגיע הרבי לריגה, שאלוהו להרגשתו. והרבי השיב: ״אם מישהו יציע למכור לי במיליארד, רגע אחד של ייסורים בעתיד — לא אקנה. ואם מישהו ירצה לקנות אצלו בעבור מיליארד רגע מייסוריי בעבר — לא אמכור...״

הרב אברהם גודין, נער שהתגורר בריגה, סיפר על המעמד ההוא: ״כשהרבי הגיע לריגה, הייתי תלמיד בבית-הספר תחת ניהולו של הרב חדקוב ע״ה. הרב חדקוב הודיע שכל מי שרוצה לקבל את פני הרבי, רשאי ללכת לתחנת הרכבת ולקבל את פני הרבי. מובן שהגעתי לתחנה וראיתי את הרבי.

עם בואו של הרבי לעיר, קיבלה הקהילה החב״דית צביון חדש. מעתה זכו החסידים להתפלל עם הרבי בקביעות, לשמוע שיחות ומאמרים ולהיכנס ל׳יחידות׳.

הרה״ח ר׳ אברהם פיזוב שהתגורר בריגה בילדותו, סיפר:

״בתקופה בה התגורר אדמו״ר הריי״צ בריגה, כל החסידים הלכו להתפלל עמו. גם אני זכיתי ללכת בשבתות עם אבי, הרה״ח ר׳ מיכאל פיזוב ע״ה לתפילות בבית אדמו״ר הריי״צ במקום שהיה מרוחק מביתנו כשעתיים וחצי הליכה. אותה תקופה, של שש שנות שהות אדמו״ר הריי״צ בריגה, הייתה התקופה הטובה ביותר בריגה החסידית״.

בשנים בהן שהה הרבי הריי״צ בריגה, הגיע גם הרבי מלך המשיח לעיר כמה פעמים, ולעיתים אף שהה בה תקופות ממושכות.

לאחר כמה שנים עבר אדמו״ר הריי״צ להתגורר בוורשה, בה שהה עד פרוץ המלחמה. או אז נמלט הרבי בנסים גדולים מפולין הכבושה וחזר לריגה לתקופה קצרה, בדרכו לארצות הברית (על כך נכתב באריכות בפרק שלישי בסדרה זו).

לאחר יציאת אדמו״ר הריי״צ מריגה, פתח הרבי במאמצים אדירים להוציא מאירופה הבוערת כמה שיותר חסידים. מאמציו גברו לאחר שברית המועצות השתלטה בקיץ ת״ש על לטביה, שהייתה עד אז מדינה עצמאית. ממכתביו של הרבי ניתן ללמוד על העבודה הגדולה שעשה להצלתם של חסידי ריגה.

גם כאשר בריגה שלטו הקומוניסטים, המשיך הקשר עמם באמצעות מכתבים מוצפנים. הרבי לא הסתפק בכך, ואף שלח כספים בדרך-לא-דרך אל חסידי חב״ד בריגה בהתעניינו במצבם של החסידים עד לפרטי פרטים.

פה עמד בניין ישיבת תומכי תמימים בגוסטיני. במרכז התמונה: הרב נותק׳ע ברכהן

גטו ריגה

קומוניסטים או פאשיסטים?

בפרוץ מלחמת העולם השניה, חרדה תקפה את מאת אלף יהודי לטביה: האם המדינה זו תצא בשלום ממאבק איתנים המתחולל לא הרחק מגבולותיה? שכן לטביה הייתה ניטרלית. לחרדתם היה על מה לסמוך; בקיץ ת״ש פלש הצבא האדום למדינת לטביה וכונן בה שלטון קומוניסטי.

הקומוניסטים החלו מיד בדיכוי מוחלט של היהודים בכלל והחסידים בפרט. רבנים ו׳יכלי קודש׳ נרדפו על לא עוול בכפם. יהודים רבים, ובהם כמה מחשובי החסידים, הוגלו לסיביר, שכן הם נחשבו ל׳אויבי המהפכה׳. רק לימים הסתבר כי בגירוש זה הייתה

הרבי הריי"צ בתחנת הרכבת בריגה. שני מימין: ר' מרדכי דובין, ראשון משמאל: ר' מרדכי חפץ

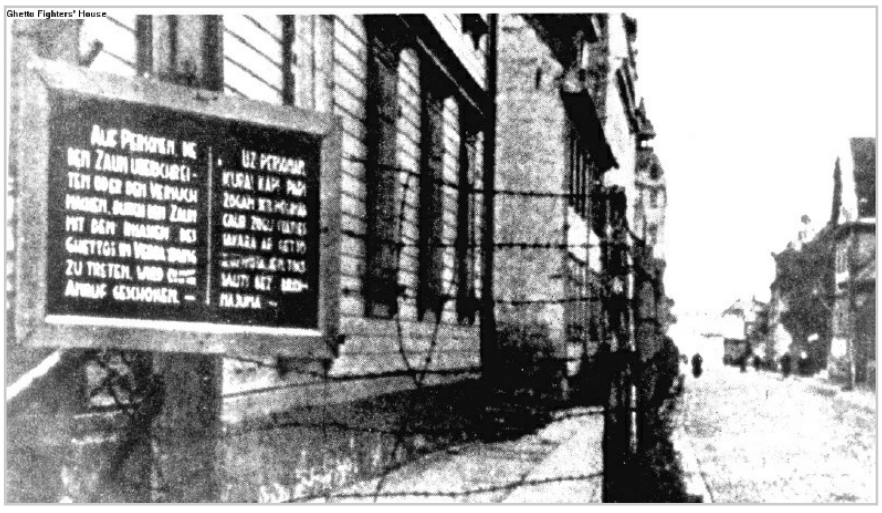
בית הספר ו'תומכי תמימים'

בריגה שבלטביה פעלו עוד שני מוסדות חינוך מפוארים. האחד מהם היה בית הספר "תורה ודרך ארץ" שניהל הרה"ח ר' חיים מרדכי אייזיק חודקוב ע"ה (מזכירם של אדמו"ר הריי"צ והרבי מלך המשיח) שהיה איש חינוך משכמו ומעלה.

"בבית הספר למדו מאות תלמידים והבניין עצמו התנשא לגובה חמש קומות" — סיפר ר' נוטקע ברכהן לימים. "המורים היו כולם יראים ושלמים ומהם רבים מחסידי חב"ד. המגמה של הנהלת בית הספר הייתה שהתלמידים ילמדו בישיבות, ואם לא, אזי לכל הפחות שיהיו יראי שמיים".

מוסד נוסף, ישיבת 'תומכי תמימים', הוקם בעיירה גוסטיני (דנקרה) הסמוכה לריגה. ראש הישיבה ומנהלה היה הרב הלל הורביץ, בנו של הרב איצ'ה דער מתמיד. המשפיעים בישיבה היו הרב יחזקאל הימלשטיין ובתקופה מסוימת גם הרב יחזקאל פייגין. במקום כיהן כרב הרב ישעיה חנוך ברכהן.

"שלושים וחמישה תלמידים למדו בישיבה בזמני, ורק בודדים מהם נותרו בחיים", סיפר ר' נוטק'ע לפני פטירתו וסירב להמשיך ולהעלות זיכרונות מידידיו הצעירים שחייהם נגדעו בידי הרוצחים הארורים.

שלט אזהרה מפני הכניסה לגיטו היהודי בריגה

הצלתם...

כעבור שנה בפתיחת מלחמת גרמניה בברית המועצות, נכבשה לטביה בידי הצבא הנאצי, בחודש סיוון תש"א. רבים מהאזרחים, ובהם גם יהודי המדינה, פתחו במנוסה רבתי. קהל רב צבא על הרכבות בכדי לברוח הרחק ככל האפשר משטח הכיבוש הנאצי. כחמישה-עשר אלף מיהודי לטביה, אף הם ברחו לרוסיה הסובייטית.

בין החסידים התעורר באותם ימים ויכוח מר: האם עדיפים הקומוניסטים או הפשיסטים? באותם ימים איש עדיין לא העלה בדעתו שהגרמנים משמידים בשיטתיות את כלל היהודים במדינות שכבשו. יהודי לטביה אמנם ידעו שהנאצים הפשיסטים שונאים יהודים, אבל מאידך, הם גם ידעו שהקומוניסטים לא מאפשרים לשמור חיים של תורה ומצוות ורודפים בחמת זעם את החסידים, ויש מהם אף המוצאים להורג. כך הייתה התבלטות כנה ורצינית.

ר' נוטק'ע תאר בצער רב את חילוקי הדעות שחצו גם את בני משפחתו:

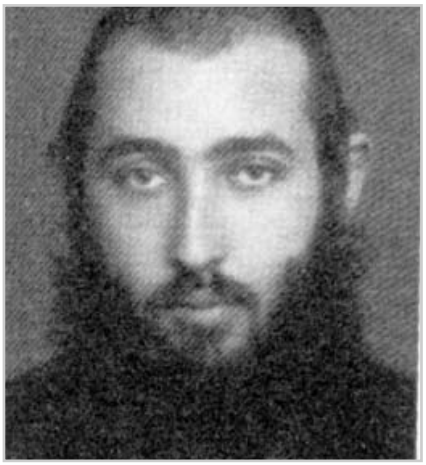
"היו שאמרו כי חייבים לברוח כדי שלא ליפול בידיהם של הנאצים המבקשים את רעתם של היהודים. אולם כמה מהחסידים טענו כי לברוח לתוך ברית המועצות אין זו הצלה, אלא צרה, כיון שהקומוניסטים לא נותנים לשמור מצוות. בין המצדדים בהישארות בלטביה היו החסיד ר' איצ'ה דער מתמיד, הרב רפאל כהן וחתנו ר' ישעיה חנוך ברכהן, אחי. שניהם התגוררו יחדיו באותו בית ושכנעו אחד את השני לא לעזוב. כולם נהרגו על קידוש השם.

"אני עצמי, יחד עם יהודים נוספים, עליתי על רכבת שלקחה אותנו הרחק, כאשר בסופו של מסע ארוך ומייגע הגעתי לסמרקנד שבאוזבקיסטן".

מה שלא לקחו בחשבון, זה האנטישמיות הבוערת של הלטבים עצמם, שמצאו כר נרחב לפרוק בו את אכזריותם.

באותם ימים הוקם ארגון "פרקונקרוסט", הוא "צלב הברזל", בראשו עמד הפורע הלטבי הרברט צו קורס. כבר בימים הראשונים לכיבוש גייס את חבריו למעשי שוד, התעללות ורצח יהודים. בתוך שבוע ימים נרצחו כשבעת אלפים איש ואשה ביער ביקרן הסמוך לריגה, בכללם רבים מחשובי היהודים.

במהלך המלחמה הציתו הפורעים הלטבים את בית הכנסת ברחוב גוגול בו נשרפו חיים עשרות יהודים. כמו כן הציתו את בית הכנסת ברחוב סטאבו בו נשרפו

ר' ישעיהו חנוך ברכהן

הרב נתן ברכהן

הרב מענדל ברכהן רב קהילת שמי"ר בריגה

כשלושים יהודים ובתוכם גם רב המקום ומגידי שיעורים. כעבור מספר ימים הציתו את בתי הכנסת החב"דיים ואת בתי התפילה בבית-העלמין הישן ובבית-העלמין החדש.

הסוף המר

כחמישה-עשר אלף מיהודי לטביה הצליחו להימלט על נפשם, בעוד ששמונים אלף שנותרו בלטביה נרצחו על ידי הנאצים.

בשלב הראשון רוכזו כשלושים אלף יהודי ריגה בגטו שנקבע באחד מפרברי העיר. רבים מתו מרוב צפיפות וזוהמה ומחוסר מזון. השלב השני היה רצח רוב יהודי ריגה. מעשי הרצח החלו ביום ט' בתמוז תש"א ונמשך ימים אחדים. מאות לטבים חמושים, מלווים בנאצים, פרצו לגטו והחלו להוביל אנשים, נשים וטף, חמשה בשורה, אל מחוץ לעיר. הם הובאו אל היער שבין שקירוטאייה ורומבולי, הוצבו לפני תעלות חפורות ונורו בגבם במכונות-ירייה.

ביום הראשון לבדו נרצחו כשמונת אלפים יהודים. כעבור שבוע התחדשה ה"אקציה". בשלושה ימים הבאים נרצחו באותו מקום עוד עשרות אלפי יהודים. בסך-הכל נותרו כארבעת אלפים חמש מאות גברים ונשים, בעלי-מלאכה מקצועיים, שהגרמנים העבידום בפרך במחנות עבודה שהוקמו בסמוך לריגה.

מבין הנותרים ניסו כמה מאות לארגן התגוננות בכוח נגד הנאצים. הם השיגו נשק והרגו כמה מראשי המרצחים. הניסיון טובע בדם. שרידי הגטו הוצאו להורג. טבח ביהודי ריגה תוכנן ובוצע על-ידו הגנרל הגרמני ויקלן ועוזריו הלטביים צו-קורס, ראנצקופ וארואס.

אחד מדגמי בית הכנסת המוצגים בתערוכה

באותם ימים הגיע הסוף המר על רבים מבני הקהילה החב"דית, ובהם גם שלושה מחשובי החסידים בריגה. על מותם הנורא סיפר הרה"ח הרב שמריהו ששונקין ע"ה:

"הרה"ח ר' יחזקאל פייגין, הרה"ח ר' יצחק מתמיד והרה"ח רפאל כהן — התחבאו, יחד עם עוד אנשים, בבית הכנסת בריגה. המרצחים הנאצים, חיות הטרף ההולכים על שניים, סגרו את בית הכנסת על מסגר, סתמו את חלונותיו ופתחיו והציתו אש ביסודותיו. לשונות האש התפשטו חיש מהר בכל בית הכנסת, אכלו ולחכו את כל אלה אשר ניסו למצוא שם מקלטם, ובתוכם צדיקים חסידים וקדושי עליון. ה' יקום את דמם השפוך!".

ר' איצ'ה מתמיד נהרג כשהוא עטור בטלית ותפילין, ועל כך סיפר נינו, הרב מנחם מענדל גרונר:

"ר' איצ'ה מתמיד נשרף בבית הכנסת תוך כדי שהוא מתפלפל בפני הציבור האם צריך לברך על מסירות נפש".

על הרב רפאל כהן מסופר כי נכנס אל תוך האש, להציל את ספרי התורה, והנאצים ימ"ש סגרוהו יחד עם שאר המתפללים החסידים שהיו בפנים, ונשרף כאשר הוא אוחז בספר תורה ונשמתו הטהורה פרחה השמימה, יחד עם אותיות התורה.

כמה שנים לאחר מכן, אחד החסידים כתב לאדמו"ר הריי"צ תיאור מפורט על ההתעללות שעבר ר' יצחק מתמיד עד שנשרף על קידוש השם כשהוא עטור בטלית ותפילין. כשהרבי קרא את המכתב, נפל והתעלף. כל הניסיונות להשיבו להכרה, עלו בתוהו. הרבי מה"מ שהוזעק למקום, הבחין במכתב שהיה מונח על גבי השולחן, ומיד הבין את אשר ארע מאז החליט הרבי כי כל המכתבים שמגיעים לאדמו"ר הריי"צ יעברו בדיקה ורק מכתבים עם בשורות משמחות יגיעו לרבי. אדמו"ר הריי"צ הבחין בכך עד מהרה, והורה להמשיך ולהעביר אליו את כל המכתבים...

המשך בעמוד 45

נפלאות גדולות – לבדו!

לאושרי לא היה גבול. שמח וטוב לב חזרתי במהירות 'הביתה' ל-770 לפני שיספיק להתחרט. דבר ראשון פניתי להודיע לרבי הריי"צ על הבשורה המשמחת ועל התממשות הברכה. כשסיימתי לספר לרבי את כל סדר המאורעות בלשכת הגיוס, חייך חיוך רחב... • מוגש בעקבות י"ב בתמוז

הרב יעקב יהודה העכט עומד ליד הרבי מלך המשיח בתהלוכת ל"ג בעומר תשכ"ו

שבעה ימים נמשכה השמחה בעקבות הניצחון במשפט הספרים, "דידן נצח", ביום ה' בטבת תשמ"ז. שבעה ימים אלו נקראו בפי החסידים 'שבעת ימי המשתה'. במהלך כל אותו שבוע אמר הרבי מה"מ שיחה, מידי לילה, לאחריה נמשכו הריקודים וההתוועדויות.

כטוב לב החסידים במשקה, התיישבו הם בין ריקוד אחד למשנהו, לפאבריינגען'ס תוססים במהלכם נשמעו סיפורי מופת שלא נשמעו קודם לכן. בין המתוועדים נראתה דמותו של הרב **יעקב יהודה העכט** ע"ה, מוקפת 'ערמות' של תמימים ואנ"ש, מרותקים כולם לסיפורו המאלף:

"היה זה בשנת תש"ב, כאשר מלחמת העולם השניה נכנסה לשלב קריטי יותר. ראשי הממשל בארצות הברית הבינו כי לא יוכלו עוד לעמוד מן הצד, והם החליטו להיכנס למלחמה. צבא ארה"ב מנה באותם ימים מיליוני חיילים, אולם לצורך המלחמה היה ברור כי יש צורך בגיוס חירום של מאות אלפי צעירים חסונים ובריאים למלחמה הקשה.

הייתי אז תלמיד בישיבת 'תומכי תמימים' המרכזית ב-770. המלחמה הממשמת וקרבה לא עניינה אותי ואת חברי. חיינו בגן עדן עלי אדמות – בישיבה של הרבי.

ביום בהיר אחד התקבלה בתיבת הדואר בבית הורי, מעטפה רשמית מצבא ארצות הברית ובה זימון ללשכת הגיוס. עיני חשכו. הייתי אז בחור בי'שיא הגיל', בחור בסוף גילאי ה'עשרה', בריא, חזק וחסון. לא היה סיכוי ולו הקלוש ביותר שהצבא יוותר עלי. גם אפשרות בריחה או ניסיון התחמקות לא באו בחשבון. החוקים האמריקאים הנוקשים לא נתנו פתח מילוט.

בצר לי נכנסתי אל אדמו"ר הריי"צ ותיניתי בפניו את הבעיה העומדת בפני, ומאיימת לעקור אותי חלילה ממקור מים חיים, הישיבה, התמימים והרבי...

במבט מרגיע הביט בי הרבי, חייך אלי את חיוכו הרחב, ופסק כי עלי ללכת ללשכת הגיוס, בציידו אותי בברכות מאליפות.

בהגיעי ללשכת הגיוס, נצטוויתי להיכנס לחדר הבדיקות ולהתפשט מבגדי. סוללה של רופאים ישבה מול שולחנות שעמדו בזה אחר זה. שרשרת חיול זו הייתה אמורה לקבוע את כושרו של הבחור ובסופה הייתה מגיעה הפסיקה – לחיים או לצבא חלילה...

אני חולף על פני רופאים רבים, האחד

מאת: מענדל צפתמן

בודק את עיניי, השני את שמיעתי, השלישי את דופק הלב שלי וכו', וכולם, בלי יוצא מן הכלל, מסמנים את מסקנתם הברורה וההחלטית – "כשיר לגיוס".

לבי החסיר פעימה, הרופא הבא בתור והאחרון שיקבע את גורלי היה הפסיכיאטר. לשקר ולשחק לא ידעתי, לצערי, ומצאתי את עצמי יושב מול הרופא חמור הסבר. באירוניה חשבתי לעצמי, 'נו, להיות חכם זאת לא תמיד מעלה'...

הפסיכיאטר הנהן הנהוני שביעות רצון מהבחור הנחמד והמחונן שישב מולו. נראה היה שבדרך הטבע אין סיכוי להינצל מהגזירה.

שאלותיו של הפסיכיאטר הוציאו אותי מהרהורי.

— איפה אתה לומד?

— "בישיבת 'תומכי תמימים' ליובאוויטש, 770 איסטערן פארקווי, ברוקלין ניו יורק", עניתי בגאווה.

— ומה אתם לומדים שם, בישיבה?

— תלמוד, בייבל (תנ"ך) ד'ה ג'ואיש אורטודוקס רולס, (הלכה) חסידיק פילוסופיק (תורת החסידות).

— מהן שעות הלימוד?

— משבע וחצי בבוקר ועד תשע וחצי בלילה.

— מה מצבך בחברה? אתה מעורה בחברה? קולך נשמע?

— כן.

שביעות רצונו של הרופא לא נעלמה ממני, ועולמי חשך.

— חברות יש לך?, המשיך הרופא בשאלותיו.

— מה??? חברות???, אני? תלמיד ישיבה? — מה פתאום! חס וחלילה.

במבט רחמים וחמלה הביט בי הרופא ושאל: "ולימוביס' (סרטים, קולנוע) אתה הולך עם החברים?"

— פע..., מוביס" א ישיבה בוחר? ככה אתה חושד בי? עניתי.

— באמת? אתה רציני? לבחור צעיר ונאה כמוך, בשיא גיל הנעורים אין חברות? אתה לא הולך עם החברים לקולנוע?

— אתה מעליב אותי, אדוני הרופא, שאני בחור ב'תומכי תמימים' אהיה שייך לכאלה דברים?

סבר פניו של הרופא התחלף, "**יו נו וואט? י-ו א-ר ק-ר-י-י-ז-י!**" (אתה יודע מה? אתה משוגע!) צרח עלי, **גו הום!!!** (לך הביתה)...

לאושרי לא היה גבול. שמח וטוב לב חזרתי במהירות 'הביתה' ל-770 לפני שיספיק להתחרט. דבר ראשון פניתי להודיע לרבי הריי"צ על הבשורה המשמחת ועל התממשות הברכה.

כשסיימתי לספר לרבי את כל סדר המאורעות בלשכת הגיוס, חייך חיוך רחב ואמר: "לעושה נפלאות", הקב"ה עושה נפלאות רבות. אבל, "גדולות – לבדו", **גדולתם** של הנפלאות ידועה רק לו לבדו...

חב"ד בשואה / המשך מעמוד 43

את אימי הגטו והאקציות שרדו מאה חמישים ושבעה יהודים בלבד!!!

הרשעים לא הסתפקו בכך, ושפכו את שנאתם גם על עצים ואבנים. מאות בתי הכנסת בריגה ובלטביה נשרפו ונחרבו עד היסוד, ומכולם נותרו על תילם שבעה-עשר בלבד.

אלבום זכרון ליהדות לטביה

לפני מספר חודשים יצא לאור אלבום מהודר "**לטביה, בתי כנסת ורבנים**". באלבום תועדו בתי הכנסת, רבנים וכלי קודש שהיו בלטביה. כאלפיים תמונות ומסמכים מקוריים, לצד דברי הסבר בארבע שפות: עברית, אנגלית, לטבית ורוסית – מביאים את סיפורה של יהדות לטביה שלפני השואה. מקום מכובד תופסים בתי כנסת ורבני חב"ד.

את עבודת איסוף החומר לאלבום עשה הרב נתן ברכהן ע"ה, שכיהן בשנות חייו האחרונות כשליח הרבי ורבה הראשי של לטביה. הוא עצמו נולד בשנת תרפ"ג בעיירה קטנה במזרח לטביה. כאמור, בימי מלחמת העולם השנייה ברח לאוזבקיסטן, בתום המלחמה חזר ללטביה ובשנת תשכ"ט עלה לארץ הקודש.

עם התמוטטות המשטר הקומוניסטי חזר למדינה בשליחות הרבי מלך המשיח והיה לרבה הראשי, תפקיד שזיכה אותו בהוקרה ובהערכה גם מצד חוגי השלטונות. יעידו על כך, בין השאר, דברי הברכה המיוחדים שכתבה נשיאת לטביה, הגברת וירה ויקה פרייברגה.

הרב ברכהן שאף בכל מאודו לתעד את החיים היהודיים התוססים בלטביה, שהכיר בשנות ילדותו. במשך שנים רבות אסף תמונות של בתי כנסת בלטביה. הוא ערך עבודת נמלים, נבר בארכיונים ואסף חומר תיעודי רב. למרבה הצער הוא נפטר בטרם הספיק האלבום לצאת לאור והפרויקט הושלם על ידי בנו הרב מענדל ברכהן, המכהן כיום כרבה של קהילת שמי"ר בלטביה.

בראיון ל'ביתי משיח' מספר הרב מענדל ברכהן על פרויקט ההנצחה של יהדות לטביה, פרויקט שהחל בהפקת האלבום:

"האלבום מתעד את חיי יהדות לטביה, בשנים בהן המדינה הייתה עצמאית, ממלחמת העולם הראשונה ועד המלחמה השנייה. יש לציין כי לאחר מלחמת העולם הראשונה, בתי כנסת רבים היו ישנים וחלקם הוחרבו, ומי שדאג לחדשם ולשפצם הוא העסקן החב"די ר' מרדכי דובין.

"בקיץ ת"ש נכנסו הסובייטים וסגרו מוסדות דת רבים. הנאצים הגיעו שנה לאחר מכן והשלימו את המלאכה הבזויה. בתום המלחמה נותרו רק שבעה-עשר בתי כנסת מתוך מאות. אבא, הרב נתן ברכהן, ששב לריגה בתום המלחמה, לא יכול היה לשאת את הכאב העצום על אובדן הקהילה המיוחדת. כל השנים זה היה בעבורו פצע פתוח, ובשנים האחרונות הוא החליט להפיק אלבום מפואר שיהווה נר זיכרון לקהילות היהודיות בלטביה, ובתוכם הקהילה החב"דית בה חי בימי ילדותו ובחרותו.

"אבא עשה עבודה רבה ואני סייעתי בעדו. הוא כמעט סיים את העבודה, אך נפטר לפתע לאחר מחלה קצרה. או אז נטלתי על עצמי את סיום המלאכה, וקראתי לפרויקט ההנצחה על שמו.

על מקצת מן הדמויות החסידים המפוארים שהיוו את 'שמנה וסלתה' של קהילת חב"ד בריגה לפני השואה – בגיליון הבא בע"ה.

מקורות: "אגרות אדמו"ר הריי"צ", "לטביה בתי כנסת ורבנים", "יהדות לטביה" (1953) "ספר הצאצאים", "התמים", "תולדות חב"ד ברוסיה הסובייטית", "ביטאון חב"ד", "שערי יהודה", "ליובאוויטש וחייליה", "זכרונותיי" (ששונקין), "בית משיח" ומוסף "התמים", "ביטאון מחניים", "יד ושם", "בית לוחמי הגטאות", וראיונות בעל פה

החסיד שסירב פקודה

לפני זמן קצר נכנס למשרדי "בית משיח" חסיד שבמראהו החיצוני היה נראה כבן שבעים שנה, אך מהר מאוד נוכחתי לראות שברוחו הוא צעיר בשעות העשרים המוקדמות לחייו. ר' שמואל בלזינסקי, מי שהיה מפעילי צעירי אגודת חב"ד משנות היו"דים ואילך, מצליח לשמר את רוחו הצעירה, וגם ממרומי שנות השישים-שבעים יכול הוא בהחלט להחשב כאחד מצעירי אגודת חב"ד.

"לפני כמה דקות, בעברי ברחוב ליד 770", מספר לי ר' שמואל כשניצוץ שובב נדלק בעיניו, "פגש אותי תושב כפר חב"ד לשעבר. הוא עצר אותי ואמר: 'כשאני רואה אותך, אני נזכר בכפר חב"ד של ראשית שנות היו"דים. אז שירתת בצה"ל, וכאשר היית מגיע עם המדים לכפר חב"ד, זה היה מחזה מיוחד במינו: צעיר חב"די, עם מדים...'".

ההערה התמימה של אותו חסיד, החזירה את ר' שמואל חמישים וחמש שנים אחורה, והזכירה לו סיפור מרתק עם השלכות אקטואליות. כיוון שכך, נכנס למשרדי "בית משיח" וסיפר לי על אותה אפיזודה מרתקת:

"זה היה בקיץ תש"י. באותה תקופה שירתתי בגבעתי, והפעילות שלנו התקיימה באזור בית נבאללה. צה"ל היה צבא חדש בן שנתיים, ובתחומים רבים שרר תוהו ובוהו. בתחום הדתי לא היה לנו כלום. ממש כלום. למרות שבאזור חנה גדוד שלם, כולל גדוד מסייע של החטיבה – לא היה בכל האזור אפילו בית כנסת אחד.

במשך ימי השבוע היינו יוצאים לאימונים. בשבתות, מכיוון שלא היו פעולות יזומות, בדרך כלל נשארנו בבסיס. הסתובבתי בבסיס, ולאחר מאמצים מרובים הצלחתי למצוא שנים עשר חיילים דתיים. סיכמנו שבכל ערב שבת יגיעו כולם לאוהל שלי, שם נתפלל יחד מנחה וערבית, ולאחר מכן נאכל סעודת שבת. וכך היה: במשך תקופה ארוכה היינו מתאספים באוהל שלי, ולאחר תפילה היינו יושבים לסעודת ליל שבת ושרים את שירי השבת בצוותא.

באותה תקופה, החליפו את מפקד הגדוד יוסקה גבע במפקד חדש בשם אברהם (אברשה) תמיר. הוא היה מפקד גוש עציון כאשר הגוש נפל בידי חיילי הלגיון הירדני ונלקח בשבי. לאחר ששוחרר, חזר לצבא ומונה למפקד הגדוד שלנו.

כמו כל מפקד חדש, הוא רצה להכניס שינויים לגדוד. שבת אחת הוא טייל בין האוהלים ופתאום שמע קול שירה מהאוהל שלי. מנגינות השירים היהודיים משכו אותו לכיוון האוהל. הוא עמד בפתח והתרגש מאוד למראה שנים עשר החיילים שיושבים סביב שולחן שבת ושרים זמירות שבת. כמו בבית. אחד מאיתנו העניק לו הסבר קצר על חשיבות סעודת השבת ועל הזמירות המיוחדות לסעודות השבת. תמיר התלהב מאוד, ואמר שהוא מעוניין להנחיל את הערכים הללו לכל הגדוד.

הוא הלך, ואנחנו המשכנו בסעודה. לרגע לא חשבנו שהוא מתכוון ברצינות לערוך סעודת שבת לכל הגדוד, ועוד עם זמירות שבת...

אבל תמיר היה רציני. הוא כינס את הקצינים של הגדוד, סיפר להם על סעודת השבת שלנו, ואמר שמכיוון שמדובר בערכים יהודיים בסיסיים, צריכים לערוך לכל הגדוד 'מסיבת עונג שבת' בכל ליל שבת. הוא הודיע איפוא לקצינים שעל כולם להשאר בבסיס בשבת, על מנת להשתתף ב'מסיבת עונג שבת'. באותה אסיפה הם החליטו שאני אקדש ואנהל את הסעודה וזמירות השבת.

ביום שישי הגיע אלי קצין השלישות והודיע שבשעה שמונה בערב תתקיים 'מסיבת עונג שבת', ועלי לקדש ולערוך את הפן הרוחני של הסעודה. יצרתי קשר עם שנים עשר החיילים הדתיים, עדכנתי אותם בהתפתחויות, וסיכמנו שנתאסף להתפלל

ר' שמואל בליז'ינסקי (במרכז) באימונים בשירותו הצבאי

מאת: אברהם רייניץ

יחד, ולאחר התפילה נלך כולנו לחדר האוכל להשתתף בסעודת שבת עם כולם.

לאחר התפילה צעדנו כולנו לכיוון חדר האוכל, ולפתע קפאתי על מקומי. מכיוון חדר האוכל נשמעה מוזיקה רועשת. הבנתי איזה 'עונג שבת' מצפה לנו שם... בהחלטה של רגע החלטתי לעשות מעשה: נכנסתי בצעדים מהירים לחדר האוכל, ניגשתי למפקד החטיבה ואמרתי בהחלטיות, שכל עוד התזמורת מתנגנת ברקע אינני יכול לקדש ואינני יכול לאכול. אמרתי את הדברים ויצאתי יחד עם שנים עשר החיילים הדתיים שהמתינו לי.

חזרנו לאוהל. ובינתיים, בחדר האוכל, כולם ממתינים. מפקד הגדוד לא הסכים שאקלקל לו את הרעיון, והתעקש להמתין עם הגשת האוכל עד שאערוך את הקידוש.

כאשר חלפו הדקות ותמיר הבין שאני רציני בהצהרתי, הוא התרגז מאוד ושלח את קצין השלישות להודיע לי שאני חייב להגיע בפקודה, ואם לא אבוא, אחשב למסרב פקודה ואושלך לכלא. אמרתי לקצין שפקודתו של הקב"ה חזקה מפקודתו של המפקד, ואין לי בעייה להכנס לכלא בשל כך.

כאשר קצין השלישות חזר לתמיר וסיפר לו על תשובתי, הוא התרגז מאוד, והורה להכניס ארבעה מחבריי לתא המעצר. אותי הוא לא שלח לתא המעצר, כנראה כדי שיוכל לנהל איתי משא ומתן. נשארנו שמונה חיילים דתיים, וכולנו היינו בדעה אחת: אסור בשום פנים ואופן לציית לפקודה נגד מצוות התורה.

הדקות חלפו, כל החיילים חיכו בחדר האוכל, והמפקד שלח אלי חיילים, שהגיעו כביכול מיוזמתם, שינסו לדבר על לבי, שלא אעשה לו בושות. אמרתי שאין לי כל כוונה לפגוע בו, אבל אף אחד לא יוכל לאלץ אותי להיות שותף לחילול שבת המוני.

לבסוף הוא שלח את קצין השלישות וקרא לי לבוא למשרדו. כאשר הגעתי, הוא הוריד את החליפה עם הדרגות, ואמר: כעת אני לא מדבר איתך בתור מפקד הגדוד. בתור בן אדם, אני רוצה להבין: למה אתה מבייש אותי?

חזרתי ואמרתי שאין לי כל כוונה לבייש אותו, והזכרתי לו שהוא למעשה אשם בכל הסיפור, שכן אני לא ביקשתי לקבל את תפקיד עורך הקידוש. אמרתי לו שאם הוא מתעקש לערוך קידוש – שיערוך בעצמו, ולא ינסה לכפות זאת עלי.

הבהרתי לו חד משמעית שאינני מציית

ר' שמואל בליז'ינסקי

לשום פקודה שהיא נגד מצוות התורה. מה גם, הוספתי, שפקודת המטכ"ל אוסרת על חילול שבת שלא לצורך מבצעי, וגם מצד חוקי הצבא אסור לי לבצע את פקודתו.

בסופו של דבר הוא הבין שלא מדובר כאן על משחקי כבוד, אלא בערכים ועקרונות אמיתיים, ולכן אמר: תשמע, אני הולך כעת לחדר האוכל להפסיק את התזמורת, ואתה תבוא מיד לערוך קידוש.

אמרתי לו: אין בעייה, אבל קודם כל תשחרר את ארבעת חבריי מבית הכלא...

בלית ברירה הוא הסכים, ולאחר שהם שוחררו והוא הפסיק את התזמורת, נכנסתי לחדר האוכל יחד עם שנים עשר חבריי, ערכתי את הקידוש ולאחריו ישבנו לאכול את סעודת השבת, כהלכתה.

לאחר השבת הערתי את תשומת לבו לפרטים נוספים שהיו כרוכים בחילול שבת, והוא כבר הסכים לתקן את הכל, העיקר שחייליו הגדוד יזכו לסעודת שבת אמיתית.

כמה שבועות אחר-כך זומנתי למפקדת החטיבה. מפקד החטיבה, בדרגת אלוף משנה, אמר לי ששמע ממפקד הגדוד על התקרית, והוא מתנצל בשם צה"ל על שאירע באותו ליל שבת. הוא ביקש לדעת מה עוד אני רוצה בתחום הדתי, והבטיח לעשות ככל יכולתו למלאת את בקשתי. ביקשתי שידאג לבית כנסת וספר תורה לגדוד שלנו.

מיד לאחר פגישתו הועברה ההוראה להכשיר את אחד המבנים לבית כנסת, וכמה ימים לאחר מכן הגיע ספר התורה. תחת חופה הובלנו את ספר התורה, בשירים וריקודים, לבית הכנסת החדש, שהפך למרכז רוחני של הגדוד.

לאחר כמה שבועות כתבתי על כל הסיפור לרבי, וזכיתי לקבל מהרבי את המענה הבא:

ב"ה, ט"ז אלול, תשי"א

ברוקלין.

הוו"ח אי"א נו"נ וכו' מו"ה שמואל גדלי' שי'

שלום וברכה!

בנועם קראתי מכתבו מה' אלול, בו מתאר את שירותו בצבא וגם פעולותיו שם בנוגע לחיזוק היהדות ולהשפעה ביר"ש על חבריו וסביבתו,

נהניתי במאד בקראי את הפרטים בזה, כי גודל הענין בזה אין לתאר בכתב. וממלא הוא בזה שליחות גדולה ביותר, ואין אתנו יודע עד מה, אבל בהתחשב עם גודל ערך פעולותיו בזה, הנה בצדק יש לומר שאם לא בא בצבא אלא בשביל זה, דיו, וכשימלא תפקידו בזה בטח יוכל לקבוע עתים לתורה לעצמו וגם עם זולתו מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף גם יחד.

מוסגר פה קטע משיחת התועדות שבת מברכים אלול, אשר מהראוי שיפרסמו באופן המתאים בין לחבריו והפלוגה שלו והן לחבריו בדיעה שיכול לבוא עמהם בקשר בפלוגות אחרות, ואם צריכים עוד איזה הסברה נוספת בזה, הרי על בינתו אשען למצוא אותיות המתאימות להסברה זו, ואתענין לדעת מפעולתו הטובה בזה.

אסיים בבקשה נפשית למסור ברכתי לכל חבריו אשר בחיל (לא כמו שהוא כותב במכ' רק החיל הדתי. כי ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, "אז אַ איד ניט ער וויל און ניט ער קען זיין אפגעריסען פון אלקות" [=שיהודי אינו רוצה ואינו יכול להפרד מאלוקות] ובמילא כל החברים שלו דתיים המה, אלא שיש מהם שחסר להם הידיעה עד"ז, אבל סוכ"ס הרי לא ידח ממנו נדח, וגם הם ידעו שנאמנים הם לה' ולתורתו, ולכן הנה ימסור) לכולם ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, ובפרט אשר שנה הבאה היא שנת השמיטה, הרי יקויים בה, ע"י השתדלות כל יושבי', שבת שבתון יהי' לארץ שבת לד'.

בברכת הצלחה בהשפעתו על חבריו וכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה לו ולכל סביבתו.

שה דאבידה קשיא מי ישיב את השה?

אמנם אנו בגלות ובמאסר, אך המפתח לשער נתון בידינו. אם רק נקלוט שאנו כלואים מאחורי סורג ובריח של 'שה דאבידה' – נשלוף את המפתח, נפתח את שער הכלא ונצא לחופשי • כדי להכיר את הפנס המטעה, לאתר את האבידה במקום שבו היא נמצאת באמת, ולזהות את המפתח הפותח את שערי הגאולה – צריך ללמוד את תורתו של הרבי מה"מ, המכוון אותנו נכוחה אל היעד הנכסף של הגאולה

בימים אלו, בהם עומדים לסיים את לימוד מסכת בבא מציעא בישיבות תומכי תמימים, יש ענין לעיין בדברי הגמרא מנקודת מבטה של פנימיות התורה – תורת החסידות. הפעם נתעכב על ענין הקשור לימי בין המיצרים.

בפסוקים המדברים על מצוות השבת אבידה (דברים כ"ב) אומרת התורה: "לא תראה את **שור** אחיך או את **שיו** נידחים והתעלמת מהם, השב תשיבם"... "וכן תעשה ל**חמורו**, וכן תעשה ל**שמלתו**"... הגמרא בפרק אלו מציאות באה לבאר לשם מה הובאו הפרטים של שמלה, שור, חמור ושה לגבי השבת אבידה, למרות שנאמר באופן כללי "וכן תעשה **לכל אבידת** אחיך". הגמרא מפרטת שם את הסיבות להדגשה המפורטת של שור אחיך, חמורו ושמלתו, אך אינה מוצאת טעם להזכרת השה. ומסיימת במילים: "שה **דאבידה קשיא**", שפירושן: אין אנו יודעים לשם מה נכתבה מילה "שה" לגבי אבידה.

על ביטוי זה בגמרא – "שה דאבידה קשיא" יש פירוש חסידי: **שה פזורה ישראל** – מה שישראל נמצאים בגלות המרה – זהו **שה דאבידה**. קשיא – זה קשה ואין על זה תשובה. ידוע ההבדל בכללי הש"ס: אם נאמר **תיובתא** – אין אפשרות לתרץ זאת. אך אם נאמר **קשיא**, פירושו שיש רשות למאן דהוא לתרץ. על כן אנו מחכים בכל רגע שאד"ש משיח צדקנו יתרץ קושי זה תיכף ומיד ממש.

אך הרי ידוע שהגאולה הכללית וקיבוץ השה פזורה תלוי בקיבוץ ובגאולה הפרטיים. אשר על כן יש צורך להבין מהו הי'שה פזורה' – 'שה דאבידה קשיא' בעבודת כל אחד ואחד.

מפוזר ומפורד – זו הבעיה

ענין זה – הקושי והמגרעת של היות 'שה פזורה', מופיע במקומות רבים. לדוגמא – כשעם ישראל עולים לרגל לחג הסוכות, עם סיומו הקב"ה אומר בקשר ליום שמחת תורה "קשה עלי **פרידתכם**". לכאורה, היה צריך לאמר קשה עלי **פרידתנו**! אלא שאין הקב"ה נפרד מאתנו – לא זה הוא הקושי, אלא פרידת**כם** – ההתרחקות שלנו אחד מהשני, היא הקושי.

יש לעקרון זה רמז גם בדברי המן הרשע: "ישנו **עם אחד מפוזר ומפורד**". העם הזה שצריך להיות '**אחד**' – זו מהותו ותפקידו, הוא במצב של '**מפוזר ומפורד**'. על מצב זה מבסס המן את הגזירה שלו.

מאת: הרב חיים אשכנזי

כמו כן נאמר "אתם ניצבים היום **כולכם**", ואמרו חז"ל ש'כולכם' רומז לחבילת קנים אגודה שאי אפשר לשברה. אך כשהיא פזורה אפשר לשבור כל קנה וקנה בנפרד.

יש עוד ועוד מאמרי חז"ל בענין זה, הבאים לאמר שהכבשים – אשר דרכם להיות בצוותא, נמצאים במצב של שה **פזורה** ישראל. וישראל נוהגים כדרכו של השה – שיש לו קול רחמני ובכיני – כל אחד מישראל בוכה על המצב ומושך בכתפיו וטוען שאין מה לעשות.

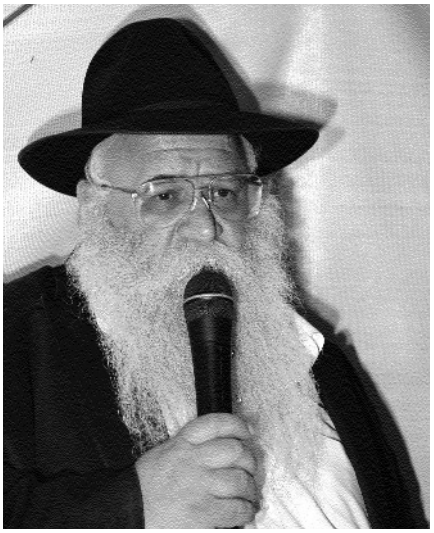
זה מזכיר את ביאורו של אד"ש על מה שנאמר בסוף מסכת סוטה בסימני עקבתא דמשיחא: "אין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים". שואל אד"ש: אם אומרים שאין על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, הרי – לכאורה – זה מצב רוחני אידיאלי, ואיך יתכן שאמירה זו מבטאת את אחד מסימני סוף וקושי הגלות? אלא, זהו גופא שלא חושבים שיש צורך לעשות משהו כדי לתקן עניין מסוים ומטילים זאת על אבינו שבשמים – זהו אחד מסימני קושי הגלות. כי מה שהקב"ה צריך לעשות, הוא עושה ואינו מחכה לאף אחד, ועושה זאת תיכף – ברגע כמימרא. אם יש משהוא הצריך תיקון בעולם, הרי הוא מחכה לעשייה שלנו. ועל כן כשמשליכים זאת על הקב"ה, זה איבוד כיוון לגמרי.

כמו חכמי חלם...

מדוע אמרנו 'איבוד כיוון'?

ידוע הסיפור אודות אחד שחיפש מתחת לפנס שברחוב. שאלוהו: מה אתה מחפש? וענה שאיבד ארנק והוא מחפשו. והיכן אבדת את הארנק? נשאל, ואמר: שם, בשדה. ואמרו לו: אם כן מדוע אתה מחפשו כאן, והרי לא כאן איבדת אותו? וענה: כי שם חשוך וקשה למצוא שם משהו, על כן אני מחפש כאן – כי יש כאן תאורה חזקה וקל מאוד לחפש ולמצוא משהו... מקרה זה, כך אומרים, היה בעיר **חלם**. אך כל אחד לפעמים נוהג כך, כאילו הי"ה נדרש לקיים את הפתגם **'מאך דא חלם'**, במקום **מאך דא ארץ ישראל**...

זה הוא פירוש נוסף ל"שה דאבידה קשיא" כי הוא מחפש היכן שאין שום אבידה, היכן שלא צריך מאמץ, היכן שזה נגיש. היכן שזה בא בקלי קלות בלי שום התחייבות ונתינת חשבון למישהו או משהו, בשיטת הזבנג וגמרנו. זה מתאים לסגנון

הדור המחפש נוחות, המשתמש בכלים חד פעמיים – משתמשים וזורקים! הכל לפי השיטה של חיפוש תחת פנס מאיר, זאת אומרת במקום שכרגע נוח לי, בכיוון או בפעולה או בדיבור ובמחשבה שאני מרגיש נוח בהם. למה לחשוב בכלל על משהו אחר? **כרגע** טוב לי, אני לא צריך להשקיע שום מאמץ של שינוי מצידי...

בדור המדבר הגדירו את ההתנהלות הזו במילים "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים **חינם**". נתקשו המפרשים: וכי קיבלו במצרים דגים חינם? איזה מסעדת דגים היתה שם שנתנה בחינם? ואיזה סוג דגים זה היה – בקלה או גפילטע פיש או נסיכת הנילוס וכו'? הרי אפילו **תבן** לא ניתן להם חינם, אז דגים נתנו להם חינם?

אלא מבואר בדא"ח שהכוונה היא **חינם – בלי עבודה**, זאת אומרת בלי לשנות הרגלים: אפשר להמשיך בדפוס החיים שלך ואין צורך להשקיע מאמץ על מנת לשנות את מסגרות החיים שהיו עד היום. אף שהיו בגלות מצרים מסגרות נוקשות ביותר כפי שמתואר אודות עבודת הפרך, אך הם כבר התרגלו לצורת החיים הזאת והשלימו עם זה, ופתאום לשנות דברים ממה שהיה, זו עבודה.

לחפש את האבדה שלי

כדי להימנע מלהפנות את הכוחות לכיוונים לא נכונים, צריך קודם כל להפנים ולקלוט שבעצם מי שמחפש במרץ רב תחת פנס פרוז'קטור גדול – מבזבז את החיים שלו ולא ימצא את מה שהוא צריך באמת. הוא אולי ימצא חפצים שאחרים איבדו, זאת אומרת – יוכל ליהנות ממציאות: רעיונות יפים ונפלאים, אך הם לא ישיבו לו את מה שאיבד. ואת שאיבד הוא, על זה נאמר "ובקשתם **משם**", תבקש ותחפש היכן ש**אתה** אבדת. אמנם פלוני מצא כאן אבידה, כי הוא איבד **כאן**, אך אתה? לא זו האבידה שלך.

צריך להשקיע הרבה מאמץ ויגיעה כדי לקלוט מה היא האבידה שלך. זה בא לידי ביטוי בכל מהלך החיים: אם זה בעת שרוצים ללמוד באיזשהו מקום – צריך לבחור במקום ש**לבו** חפץ, והוא בוחר ללמוד היכן ש**ליבותיהם של אחרים** חפצים. כי אם פלוני ואלמוני שם – גם הוא יהיה שם...

זכורני אודות בחור ב-770 שנכנס ליחידות אצל אד"ש ואמר שרצונו ללמוד במקום פלוני ואד"ש אמר שילך למקום אחר. ואמר לאד"ש: הרי נאמר ש"לעולם ילמד אדם במקום שלבו חפץ"! אמר לו אד"ש: מהיכן אתה יודע היכן **ליבך** חפץ?

מסופר על רב מסוים שהיה חסידו של אדמו"ר הצמח צדק. בשלב מסוים אמר לצ"צ שברצונו לעזוב את הרבנות ולשבת במנוחה. אמר לו הצ"צ: אבל אין זה המנוחה שלימה **שאתה** רוצה בה!

באותו סגנון נוהגים אנשים גם בעת שהם בחיפוש אחר שידוך – שמחפשים מה שטוב לזולת, וחושבים שזה גם טוב עבורם. אחד מאנ"ש בעת שפונים אליו אודות שידוכין לצאצאיו, ושואלים אותו מה **אתה** בדיוק מחפש, הוא אומר: את מה שמתאים **לבן ולבת** שלי...

אפליות, אפליות...

כשחסידים היו רוצים להדגים עד לאיזה גיחוך יכולים להגיע אנשים המנווטים את חייהם לפי מה שאחרים עושים, היו מספרים על אחד שהופיע בישיבה ופנה לראש הישיבה וביקש חתן לבתו: בחור מיוחד, שישב וילמד והוא יכלכלו על חשבונו כל ימי חייו. שאלו אותו: הרי אין לך בת, לשם מה אתה מחפש חתן? אמר: תראו, יש לי כל כך הרבה כסף, אז מה יש אם יסתובב חתן בביתי?

גם במסגרת עבודה אפשר לראות אותו הלך מחשבה: אדם חפץ להיות מנהל או משהו הדומה לזה – כי חבירו כבר הגיע לדרגה כזו, ואיננו בודק האם הוא מתאים לזה או לא.

מסופר, למשל, על פועל שהיה מקבל סכום גבוה על כל שעת עבודה. חברו שהיה

עובד אותו מספר שעות והיה משתכר הרבה פחות ממנו, לא הבין מה היא סיבת האפליה. הוא כמובן תלה זאת באפליה גזעית, בהעדר קירבת משפחה וכדו'. עד שהחליט פעם לברר את העניין. הוא פנה לבעל המפעל ושאל אותו, ואמר לו בוא ואראה לך מה הסיבה. תוך כדי דיבור עברה עגלה עם פירות, שלח אותו המנהל לשאול כמה הפירות עולים וחזר ואמר שקילו עולה 5 ₪. שלחו המנהל שוב ולברר כמה יעלה ארגז, וחזר ואמר שארגז יעלה 4 ₪ לקילו. שלחו שוב לברר כמה יעלה אם יקנה את כל מה שיש על העגלה, וחזר ואמר שאז יעלה 3 ₪ לק"ג. ושלחו פעם נוספת לשאול כמה יעלה אם יקנה את כל היבול של השנה, ואמרו לו 2 ₪ לק"ג. אחר כך קרא לפועל השני — זה שהיה מיטיב עמו — ושלחו לשאול כמה עולה קילו אחד. חזר הפועל ואמר שקילו אחד עולה כך וכך ואם יקנה ארגז — יעלה כך וכך, ואם יקנה את כל העגלה יעלה כך וכך ואם יקנה את כל היבול — יעלה כך וכך. ואמר לו: נו, אתה רואה את ההבדל?

מה היתה הטעות שלו? הוא חיפש את ההבדל מתחת לפנס, זאת אומרת היכן שאפשר לקבל הסבר קל, שלא מחייב אותו כלל וכלל. לכן התקבל אצלו הטעם האתני או המשפחתי וכו' וכו'. זה נגיש יותר ובשעת מעשה זה נראה כל כך אמיתי וברור כשמש בצהרים, אז לשם מה להתאמץ ולחפש טעמים אחרים בשעה שכאן יש פנס, פרוז'קטור, ותענוג למצוא כאן מציאות...

השוטה הזה הוא אני

על הנהגה כזו אפשר אולי לאמר: איזהו שוטה המאבד מה שנותנים לו. ולכאורה, מתאים יותר להכתיר אדם זה בתואר **שלומיאל**, ולא בתואר **שוטה** – אם כל מה שנותנים לו הוא מאבד. הוא 'זוכה' להקרא שוטה משום שהוא מאבד את מה שנותנים **לו** ולא את של אחרים, את זה הוא **שומר ומוצא ואפילו מתפאר בזה**. אך מה עם שלך? זה הוא שוטה — שמחפש חיים קלים. מוצא תרוץ טוב וזה עושה לו נעים כעת, אז נפלא. למה להתאמץ? אוי, מה יהיה בהמשך — האם התירוץ יעמוד לו בעת מבחן? אין זה מענינו... זהו **שוטה**.

התנהגות זו מזכירה אדם ששמע אזעקה המתריעה על שריפה, וחשב לעצמו: מה לעשות — האם למלא דליים עם מים על מנת לכבות את השריפה? זו מלאכה מפרכת וטירחה רבה. על כן החליט שבמקום לכבות את השריפה, יותר טוב שהוא יכבה את האזעקה. בשעת מעשה נעשה לו שקט, והוא היה יכול להמשיך רגוע בענינו.

זה נשמע כל כך מגוחך, אך אנשים רבים נוהגים כך כשרואים שחלה אצלם ירידה מסויימת בעבודת ה'. אם הם חשים לפתע קרירות בהנהגה מסויימת, או להיפך — הם מגלים תוקף וחמימות לתאווה מסויימת, במקום לטפל בשריפה ולהתייעץ עם משפיע וכדו' איך ממגרים את היצר, הם מכסים את תמרור האזהרה באמרם: נו, הרי ישנה ירידת הדורות, וזה קורה לי בגלל העולם הגס שהתגשם מאוד. או שאומרים אל ליבם: זה יעבור! או — הרי יש גרועים ממני... ובכלל, אין צריך להיות כל כך מהדרים בזה... ועוד ועוד הסברים נפלאים אשר נמצאים לרוב מתחת לפנס, שהצד השווה שבהם הוא — שהם עושים לו טוב על הלב באותו רגע. בעזרתם הוא נשאר במעמדו ובמצבו המכובד ואינו צריך לילך ולחפש פתרון לבעיה במקום שידרוש ממנו מאמץ ויביא אותו למסקנה שעליו לשנות מהרגליו וכדו'.

הנהגה זו, כמובן, לא מטיבה עמו אלא להפך ח"ו. ואחר כך הוא בא בטרוניה מדוע מן השמים מצרים לו, ולא הולך לו בטוב ובנעימים כמו לאחרים. על זה נאמר: "איוולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף ליבו" האיוולת שבו — השטות שבו, מסלפים את דרכו ומכוונים אותו לחפש במקום הלא נכון.

הולך לאיבוד בארץ אשור

עוד פירוש ב**שה דאבידה**, עפ"י מה שנאמר "ה**אובדים** בארץ **אשור**". אשור מלשון תענוג — אלו השקועים בתענוגי עולם הזה, וכתוצאה מזה הולכים לאיבוד. כי תענוגו של יהודי צריך להיות מענייני קדושה בלבד כי זה הדבר היחיד שיכול לענג את נפשו. אם מוצא עונג בעניני העולם — שהם אינם שייכים למהותו וערכו כלל — ומתפאר בעונג זה ומזמין אחרים שגם כן יבואו ויתענגו בזה, בזה מתבטא שהוא בבחינת ה'שוטה המאבד את מ"ה שנותנים לו' — איבד את ה**מ"ה** שהוא האלוקות שבו.

רעיון זה מבוטא גם בפסוק "הן עם **לבדד** ישכון ובגויים לא **יתחשב**" — מתי הוא לבדד, ואינו שה פזורה אבוד — כשאינו מתחשב במה שיש אצל הגויים. לפי זה יובן שההפסוק הפותח את מגילת איכה, המתנה את צרות עם ישראל בגלות — "איכה ישבה **בדד**" — מבואר למעליותא: שאף שנמצאים בגלות, הרי הם **בדד** — לא מתערבים בגויים ובענייני הגויים ובסגנון חיי הגויים, כי אין זה לפי ערכם כלל וכלל.

הבנת החשיבות של "ובגויים לא יתחשב" חשובה כפל כפליים בימינו. כעת, כשצריך לנצל כל שניה לסיום ההכנות לביאת משיח, הרי כשיהודי נכנע לעצת היצר ושומע ומאזין ומעריץ גוישקייט — זה **שה דאבידה שקשיא**. כי זה מתחיל בשמיעה והאזנה לגוישקייט, ואחר כך זה נהיה עינוג, והוא מאבד את עצמו ואת הכיוון שלו בתור יהודי ועוד יותר כחסיד.

לפעמים 'אבידתו' של האדם יש בה סימנים, אך רגלי אדם ובהמה שוחקים את הסימנים היהודים שבו. או שרגלי העוברים והשבים מזיזות אותו ממקומו — מקודם שהה בין חסידים בתפילות ושיעורים והתוועדויות, והוא ניזוז ממקומו, עד שאין אפשרות אפילו לתת סימן על המקום. ועד כדי כך אובד הציור החסידי שלו שאף 'טביעות עין' אי אפשר לתת בו כי כיפתו הצטמקה, או שנהפכה להיות מעור הנחש או שאר מיני שחקים, והשער שלו מטופח — הן שער הראש והן שער **הדיקנא קדישא**, וכן במקווה כבר זמן רב שלא ביקר.

וכפי שמצינו אצל האדמו"רים כמה וכמה ספורים אודות אנשים שביקרו אצלם כעבור שנים רבות מאוד, ותיכף הכירם הרבי. והיו כאלו שאף שהיו לפני זמן קצר, אף על פי כן אמרו: אינו מכירו מי זה, כי אף טביעת עין אין בו. על זה נאמר שה **דאבידה קשיא** — וי לו לחסיד שאיבד את צורתו החסידית.

אמנם ההלכה היא שסימן העשוי להידרס הווי סימן, אך כל זה אמור כל עוד הוא לא נדרס. לאחרי שנדרס — ברור שאיבד את מהותו וסימנו.

המפתח ל'השבת האבידה' – בידינו

יש עוד מצב של 'שה דאבידה', אשר עליו דיבר אד"ש בכאב רב בשיחה הידועה של כ"ח ניסן: שנמצאים בגלות ועוד יותר — בגלות פנימית, ואין חפצים להשתחרר ממנה, וזה **קשיא** מאוד. איך יתכן שלא אכפת לנו שאנו בגלות כללית, ועוד יותר — בגלות פנימית, כל אחד ואחד בעבודת ה' שלו!? הרי יודע כל אינש מצבו ומעמדו במצרים שלו, ומשלימים עם זה. עד כדי כך ששמים חושך לאור — החושך מתקבל כאור וזוכה להבנות והסברים מבית מדרשו של השוטה, כדי שלא

נצטרך לנקוף אצבע על מנת לשנות, לשפר ולתקן.

לפעמים אף מקשטים את המצב של 'שה דאבידה' באיצטלא של קדושה, כפי שאומרים במילתא דבדיחותא אודות מה שקרה לאחר ששברו את הלוחות: היו כאלו אשר בשברים שליקטו לקחו את המילים **לא** שהיו כתובות בלוחות, והיו כאלו שלקחו מעשרת הדברות רק את המילים "תגנוב" "תרצח" "תחמוד"...

עד היכן יכולה הנהגה מעוותת זו להגיע, אפשר להיווכח מאמירה בסגנון דומה — שבקריאת שמע כתוב במפורש שמצווה לעבוד עבודה זרה (ה' ירחם!), כי כך כתוב בה, ב"והיה אם שמוע": "וסרתם ועבדתם אלוקים אחרים". האין זה ממש ציווי?

מדוע הארכנו כל כך בתאור המצב של 'שה דאבידה', שהוא מצב בלתי רצוי? כי התכחשות לו, ולעובדה שיש בידינו יכולת לשנותו ולתקנו, מונעת מאיתנו להשיב את האבידה.

העצה היעוצה ליציאה ממצב האבדון של 'שה פזורה' בגלות הוא — קודם כל, **לדעת** שהדרך של התחמקות או ליצנות המביאה להעדר עשייה היא **'קשיא'**. ה**ידיעה** שאנו מחפשים שתרוצים נוחים, נעימים ומענגים לאובדן ימינו בשדות שלא איבדנו בהם מאומה — היא ה**מפתח** להשבת עצמנו ועמנו אל הכיוון הנכון בעבודת ה' אמיתית, במטרה להביא את מעשינו ועבודתנו לכלל מימוש בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

דברים אלו חוזרים ונשנים בשיחותיו של הרבי מה"מ: אמנם אנו בגלות ובמאסר, אך המפתח לשער נתון בידינו. אם רק נקלוט שאנו כלואים מאחורי סורג ובריח של 'שה דאבידה' — נשלוף את המפתח, נפתח את שער הכלא ונצא לחופשי. אשר משום כך נאמר שזה רק **קשיא** ולא תיובתא!

כדי להכיר את ה**פנס** המטעה, לאתר את ה**אבידה** במקום שבו היא נמצאת באמת, ולזהות את ה**מפתח** הפותח את שערי הגאולה — צריך ללמוד את תורתו של הרבי מה"מ, המורה הגדול המכוון אותנו נכוחה אל היעד הנכסף של הגאולה.

דברים שנאמרו בהתוועדות חסידית

שולחן שבת / המשך מעמוד 55

קשר נשמתי לפני הנישואין

עתה נשוב לדון בהתרת הבעל את נדרי האשה:

בעל ואשה הם "תא משפחתי אחד", וכיוון שכך לא יכול צד אחד בתא המשפחתי, האשה, ליטול על עצמו חובות ונדרים ללא הסכמת הצד השני של אותו תא משפחתי, הבעל.

הסבר זה קיים רק בנדרים וחובות שהאשה נוטלת מעת החתונה ואילך ולא על נדרים וחובות שנטלה על עצמה ברווקותה, לפני החתונה, כשעדיין לא היתה מחוברת לתא המשפחתי.

אך לפי ההסבר הקבלי-חסידי שבעל ואשה הם מציאות אחת מעצם הוויתם והולדתם, לשניהם חצי נשמה אחת, מובן איך יכול ארוס להפר נדרי ארוסתו שנדרה ברווקותה, לפני האירוסין, כי גם אז, בשלב ההוא היה ביניהם זיקה פנימית, בהיותם בעלי שורש רוחני אחד — נשמה אחת.

אך זאת רק בשלב האירוסין כשהקשר הנשמתי יותר בולט וניכר, ולא בשלב הנישואין כשהקשר הנשמתי מוסתר ואינו גלוי כבשלב האירוסין. לכן רק ארוס יכול להפר נדרי ארוסתו ולא בעל נשוי.

אירוסי ונישואי הקב"ה וישראל

גם בקשר בין הקב"ה וישראל שני מימדים — קשר רוחני של אירוסין וקשר גשמי של נישואין:

השלב הראשוני הוא הקשר הרוחני: כשהקשר קיים בנשמה הקדושה שבקרבו של כל יהודי שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש", חלק מהבורא, שם קיים קשר עמוק של אהבה אדירה ועצומה להקב"ה. בשלב זה עדיין הגוף הגשמי ורצונותיו ותאוותיו, אינם חשים ומרגישים את הקשר העמוק להקב"ה.

גבר ואשה הם "פלג גופא", לכל אחד מהם יש רק חצי נשמה, של אותה נשמה אחת, אלא שלפני החתונה שני חצאי הנשמה היו מחולקים ומנותקים ביניהם, חצי בזכר וחצי בנקבה, ובחתונה התחברו והתאחדו שני החצאים לאחד. בדברים אלו חידוש עצום ומופלא על הכוח העצום של "הבית היהודי"

זה שלב האירוסין של הקב"ה וישראל.

השלב השני והמושלם כשהקשר הוא גם במימד הגשמי: לא רק בבחינות העליונות שביהודי, בנשמתו, אלא גם גופו הגשמי וענינו הגשמיים דבקים באחדות מלאה ומוחלטת בבורא. זה שלב הנישואין של הקב"ה וישראל.

השלימות בימות המשיח

שלימות הנישואין בין הקב"ה לישראל יהיה בימות המשיח, כדברי המדרש "העולם הזה — אירוסין ולימות המשיח — נישואין" (שמו"ר, טו) שבימות המשיח הקשר בין היהודי לבורא יהיה כפול גם גשמי וגם רוחני, גם אירוסין וגם נישואין.

בימות המשיח יהיה גילוי וקירבה פנימי וגלוי בין היהודי להקב"ה, היהודי יהיה מלא וחדור בכל תחושת הקדושה של התורה והמצוות, כמו שכתוב "וראו כל בשר יחדיו יחדיו כי פי ה' דיבר", וכל הדברים המעלימים ומסתירים את גילוי קדושת ה' בגשמיות ייעלמו, ככתוב "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ואז יהיה איחוד חיצוני ופנימי בין הקב"ה לישראל. ויהי רצון שנזכה לגאולה שלימה, בקרוב ממ"ש.

מקורות – לקוטי שיחות חלק ל, עמוד 241. ועוד. הענינים נתבארו בארוכה וסומנו בספרי "הבית היהודי", עמוד 147 ואילך.

יַסַ"מ סאַפאָזשניק!

חוצ'יץ' תפלין?...

את הסיפור הזה סיפר הרבי יותר מפעם אחת:

ברוסיה של הימים ההם, לאחר שהתרחש פוגרום בו נרצחו יהודים ורכושם נבזז — כאשר הרוחות היו נרגעות, נהגו ללכת ולנסות לפדות את הרכוש שנשדד. למותר לציין שהיה צריך לשלם על כל פריט, שהרי לטענת האיכרים הגויים התמימים ושוחרי השלום — חפצים אלה היו מאז ומתמיד ברשותם. רוצים לקחת? תשלמו.

פעם אחת מצאו אצל גוי, לא פחות ולא יותר — זוג תפילין! היהודים שאלו מיד ובתקיפות: זה מנין לך?! הגוי לא איבד את העשתונות, וענה: "יאַ סאַם סאַפאָזשניק", כלומר: אני בעצמי סנדלר, ותפרתים בעצמי...

אכיפת העקיפה

ישנם כאלו החושבים שתפלין אינם אלא קוביית עור קשיח, ומדמים בנפשם ש"הם בעצמם" יכולים לעשות כזה דבר. הם מודים שהם סנדלרים ותו-לא, הטעות שלהם היא, כאילו הנידון אינו אלא מעשה סנדלרות (וכפי שהתבטא הרבי בהזדמנות נוספת לגבי סיפור זה (שבת בראשית תשמ"ב), כי לדידם על כל דבר צריך להביא ראיה מענייני סנדלרות, ובזה גופא — מתחיל ויכוח מי סנדלר יותר גדול, הוא או זה שמדבר עמו...).

דור דור וספוז'ניקיו. היום הגנבים השתכללו, והם מייצרים דברים אחרים. הרצענים של פעם, הם המחוקקים של היום. אמר מי שאמר בעקבות "חוק"-פינוי-פיצוי ותגובת "מפרי החוק" המתנגדים ליישומו:

פושע קטן — עובר על החוק.

פושע בינוני — עוקף את החוק.

פושע גדול — **יוצר** את החוק...

וכך ראינו את "שומרי החוק" עוצרים אוטובוסים בדרכים, חונקים מפגינים ומשתילים לעיתונות דיס-אינפורמציה על ימין ועל שמאל, ולעומתם "הימין הקיצוני" מוקף בגדרות תיל — מתפלל, לומד, זועק, וכל בקשתו להתאחד עם אחיו הנצורים בגוש קטיף (וכך הוקמה, בעצם, ה**תיילת** של גוש קטיף...).

ממי לומדים

אולם, לא עליהם תלונתנו. לצערנו, יותר ויותר רואים כיצד כל המהלכים הבלתי-רצויים, הם שיקוף מדוייק וחיקוי מושלם של הנעשה במחננו.

גם אצלנו, יש כאלה המטיפים השכם והערב וכל מה שביניהם, על "ציות לרבנים", על "שמירת המסגרות" של המוסדות, ועוד ועוד נטפי מוסר, ההופכים ממש למפולת שלגים כל אימת שמתברר למאן-דהו כי יש כאלה המתעקשים, כי שיא הציות ושיא שמירת המוסדות — הוא לכל לראש בהצמדות להוראות המפורשות של הרבי בשיחות הקודש ובאיגרות-הקודש.

האסטרטגיה שוה בכל המקרים: במקום דיון ענייני, מסיטים את הנושא לשאלה האם זה "חוקי", האם זה היה "מתואם", האם "כל אחד יכול לעשות מה שהוא רוצה", וכו' וכו'.

גישה כזאת מוטעית בכל מצב, בוודאי ובוודאי במצב של העלם והסתר גדול, כאשר לאחרונה, לא עלינו ולא עתה, התרחשו אסונות גדולים ביותר בכרם חב"ד, באופן מבהיל ביותר. במקום לקרוא להתעוררות אמתית שתקיף את כולנו — יש כאלה שתמיד מפנים לכתובת אחת, האשמים הבלעדיים לכל המצב: ה"משיחיסטים" (ויש מוסיפים התמהוניים, ההזויים, ועוד — כיד הדמיון הרעה).

הגעות מיימוניות

ניקח רק דוגמא אחת קטנה:

לא מזמן דאגו להסביר לנו, כי פעולות מסויימות הקשורות לשלימות הארץ גרמו "נזק בלתי הפיך" לתנועת חב"ד ופעילותה. כל כך בלתי הפיך, עד כי דומה שמאז הספר "בלתי הפיך" עוד לא נוצר משהו בלתי הפיך דוגמתו. ממש בלתי-הפיכ'סטע אופן.

המילים הברורות לא הותירו מקום לספק לגבי ההמשך: מנהלי בתי-חב"ד הספיקו לפנות לכונסי-נכסים, מנהלי הרישום לבתי-ספר חב"ד וקייטנותיה ירדו למחתרת, ואוירה אפוקליפטית נתנה את אותותיה.

חלפו עוד כמה שבועות, והנה הרבנים יוצאים בקריאה רשמית לחסידי חב"ד לבוא בהמוניהם לעצרת כשרה למהדרין נגד ההתנתקות. למרבה המבוכה, חסידי חב"ד אכן הגיעו בהמוניהם — אבל ההמונים היו דווקא אלו שהיו בעצרות בבנייני האומה ובבת-ים... "קריקטורות" שפורסמו בכלי התקשורת השונים, עם מוטיב שחזר על עצמו של דגלים בצבע מאוד מסויים — הבהירו בדיוק מי ומי מצייתים לרבנים.

לא זו בלבד: כאשר גדרות ברזל וגדרות אדם מקיפים מכל עבר — כורח הנסיבות אילץ את גלי הצאן-עמי למצוא תעסוקה. וכך, כל מי שפתח פעם לקוטי-תורה — מצא את עצמו מול קהל מאזינים עצום לשיעור חסידות, שנמשכו אחר כך להתוועדויות חסידיות.

ולא זו בלבד: כאשר הלכו צעירי הצאן בין לובשי המדים, איש לא עמד לפניהם ואיש לא עמד בפניהם כאשר הציעו להניח תפילין. **אלפי חיילים, שוטרים, מג"בניקים ויס"מניקים** הניחו תפילין באותם ימים, משני צדי הגדר בכפר מיימון!

הגאולה התקרבה באותם ימים בצורה בלתי הפיכה.

על החשבון

ובכלל, מישהו שמע על כך שלאחרונה יש איזו תוכנית ברדיו במוצאי-שבת בנושאי חסידות? האם גונבה השמועה שמדברים שם על מופתים באיגרות-קודש וכיוצא בזה? האם דלפה הידיעה כי בין האחראים למעשה לא פחות ולא יותר חבר'ה עטורי דגלונים וכיפות יחי?

"חשבון הנפש" (ואולי יותר נכון "חשבון הרפש") החד-מימדי, חד-כיווני וחד-מסקנתי — הוא מקומם, נפשע והרסני. המסגרת הנוכחית לא מאפשרת התייחסות מפורטת להררי המדמנה אשר בצורה "ממוסדת" ו"רשמית" הועברה לגורמי תקשורת, פורסמה בראש כל חוצות — הכל, כמובן, למען כבוד התנועה והמעמידים עצמם בראש מוסדותיה.

יש גם מקום לדיון מיוחד ולא פחות מקיף גם על גופם של דברים. האמנם יש מקור בדברי הרבי ל"שיטת הריכוזיות" בה מנפנפים גורמים ידועים, תוך ציטוט חלקי וסלקטיבי של מענות שונים, מבלי לפרט את נידון השאלה, ומבלי לפרט האמנם ישנם תשובות אחרות ושונות בתכלית, המביאות בהכרח למסקנות פחות אחידות.

אין לנו את הפרבליגיה לנהוג כמו כנופיית רחוב, ולעבור על דיני לשון-הרע, אונאת דברים והלבנת פנים ברבים, שלא לדבר בכלל על גרימת נזק ממשי בדרכים "נקיות" ומילוליות. יהודים שומרי תורה ומצוות, ובפרט חסידים, אינם יכולים להרשות לעצמם את הדרכים והשיטות האפלות המופנות כלפי אלו המסומנים בידי ה"יוצרים את החוקים".

אבל לא אלמן ישראל. תקופת ה"יתבררו ויתלבנו", תברר ותלבן את כל הטעון ברור וליבון. אבל בינתיים, למען ה' — אל תתפתו להיות "שומרי חוק"...

• • •

בלתי אפשרי לסיים נושא זה מבלי להביא את הנדרש ומובן מאליו — פתגמו של נשיא דורנו ב"ז תמוז ב"ילקוט יומי" לתלמידים של שנת תש"ד:

"**בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו (תלמוד, מכות י, ב, על הפסוק בסדרתנו). זכור, אם הנך רוצה לעשות טוב, תקבל סיוע משמים**".

"יו שוד אנאונס"

תסתכלו על הוידאו הזה, עד שייכנס לכם לראש. הכוונה למוסף הנרחב בענייני משיח ב"לראות את מלכנו" של חודש תמוז.

מול הרבי עובר עורך ה"ג'רוזלם פוסט", עורך של עיתון אליטיסטי-שמאלני, לבוש בחליפה לבנה. מבחינתו הוא לא "בא לרבי", אלא "נפגש עם הרבי".

מה אתם הייתם אומרים לאחד כזה? אני יכול לנחש על כמה שהיו נמסים מעצם המעמד. אבל תראו מה הרבי אומר לו, לא פחות ולא יותר: "יו שוד אנאונס אין יור פייפער" [=אתה צריך לפרסם בעיתון שלך], שמשיח עומד לבוא. הוא לא מבין מה שהרבי אומר, והרבי חוזר על כך, ותענוג לראות איך תוך-כדי גם המזכירים מזנקים ומסבירים. והוא? או-הו, כמה שהוא נהנה וצוחק מהעניין...

אתם מבינים? מגיע עורך עיתון, והרבי אומר לו "יו שוד אנאונס", אתה צריך לפרסם, משיח.

אז מה יעשה הבן ולא יפרסם?!...

מעוניין לפרסם מודעה ב"בית משיח"?
צלצל עכשיו:
052-3940070
מנדי בוסטומסקי,
מחלקת המודעות של "בית משיח" בארץ הקודש

דרושים מפיצים
למכירה של מוצר יודאיקה חדש וייחודי
(מתאים גם לנוער מגיל 16)
052-4226502

אירוסי ונישואי הקב"ה וישראל בגאולה השלימה

מדוע בעל אינו יכול להפר נדרי אשתו מלפני נשואיהם בעוד ארוס יכול להפר את נדרי ארוסתו מלפני אירוסיהם? הרבי אומר כי הקשר בין בעל ואשה החל עוד הרבה לפני החתונה והנישואין – ממתי? במובן מסויים הקשר הנשמתי בולט יותר בשלב הראשוני, שלב האירוסין, מבשלב השני, שלב הנישואין – מדוע? ומה הקשר בין זה לבין נישואי הקב"ה עם כנסת ישראל בגאולה האמיתית והקרובה? • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

נדרי האשה מלפני הנישואין

מצוות "התרת נדרים" שבפרשתינו, אינה חלק מסוגיית הנישואין והגאולה, אבל בתורת הרבי למדים ממנה ב"בנין אב" את מהות קשר האירוסין והנישואין בין בעל ואשה ובין הקב"ה ובני-ישראל.

כך קובעת ההלכה: בעל יכול להפר נדרי אשתו, כדברי התורה: "אשה כי תדור נדר .. אם ביום שמוע אישה יניא אותה — והפר את נדרה גו'". ההפרה היא רק לנדרים שהיא נדרה מהנישואין ולא לנדרים שנדרה לפני הנישואין, ש"אין הבעל מיפר בקודמין", הוא אינו יכול להפר ולבטל נדרים שהיא נדרה לפני הנישואין, כשעוד לא היה קשר ביניהם.

הדברים אמורים רק על בני זוג "נשואין", אבל בני זוג "ארוסין" הרי הארוס יכול להפר גם נדרים שארוסתו נדרה לפני אירוסיהם — "ארוס מיפר בקודמין", כלומר גם מה שארוסתו נדרה ברווקותה, "קודם האירוסין", הארוס יכול להפר.

אירוסין ונישואין הם שני מרכיבים הנעשים כיום בבת-אחת בחתונה: אירוסין בנתינת הטבעת מהחתן לכלה, ונישואין ב"חופה" וב"יחדר ייחוד" ששניהם נכנסים לתוכו בחתונה.

בעבר, בימי חכמי התלמוד, שני אלו — אירוסין ונישואין — נעשו בנפרד ובזמנים שונים: תחילה נערכו רק אירוסין, בהם החתן ענד טבעת לארוסתו והיא נאסרה להתחתן עם אחרים, אך מיד אחר הטקס הכלה והחתן שבו לבית הוריהם למספר חודשים(עד שנה) בהם החתן בנה בית כו', ואז נערכו הנישואין ובני הזוג החלו לחיות בצוותא לבנות משפחה, ככל זוג נשוי.

כלומר הקשר הזוגי באירוסין פחות מהקשר בנישואין:

אירוסין הם מעין "חצי נישואין", שאמנם האשה נעשית "אשת איש" והיא אסורה להתחתן עם אחרים, אבל היא עדיין לא חיה עם חתנה-ארוסה, נישואין הם שלימות הקשר והחיבור בין בעל ואשה.

אם-כן צריך להבין: איך יתכן שארוס יכול להפר נדרי ארוסתו הקודמים ובעל אינו יכול להפר נדרי אשתו מלפני האירוסין והנישואין? האם יכול להיות שהקשר בין ארוס לארוסתו חזק מהקשר בין בעל נשוי לאשתו?

קשר גופני וקשר נשמתי

תחילה נדון בקשר הזוגי ב"תא המשפחתי":

בתורת הקבלה והחסידות מוסבר שהקשר בין בעל ואשה כפול: **בגוף** — חיי משפחה משותפים בבית אחד. **בנשמה** — הכוחות הרוחניים של בעל ואשה מחברים ל"נשמה אחת".

הקשר הנשמתי שונה לחלוטין מהקשר הגופני, לא רק בשל היותו הרבה יותר פנימי וקבוע מהקשר הגופני, אלא גם בשל אופיו המיוחד: הקשר הגופני מחבר בין **שני גופים שלמים** לעשיית שותפות לבניית בית אחד, אבל בקשר הנשמתי מחברים בין **שני חצאי**

מאת: הרב יוסף קרסיק, רב אזורי בת חפר – עמק חפר

נשמה אחת שנפרדו, שעתה בחתונה שבים שני החצאים להתאחד למציאות אחת כבתחילה!

כי, מגלה הזוהר הקדוש, גבר ואשה הם "פלג גופא", לכל אחד מהם יש רק חצי נשמה, של אותה נשמה אחת, אלא שלפני החתונה שני חצאי הנשמה היו מחולקים ומנותקים ביניהם, חצי בזכר וחצי בנקבה, ובחתונה התחברו והתאחדו שני החצאים לאחד.

בדברים אלו חידוש עצום ומופלא על הכוח העצום של "הבית היהודי":

זה לא שתי נשמות שונות מתחברות בנישואין, ולא שני חצאי נשמה שונים המתחברים בנישואין; אלא שבמקור ובשורש הנשמות בעולם העליון, בעל ואשה הם "מציאות אחת" "הוויה רוחנית אחת" – נשמה אחת, ולפני ירידתם לעולם הזה, נשמתם נחצתה לשניים, חצי ירדה בגוף הזכר וחצי בגוף הנקבה, ובחתונה שבים שני החצאים להתחבר לאחד.

לכן חיבור הנשמתי בין בעל לאשה הוא החיבור המושלם ביותר: אין זה כמו קשר גופני, ששני גופים ומציאויות שונות מתחברות ודבקות זה בזה, אלא חיבור שני חצאים שהיו חסרים את חציים השני ובחתונה הם התחברו והתאחדו למציאות אחת מושלמת.

מכאן למדים, אומר הרבי, חידוש עצום אך מתבקש מאליו:

קשר בין בעל ואשה החל עוד הרבה לפני החתונה והנישואין, מעצם לידתם והוויתם שני חצאים מנשמה אחת – יש קשר ביניהם, אך קשר זה "סמוי" ובלתי ניכר ונרגש, ובחתונה הקשר מתגלה לעיני כל.

אירוסין ונישואין – הנשמה והגוף

שני חיבורי "הבית היהודי" בין בעל לאשה – בגוף הגשמי ובנשמה הרוחנית – מתבצעים בשתי הפעולות הנעשות בחתונה האירוסין ונישואין:

באירוסין מתחברות הנשמות למציאות

לפי ההסבר הקבלי-חסידי שבעל ואשה הם מציאות אחת מעצם הוויתם והולדתם, לשניהם חצי נשמה אחת, מובן איך יכול ארוס להפר נדרי ארוסתו שנדרה ברווקותה, לפני האירוסין, כי גם אז, בשלב ההוא היה ביניהם זיקה פנימית, בהיותם בעלי שורש רוחני אחד – נשמה אחת.

אחת [לכן מצוות אירוסין אינה בשום קשר גופני, אלא רק בנתינת טבעת, אמירת ברכות וכו']. בנישואין מתחיל הקשר הגשמי גופני, לחיות בבית אחד ובמשפחה אחת.

אירוסין קודמים לנישואין, כלומר מקדימים את הקשר הנשמתי לקשר הגופני, משום שבעולמנו הגשמי, שהגוף והמציאות הגשמית ניכרים ומשפיעים מאוד, עלול להיווצר מצב שהם יעלימו ויטשטשו את הקשר הרוחני-נשמתי,

לכן מקדימים ליצור את הקשר הנשמתי, באירוסין, ורק אז כשהחיבור הרוחני מתקיים במלוא עוזו, מגיע השלב ליצור את החיבור הגשמי גופני בנישואין.

יתירה מזו: במובן מסויים הקשר הנשמתי בולט יותר בשלב הראשוני, שלב האירוסין, מבשלב השני, שלב הנישואין – מדוע?

במהלך חיי הנישואין כשהקשר הגשמי קיים במלוא עוזו, מגורים בבית אחד, עניני אישות וכדומה, לעיתים קשה להכיר בקיומו של הקשר הרוחני-נשמתי שכן חשים בקשר הגשמי; אך בתקופת האירוסין כשהקשר הגופני אינו קיים כלל ועיקר, אם-כן במה הם קשורים זה לזו? אך ורק בקשר הרוחני נשמתי. ממילא קשר רוחני זה בולט הרבה יותר.

המשך בעמוד 51

מ"חג הגאולה" ל"יהפכו לימים טובים"

צאת השבת, ליל י' תמוז

עוד בטרם הסתיימו מראות הקודש מעל מסך הווידאו במערב ההיכל, החל צוות 'מטה שירה וזמרה' בהכנות לקראת קידוש הלבנה. לאורגן שהוצב על שולחן רחב, חוברו שני מגברים. אלו ישאו את צליליו הרבה מעבר למעגל הריקודים הסמוך לו. מקומו של הרבי שליט"א — שטיח אדום, סטנדר ומנורה — הוכן אל מול הלבנה הנשקפת ממרום.

שעה קלה לאחר-מכן, חנה טנדר גדול מול הכניסה ל-770. היעד?! כמו תמיד: ל'טיים-סקוור', לערוך קידוש-לבנה ולפרסם לכל העולם כי אנו שמונים ללבנה, גם דומין ללבנה. כשם שהיא נעלמת ומתחדשת, כך גם אנו, נעלמים ומתחדשים. ועוד דבר — זה עומד להיות בקרוב...

יום ראשון, י' תמוז

קבוצת המבקרים האחרונה הגיעה היום בסיום תפילת מעריב. עם סיום התפילה, נפתחו מעגלי הריקודים בחזית בית הכנסת. אחד המקורבים הפתיע אותנו, הוציא מנרתיק ארוך כינור עשוי עץ והחל ללוות אותנו בנגינתו. כשסיימנו את השירה, החל במחרוזת משלו: 'דידן-נצח' מהיר, 'ופרצת' ועוד. רק בסופה של מחרוזת, כשהחל לנגן בהתלהבות את המארש הצרפתי, ידענו מהיכן הגיע האיש.

יום שני, י"א תמוז

במהלך היום, לאחר תפילות שחרית ומנחה, עורר הרב יקותיאל ראפ על ההשתתפות בכינוס המחאה שיתקיים אי"ה מחר, חג הגאולה י"ב תמוז. הכינוס שמיועד בעיקרו לילדי ישראל, ייערך ברוב עם בכיכר ה'טיים-סקוור' שבמרכז מנהטן.

עם דמדומי חמה, כשצללי ערב עטפו את הרחובות, לבשה שכונת המלך חג. אברכים ואנ"ש נראו לובשים סירטוקים, ממהרים לתפילת הערב בבית-חיינו. מעט לפני תפילת מעריב היה ההיכל שוקק חיים. דקות ספורות לפני התפילה, פרצה לה שירת החג בתנופה בין התמימים — 'יחי אדוננו' במנגינת 'ושמחת בחגך'. צלילי המנגינה שהתפזרו בהיכל הרטיבו את כולם בלחלוחית חסידית, הקוראת 'גילו חסידים ושמחו, כי יום חג הוא לנו!'.

כמידי שבוע בשבוע, מתוך קביעות בזמן ובנפש, התקיימה הערב התוועדות תלמידי התמימים במזרח 770. את שמחת חג הגאולה ניתן היה למשש באוויר. 'לחיים, לחיים ולברכה,' קראו התמימים זה לזה. יום סגולה הוא יום זה. הבה ניטיב לנצלו עדי נפעל ונביא לעולם גאולת עולמים.

יום שלישי, י"ב תמוז

שורות-שורות של ספסלים מלאים חסידים. כולם יושבים רכונים על מאמר חסידות המונח לפניהם — כזה היה המראה עת החלה ההתוועדות המרכזית לרגל חג הגאולה, י"ב-י"ג תמוז, בבית-חיינו. על דוכן הנואמים עמד המשפיע, הרב נחמן שפירא, אוחז בין שתי ידיו את המאמר ד"ה עשרה שיושבין תרפ"ח ולומדו בקול. מה נהדר...

שעה ארוכה לאחר-מכן עוד עמדו הנואמים והפליאו בדבריהם על מעלת היום והמקום בו אנו נמצאים. כשאלו תמו, החלו המשפיעים את תפקידם במסגרת ההתוועדויות הקטנות. סביב השולחן המרכזי ישבו משפיעים ושלוחים, לצדם התגודדו תמימים סביב המשפיע ר' מענדל מרוזוב (ראה מסגרת) ובמערב, תחת המרפסת הידועה של נ"ג-נ"ד, התוועדה קבוצה נוספת.

התוועדות נוספת שנערכה עבור תלמידי התמימים, התקיימה בבית משפחת רייך, מול ביתו של הרבי שליט"א ברחוב פרזידנט. עם התמימים התוועד הרב זלמן הרצל, מנהל ישיבת תומכי-תמימים בפלטבוש. "צריך לדבר גם על דברים פשוטים, על דברים שביומיום, כי כשמדברים עליהם הם נעשים מוארים יותר, חדים יותר ומתבצעים ביתר חיות והתלהבות", אמר הרב הרצל.

יום רביעי, י"ג תמוז

בתפילת מנחה שוב מילאו את חזית בית הכנסת ילדי קייטנת 'גן מנחם,' הם ומדריכיהם. לאחר התפילה, עת החל הקהל באמירת התהילים הקבועה, הכריזו הילדים את שנים-עשר הפסוקים, הכריזו את הכרזת הקודש 'יחי' ואמרו מספר פרקי תהילים.

את מוצאי חג הגאולה חגגו תלמידי ה'קבוצה,' בוגרי ישיבת צפת, בכל השטורעם והשמחה. בנוסף, הייתה זו שמחת חתונתה של משפחת אחד התמימים ושמחת יום-הולדת. כלי הנגינה שעמדו בצד הריקודים הסוערים, בקושי הדביקו את קצב השירה שגאתה עד שעות הלילה המאוחרות.

צילום: מאיר אלפסי

אורח מקבוצת מקורבים משמח בכינורו את הרוקדים ב-770

צילום: מאיר אלפסי

בימת הכבוד בהתוועדות י"ב-י"ג תמוז בבית חיינו

יום חמישי, י"ד תמוז

כבכל שבוע בד' אמות של הרבי שליט"א, ננעל אף השבוע בשיעור עיוני בענייני גאולה ומשיח. את השיעור שהתקיים סביב ריבוע השולחנות במערב ההיכל, העביר ר' מאיר ברנשטיין. בסיום השיעור, נותרו התמימים ישובים במקומותיהם, דנים ומשוחחים בענייני דיומא העומדים על הפרק.

בשעות יותר מאוחרות ניתן היה להבחין בתמימים מסורים, עמלים בהכנות לשבת הקרובה. לא, הם לא קילפו ירקות למרק וגם לא גיהצו את חולצותיהם. הם ארזו חבילות-חבילות של קונטרס "יחי המלך", אותם יפזרו בבתי כנסיות באזורי הסביבה.

יום שישי, ט"ו תמוז

כעת, כשמחנות הקיץ החלו לפעול ורבים מהתמימים, תושבי ניו-יורק, שוהים בהם, התווספו למסלול המבצעים שלנו מספר חנויות. עד עתה ביקרו בהם מידי יום שישי, אך כעת עלולים הם להיוותר ללא דבר-תורה לשבת, ללא עלון של גאולה וללא חיוך מסביר פנים כמו שרק תמימים, חיילי-בית-דוד, יודעים להנפיק.

שבת קודש, ט"ז תמוז

הם ישבו יחד סביב כמה שולחנות והתפללו. המבטא המובהק שהתגלגל בשיחתם קודם הסגיר בן-רגע את מקום מגורם – צרפת. אם תרצו, ניתן לומר שצרפת היא המדינה בעלת הנציגות הגדולה

בין שולחנות הפארברייגענס

התוועדות י"ב-י"ג תמוז. החלק הרשמי תם, אך דומה שרק כעת מתחילה ההתוועדות. ברחבי האולם פזורות קבוצות רבות, מצטופפות סביב משפיע זה או אחר. אחת מהן כורה אוזן לדבריו של ר' מענדל מרוזוב, מזקני אנ"ש שגילו המופלג לא הניס את לחה.

שפתו אידיש עסיסית אך מתובלת מעט בלשון-הקודש. הצלחתי להבין...

"לפני שנים רבות התגורר במוסקווה, בירת רוסיה, חסיד חב"ד. החסיד (ר' משה לצורך הסיפור) שלח ידו במסחר וראה הצלחה בעמלו. קשרי עסקיו הסתעפו על פני שני מחוזות ברוסיה, כך שפעמים רבות מצא את עצמו מיטלטל בנסיעה בין שני המקומות. באותם ימים, הנסיעה ממקום אחד למשנהו הייתה מתנהלת בעזרתם של שני סוסים וכרכרה, כשעגלון מכוון את דרכם.

לימים, קיבל ר' משה הצעה מידיד. "תשמע, ר' משה, הגיעה לאוזניי שמועה כי בסיביר המרוחקת ניתן להשיג את הסחורה שלך בחצי חינם. תשמע לי, תערוך בירור קצר ואם אכן נכונו הדברים, סע לשם, קנה את הסחורה ותהפוך למיליונר!". ר' משה בחן את טיב השמועה, ערך בירור מקיף על איכות הסחורה ומצא כי צדק חבירו. אכן, בסיביר הרחוקה ממתין לי אוצר גדול.

חיש-קל רתם ר' משה את עגלתו ויצא לדרך. לפניו עמדו שבועות של נסיעה והוא הכין את דרכו היטב. עם הציוד שהוא הביא יכול היה לכלכל משפחה שלימה למשך חודש תמים. עגלונו ושני עוזריו דאגו למחסורו בכל עת.

וכך, ככל שחלפו השנים, התפתחו עסקיו של ר' משה וגדלו עד שהפך לגביר בעל שם. יום אחד, מקבל ר' משה בשורה מרעישה. לא עוד נסיעות במשך שבועות ארוכים. יש רכבת! יומיים של נסיעה ואתה עומד על אדמת סיביר, תיארו לו ידידיו. שמע ר' משה את דבריהם והחליט לנסות את הרכבת. איך היא נראית? כיצד מתחולל הפלא הזה? לא היה לו שמץ של מושג...

בוקר אחד, הופיע ר' משה בלוויית מזוודה קטנה על רציף הרכבת. את עובר האורח הראשון שחלף על פניו שאל: "היכן היא הרכבת?". הלה שהיה פקיד בתחנה השיב בשאלה: "יש לך כרטיס נסיעה, אדוני?". כשהבחין במבטי התמיהה על פניו של איש שיחו, הפנה אותו לעבר הדלפק בצדי התחנה. "גש לשם ותקנה כרטיס, ואז תתחיל לשאול שאלות".

באין-אונים פנה ר' משה לעבר סדק הזכוכית הצר, שם יידע סוף-סוף היכן היא הרכבת. "כדי לנסוע ברכבת", מצא את עצמו מקשיב לדבריה של הפקידה ממולו, "עליך לרכוש כרטיס נסיעה. יש לנו שלושה סוגים של כרטיסים. כרטיס

צילום: מאיר אלפסי

ילדי קייטנת 'גן מנחם' בתפילת מנחה ב-770

ר' מענדל מרוזוב (מימין) ורק מאיר איטקין בעת לימוד המאמר

נסיעה בקרון הראשון, קרון מרווח ומפואר. כרטיס לקרון השני פחות מרווח וצפוף מעט. וכרטיס עבור הקרון השלישי צפוף עד כדי מחנק".

'קרון?!', הרהר ר' משה. אמרו לי שנוסעים ברכבת, לא בקרון... ר' משה בחן את שלושת האפשרויות והחליט כי לאדם עשיר כמוהו מתאים לנסוע בקרון הראשון, המפואר. דחף את הכרטיס בכיס מכנסיו, איתר מקום למנוחה והתיישב. במוחו התרוצצו מחשבות: 'מה בדיוק צריך להגיע? איך הרכבת נראית? איך נוסעים עליה?' ועוד רבות שכאלו. לאחר דיונים ארוכים החליט שעליו לבחון את מעשיהם של היושבים לצדו. הם, מן הסתם, יודעים כיצד להתנהג במה שהולך להופיע לפניהם ונקרא 'רכבת'...

האנשים שישבו לצדו על הספסל ברציף התחנה, היו גויים מגושמים, אנשי כפר, המכונים 'שקצים'.

לא חלפה שעה קלה וצפירה ארוכה וקולנית הדהדה ברחבי הרציף. רעד קל חלף בגבו. הוא נדהם לגלות מכונת ענק, ארוכה כמו נחש, נכנסת במהירות ונעצרת סמוך למקומו. את שתי עיניו הצמיד לזוג ה'שקצים' שישבו לצדו. אעשה מה שהם יעשו, החליט.

דלתות הקרון שלפניהם נהדפו לפנים ונפתחו בנשיפה. צמד ה'שקצים' שישבו לצדו התרוממו במהירות ונבלעו בקרון (השלישי...). בעקבותיהם נכנס מיודענו. מה גדלה הפתעתו, כשהבחין כי השניים נתחבים במהירות מתחת לספסלים. הראשון נדחף תחת הספסל הקדמי והשני תחת הספסל שמאחריו. ללא אומר ודברים, עשה מיודענו את דרכו לעבר הספסל השלישי. כרע מלוא קומתו ונדחף על הרצפה.

אך בשעה שהשניים שלצדו הצטנפו במקומותיהם, נזהרים שלא להתגלות לעיניו של המבקר, התמתח ר' משה על משכבו ושקע תיכף בשינה עמוקה. זוג המגפיים שהציצו תחת הספסל השלישי היו שייכים לאדם בשם ר' משה.

מהמבקר שעלה באחת התחנות הבאות, לא נדרשו מאמצים רבים כדי לגלות שמתחת לספסל השלישי מצוי נוסע שכדאי מאוד לברר מה טיבו. ר' משה התעורר בבהלה כשהרגיש רגל חסונה בועטת בשתי רגליו. "כרטיס בבקשה!", צווח המבקר על ר' משה, עת נחלץ מתחת לספסל. להפתעתו הרבה, תחב ר' משה את ידו לכיס מכנסיו, שלף כרטיס מעוך ופתחו לרווחה. שבריר שניה חלף, ואת שתי העיניים שתקע המבקר בכרטיס הנסיעה, הרים הפעם בתדהמה מוחלטת...

זה רק המשל", עורר אותנו ר' מענדל. "והנמשל פשוט ביותר. כל נשמה, בטרם יורדת לעולם הזה, מקבלת כרטיס נסיעה. יש כרטיס עבור הקרון השלישי, הקרון של ה'מתנגדים', יש כרטיס עבור הקרון השני של החסידים וכרטיס נוסף עבור הקרון הראשון, הקרון של חסידי חב"ד, עבור ליובאוויטש. תמימים!", קרא אלינו בקול, "זכינו וקיבלנו כרטיס עבור הקרון הראשון. אנחנו מוכרחים לנצל אותו ולהיכנס אליו בראש מורם. אסור לנו להיות כמו אותו חסיד שהחזיק ברשותו כרטיס לקרון הראשון המרווח והמפואר, אך בפועל, כמו היה גנב רדוף, נדחף תחת אחד הספסלים".

ביותר בקרב קבוצות המבקרים. הקבוצה הנוכחית מנתה כ-70 איש, גברים ונשים.

בסיום 'לכה דודי', כשמעגל הרוקדים סביב הבימה אך החל את צעדיו הראשונים, ניתקו הללו ממקומותיהם ופנו במהירות לעבר השמחה. וכשהם מתחילים לרקוד, הרי זה בכל הכוח... תוך שניות נסחפה החבורה למרכז המעגל. וכך, כשהם חבוקים ודבוקים איש ברעהו, התרוממה הקבוצה אל-על מתוך שירת הגאולה 'יחי אדוננו'.

גם כשסיים שליח-הציבור, ר' שמעון הרץ, את תפילתו ומעגל הרוקדים התחדש לו בחזית, נמצאו הללו במרכז העניינים. שרים ומנגנים ושוב שרים ומנגנים עד שנאלץ מארחם 'למשוך' אותם ממסלולם שלא נגמר ולקחתם לביתו, לסעודת השבת.

כששבים התמימים מסעודת השבת ל-770, מקדם השיעור בענייני גאולה-ומשיח את פניהם. במערב ההיכל, תחת שתי המנורות שנותרו דולקות, יושבים התמימים ודואגים להזכיר לעצמם כי 'תורתם אומנותם' גם בליל שבת.

בוקר יום השבת

מי שהבחין בקיר הסמוך ליציאה האחורית של 770, כבר ידע שגל החתנים חלף לו. הקיר שעד לימים אלו היה מכוסה בעשרות הזמנות לחתונות, עמד קרח אפילו מניירות הדבק שהצמידו את ההזמנות אליו. מי שלא הבחין, ידע בזמן קריאת-התורה. תמורת החתנים הנרגשים, המלווים

המשך בעמוד 65

יהודי מיאמי לעזרת אחינו הגיבורים

מאות מהקהילה היהודית במיאמי, הגיעו ביום שלישי שעבר לדאון-טאון, אזור העסקים של מיאמי, שם נערכה מול בנין הקונסוליה הישראלית, עצרת הזדהות ומפגן תמיכה ב'אחינו הגיבורים' החיים בגוש קטיף וצפון השומרון.

המפגן, שנערך במסגרת עולמית, היווה יריית הפתיחה לפעילות למען שלימות הארץ בפלורידה והחיזוק הפעילות הקיימת בכל ארצות הברית, ובמהלכה נשאו דברים רבנים ואישי ציבור נכבדים שזעקו על הרעיון המחריד של גירוש יהודים מאדמת ארץ הקודש ומחו בכל תוקף על המהלך הנורא הזה.

רבע מליון בתי אב ייחשפו למסר של הרבי

המטה העולמי להצלת העם והארץ יוצא במבצע חסר תקדים לשלשת השבועות, במהלכן ייחשפו כרבע מיליון בתי אב למסר של הרבי על שלימות הארץ באמצעות סרטון חדש שהופק בשם "ארץ ישראל השלימה". בסרט החדש מובאים דבריו הק' של הרבי מלך המשיח בנושאי שלימות הארץ. הדברים מובאים בעריכה ובהגשה חדשה ומרהיבה.

התקליטור החדש מחולק לחמישה פרקים: נחלת עולם לעם עולם, התורה אוסרת למסור שטחים, לחץ אומות העולם, ההתיישבות בי"ש, שלום וביטחון. התקליטור כולו מתורגם לעברית ואורכו 45 דקות. בסירטון מופיעים גם קטעי שיחות של הרבי עם עיתונאים, רבנים, אישי ממשל ואישי ציבור על אודות המצב בארץ הקודש.

בסרט החדש "ארץ ישראל השלימה", מובאים דבריו של הרבי בקיצור ובתמציתיות בצורה ברורה וקולחת, תוך כדי חלוקת הדברים לנושאים ופרקים, כך שכל אדם יכול מיד להתחבר לנושא בקלות.

בסרט משולבים גם שירים של הרבי הקשורים לנושאי ארץ ישראל ושלמותה.

הסרט החדש יצא בעקבות בקשת שלוחים ופעילים להביא את דבריו של הרבי ללא אמצעים לציבור הרחב באופן הבהיר והפשוט ביותר.

המטה העולמי פונה בקריאה לאנ"ש להפיץ את התקליטורים ובכך להביא את דבריו הק' של הרבי לכל מקום ומקום. ראשי המטה מציינים כי מדובר בסרט שחובה שיגיע לכל שכבות הציבור, ולשם כך נמכר במחיר עלות בלבד.

להזמנות: 052-5218730

י' באב – הכנסת ספר התורה לגוש קטיף

'המטה העולמי להצלת העם והארץ' הודיע כי הכנסת ספר התורה לגוש קטיף תיערך בעזרת ה' ביום י' באב. ספר התורה היה אמור להיכנס יחד עם הצעדה הגדולה לגוש קטיף.

ספר התורה הגיע עד לכפר מימון, וזכה לסיקור תקשורתי חסר תקדים בכל כלי התקשורת העולמיים.

על פי הוראת הרבי שלא לערוך הכנסת ספר תורה בימי 'בין המצרים', הוחלט לערוך את הכנסת ספר התורה מיד לאחר תשעה באב, יחד עם רבבות בית ישראל שיבואו בע"ה לגוש.

סיורים רגליים בצפון השומרון

במסגרת המאבק נגד תוכנית העקירה, מקיימים התמימים הלומדים בישיבה באבני חפץ שבצפון השומרון סיורים רגליים בדרכי עפר דרך ההרים והגבעות לישובים אשר בתוכניתו הזדונית של שרון לפנותם הי"ת. סיורים אלו נעשים על מנת להכיר את דרכי הגישה החלופיות שיאפשרו להיכנס ולהכניס אחרים לישובים בשעת אמת.

כל מי שרוצה לעזור ולהתנדב בפעילות יפנה בטל' 057-7740670 אוריאל, או 054-6560980 יואל.

במלבורן צעדו להזדהות עם תושבי גוש קטיף

מאות מיהודי מלבורן, השתתפו בשבוע שעבר באירוע הזדהות מיוחד שנערך לכבודם של יהודי גוש קטיף.

האירוע החל בכינוס מיוחד שהתקיים בבית חב"ד 'אוהל דבורה' באוסטרליה שכלל מצגות וידאו ותוכנית לילדים. הוא המשיך בצעדה ברחובה הראשי של 'קולפירד סוברד' אל האולם הגדול של ה'ישיבה סנטר' שם נערך ערב שירה גדול כהזדהות עם תושבי גוש קטיף. הנואם הראשי היה דרור ואננו, נציג מתיישבי גוש קטיף.

אלפי ילדים בעצרת הזדהות במהנטן

כרבבה מילדי ישראל, חיילי צבאות ה', מכל מחנות הקיץ באיזור ניו יורק הזדהו עם אחיהם הלוחמים לשלימות ארץ הקודש, והתאספו בשבוע שעבר בכיכר ה'טיים סקוער' במנהטן, לתפילה זעקה ומחאה למען עם ישראל וארץ ישראל. ילדי הקעמפים החב"דיים הגיעו בארגון המסור של "צבאות ה'" בניהולו של הרב ירחמיאל בנימיסון. במרכז הכינוס התקיימה הופעה של הזמר החסידי, ר' אברהם פריד יחד עם תזמורת "נשמה"

צילום: מאיר אלפסי

ראיין: שי גפן

עו"ד אליקים העצני, מראשי המתיישבים ביש"ע בראיון מיוחד ל'בית משיח' בעקבות אירועי השבוע האחרון:

"חייבים לשנות את כללי המאבק כדי לנצח"

בעקבות אירועי כפר מימון, משרטט עו"ד אליקים העצני את ההחמצה הגדולה, וקובע ברורות: אפשר לנצח את שרון! כפר מימון הייתה חזרה גנרלית לציבור אוהבי ארץ ישראל לקראת הקרב האמיתי. "כשאנחנו דורשים מסירות נפש מתושבי גוש קטיף, גם אנחנו צריכים להפגין מסירות נפש!"

רבבות הגיעו לצעדה בכפר מימון, אבל באוויר יש תחושת החמצה גדולה שיכלו לפרוץ את הדרכים לגוש קטיף

התחושה מוצדקת. היו כאן כמה דברים שהתנקזו יחד: ההנהגה של מועצת יש"ע, הקבוצה שניהלה את הצעדה, ידעה שהיא לא יכולה להמשיך לשהות בכפר מימון, למרות שרצתה להישאר. כעת כבר ברור שאם היו שוהים בכפר מימון עוד יומיים, היינו מנצחים. כוחות הביטחון היו רגע לפני התמוטטות. הסיבה שלא נשארו, כי תושבי כפר מימון הודיעו שהם לא מסוגלים יותר לקלוט אותנו. מלכתחילה לא היינו אמורים להיות בכפר מימון, אלא בחניון הענק שהוכשר לשם לינת לילה. אולם בבוקר הראשון, לאחר פשיטת המשטרה, 'נחתו' על התושבים למעלה מחמישים אלף איש.

אין לי מילים לשבח את המארחים מכפר מימון. כל המערכות ביישוב קרסו, בעיקר הביוב. שלטונות הכיבוש והרשע של שרון התחילו לרדוף את כפר מימון. לא נתנו להכניס רכב כדי שינקז את הביוב. הם גם לא

נתנו לעבד את השדות. אנשים בכפר מימון אמרו 'עוד יום ואנחנו גמורים'. אכן לא הייתה אופציה להמשיך ולהישאר ביישוב.

ובאילוץ הזה מה היו צריכים לעשות?

ביום רביעי בבוקר אמר בנצי ליברמן שבסוף היום מתפזרים. הייתה התמרמרות בקהל, ודרשתי הסבר. ליברמן הכחיש וגם זמביש הכחיש. קראדי אמר שעד הערב זה ייגמר.

ביום רביעי לפנות ערב הזעיקו את כל הקהל להגיע. כל ההמון כבר עמד מול השער במטרה לפרוץ החוצה לעבר גוש קטיף, והשאלה הגדולה היא מדוע לא פרצו את השער על מצור בלתי חוקי? שמו מצור על יישוב בארץ ישראל, והדבר הכי אלמנטארי היה לפרוץ את המצור. הם לא סיפרו לציבור שיש הסכם עם המשטרה. הצעידו אותם בלי סוף בתוך היישוב רק כדי להגיד לו לכו הביתה. בצדק זה גרם אכזבה. לדעתי הייתה החמצה של רגע היסטורי. כששואלים את הנהגת מועצת יש"ע, הם אומרים שאיימו עליהם בפתיחה באש.

אתה מאמין לזה?

לא מאמין. אנחנו דורשים מאנשי גוש קטיף להפסיד עשרות מיליונים, מבקשים מהם מסירות נפש, בכל מאודך, ואיזה מסירות נפש אנחנו גילינו כלפי אחינו המיועדים להיות מגורשים? המינימום

שנדרש מאתנו היה לנסות ולפרוץ החוצה. גם אם לא היו מצליחים להגיע לגוש, אבל היו יודעים, שפרצנו את המצור של הדיקטאטור. עצם הפריצה מתוך כפר מימון הייתה שיאה של התקוממות דמוקרטית למופת. היא הייתה נותן מכה מוראלית למשטר של שרון. תראה כיצד המשטרה הציגה את האירועים בכפר מימון, כניצחון שלה.

סביר שזה היה עולה במחיר של מכות ואלימות מצד המשטרה?

קלגסים בדמותו של סיסו, וסאדיסטים נוספים כמוהו — על סמך ההתבטאות שלו עצמו שהתפרסמה ועוררה זעזוע — היו משרתים אותנו, את קהל המתיישבים. אני מניח שככל שהיו מצליחים להפליא מכות לילדים ונשים, זה היה הסוף של משטר שרון.

ראשי מועצת יש"ע חששו לקחת אחריות?

עכשיו אנחנו מדברים אל הקוראים. הצלחנו בתיאור שלנו להעמיד את השאלה בפני הקוראים: מה במצב זה הייתה צריכה לעשות מועצת יש"ע? חלק יגידו ברוח שאלתך וחלק ברוח דבריי.

מועצת יש"ע הרכיבה צמד של רבנים שיחליט בעניין. אני יודע שהיו רבנים בעלי דעות אחרות שאחזו בדעה שכן יש לפרוץ ולצאת לגוש קטיף. אסור לחתוך גדר מול מצור נורא? לית מאן דפליג שאלימות אסורה. אבל כאן היה מדובר באלימות שלהם כנגדנו. השיטה שהובילה מועצת יש"ע הייתה שאסור לעשות כלום כנגד דעת המשטרה וכוחות הביטחון. לפי הכלל הזה, לשם מה בכלל לצעוד לגוש קטיף? למה הביאו אנשים לצעדה?

אתה מצייר תמונה קודרת מאד?

אם הגישה לא תשתנה, האנשים האלו יאמרו שהמגבלות הן שאסור להגיע לעימות עם השוטרים, וכשיש מגבלות שכאלו, אי אפשר לנצח במלחמה הזאת. נקודה.

מה הלאה?

אי אפשר להמשיך הלאה במגבלות האלה שמהוות שיתוק. אם כך יימשכו

ההמונים הללו שהגיעו לכפר מימון יכולים לסתום את ציר כיסופים. ברגע שזה סתום, אין מגרשים ואין מגורשים. בקייב שבאוקראינה עמדו רבבות במינוס של 10 מעלות, וכאן נעמוד בחום של שלושים מעלות

הדברים, הרי שיד הברזל של שרון תנצח. הוא דיכא את ההמונים שבאו להתכנסות דמוקרטית למופת. חגיגה דמוקרטית אמיתית. מה ששרון עשה כאן, הוא דיכא את הדמוקרטיה. בתור עורך דין, היחס שלי לחוק ומשפט ולמשטר ולמשטרה ברור וידוע. לולי הם, איש את רעהו חיים בלעו. מה ששרון עשה כאן היא הפקרות שלטונית. מה שהמשטרה עושה לאנשים, החל ממעצרן של ילדות קטנות, זה טרור לכל דבר.

איך אתה מגדיר את "מבצע האוטובוסים" של שרון?

טרור באוטובוסים. לא פחות. היה מקרה שהורידו מאוטובוס אנשים בכוח. הרביצו מכות. שוטר אמר מפורש "אני יודע שאני מבצע דבר לא חוקי, אבל זה ההוראה".

אז המצב אבוד?

בהחלט שלא. זה עוד ניתן לתיקון. אם יודעים מראש שהסוף יהיה כמו ביום רביעי בערב, אז בהחלט אין מה ללכת. לדעתי, צריך לעשות עוד דבר כזה כפי שהייתה אמורה להיות הצעדה מנתיבות. לא חשוב מאיזה מקום. אולי צריך משני מקומות במקביל. אבל הכול בתנאי שהידיים שלנו לא תהיינה קשורות. אף אחד מאתנו לא מכה אנשים חלילה, אבל אף אחד לא יוכל לעצור מאסה אדירה של אנשים שרוצה לצעוד לגוש קטיף. לצערי התנהגו בשיטת מגישי הלחי השנייה.

איך התרשמת מהאנשים שהגיעו לצעדה?

אני יכול לומר לך מתוך שמחה — עם ישראל לא נשחק. יש לנו עם יפה מאד. לא ראיתי אף פעם כזו כמות אנשים ביחד. אנשים שמוכנים ללכת במסירות נפש כדי להציל את עם ישראל. העם יותר חזק מההנהגה שלו, ובוודאי יותר חזק ממשלת ישראל.

שייך לעצור את ההינתקות?

ההמונים הללו שהגיעו לכפר מימון יכולים לסתום את ציר כיסופים. ברגע שזה סתום, אין מגרשים ואין מגורשים. בקייב שבאוקראינה עמדו רבבות במינוס של 10 מעלות, וכאן נעמוד בחום של שלושים מעלות.

המאבק לא פשוט. צריך לדעת שנצטרך לעמוד באיומים ותהיה מוכן שירביצו לך. הם ישברו עצמות זה נכון. אנחנו לא נרים יד!!! הם יעשו את זה עלינו. כך היה במהפכה של ד"ר מרתין לותר קינג, שיסו בהם כלבים, זרנוקי מים, כבר לא מדברים רק על בתי כלא. שנאה תהומית כזאת כפי שהיה שם, אי אפשר לתאר. אבל הסבל וכוח הסיבולת הוא זה שהביא להם את הניצחון. אין דבר כזה 'מאבק קל'. אין ארוחות חינם. מאבק זה לא פיקניק. במאבק מוכנים לשלם מחיר ולשאת בתוצאות.

תוכנית ההינתקות קרובה מאד?

אנחנו בשלב האחרון של המאבק. צריך להציל עכשיו ברגע האחרון. אולי בכל זאת טוב מה שהיה בכפר מימון, שהיה בבחינת חזרה גנראלית לקראת מה שצפוי לנו כדי שנוכל להפיק לקחים.

אנחנו לא רוצים ליצור פילוגים. צריך לצעוד ביחד ולנצח. אבל מה שברור הוא שאת הכללים חייבים לשנות ויפה שעה אחת קודם.

מאת: שי גפן

ארון ברית ה' בראש המחנה

עם ישראל כולו ראה את הנחישות והגבורה. כל מי שראה אותם, אמר לעצמו: מי יכול בכלל מול אנשים שכאלו? ראינו את אלפי חסידי חב"ד שבאו לשלשת ימי המצעד, כשבלבם בוערת האמונה הטהורה בדבריו של הרבי. אלה פעלו עם ה'מבצעים' לאורך ימי המצעד, הפיצו את בשורת הגאולה ורקדו עם ספר התורה, ארון ברית השם שצעד עמנו כולנו לעבור גוש קטיף. כאשר רואים את הציבור הזה, אנחנו בטוחים שבסופו של דבר ננצח

הוראה מיוחדת לעסקני הציבור בנושא שלימות הארץ

השבוע לפני 16 שנים, בשבת פרשת מטות מסעי תשמ"ט, התייחס הרבי מה"מ בהרחבה לחובתם של עסקני הציבור לפעול בנוגע לשלמות הארץ כדי שחס ושלום לא יהיו בבחינת "מכה נפש", כלשונו הקדושה של הרבי.

פרשת ההתנתקות הוכיחה כי שיחה זו נשארה אקטואלית יותר מאי פעם, ודבריו הנחרצים של הרבי המופנים לעסקנים, יפים לעסקני ימינו כאילו נאמרו אמש. אך אלה, משום מה, מעדיפים להתעסק בדברים אחרים. במקום לשנס מותניים ולהפעיל את כל הכוחות כדי לעצור את הפשע הנורא, לזעוק ולהזעיק את כל העולם, הרי לפתע קולם נדם.

דבריו של הרבי מדברים בעד עצמם:

והוראה מיוחדת לעסקני ציבור – שעליהם מוטלת עוד יותר האחריות ד"והצילו העדה":

עסקן ציבורי, שנבחר על ידי הציבור, היינו, שכמה וכמה אנשים, ש"אין דעותיהם שוות", באו לדעה אחת ובחרו בפלוני בן פלוני לעסקן ציבורי, כיון שמכירים בהכוחות והכישרונות המיוחדים שניתנו לו מהקב"ה – צריך הוא לנצל את כוחותיו וכשרונותיו לטובת הציבור במילואם ובשלמותם, וכן לנצל כדבעי את הברכה וההצלחה היתירה שזוכה לקבל מצד כוח וזכות הציבור, וכן על ידי תפילת הציבור, כפי שרואים במוחש בצרכי ציבור באמונה שזוכים להצלחה שלא-בערך שבגללם נבחרו כעסקני ציבור, וזוכים לברכה מיוחדת בכל המצטרך להם, ברוחניות ובגשמיות גם יחד, שעל ידי זה יוכלו למלא תפקידם ושליחותם מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב, שאז העבודה היא באופן נעלה יותר.

ובכל זה – כההוראה דפרשתנו "מטות" – שעבודתם היא בתוקף המתאים, ו"מסעי" – שאינם מסתפקים בהישגי העבר, אשר, ככל שתגדל מעלתם יכולים וצריכים להוסיף עוד יותר, "ילכו מחיל אל חיל", מיום ליום, וביום זה עצמו משעה לשעה כו' ובזה גופא – מתוך ידיעה והכרה שאי-ניצול הכוחות בשלמות המתאימה (כולל גם האפשרות להוסיף יותר ויותר) היא (לא רק חסרון סתם, אלא) בבחינת "מכה נפש" חס-ושלום

דהציבור שבחר בו בתור עסקן ציבורי, ובמילא, האחריות גדולה יותר מאשר ענין שנוגע לעבודתו הפרטית (גם כשכולל את עצמו עם הציבור).

ואם הדברים אמורים בעסקני ציבור בכל מקומות מושבותיהם של בני ישראל, על אחת כמה וכמה בנוגע לעסקני ציבור בארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", שניתנו להם כוחות נעלים יותר, וצריכים לנצלם במילואם ובשלמותם.

כולל ובמיוחד – לפעול בתוקף ולהשפיע שלא לוותר, ח"ו, אפילו על שעל אחד מארצנו הקדושה, כיון שהקב"ה נתנה לבני ישראל באופן שעוד לפני הגאולה ישבו בה בני ישראל כבני-חורין – "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה", מתוך מנוחה ובטחון אמיתיים, עד שזוכים תיכף ומיד להכניסה לארץ וירושת הארץ דהגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו (משיחת שבת-פרשת מטות-מסעי תשמ"ט).

המשת"פים

אין לנו טענות כלפי מפלגת העבודה ומפלגות השמאל המסייעות לשרון לבצע את הגירוש. הרי בסך הכל יש להם קבלן ביצוע להשקפה אותה הטיפו לנו במשך שנים. גם הליכוד, שרבים ראו בה כמפלגה שאמורה לשמור על ארץ ישראל, לא תלינו תקוות רבות. אותו שרון המציא את השיטה של החרבת יישובים, ממשיך כעת את השיטה. כבר בפורים תשמ"ה אמר הרבי כי מי שהחל בהחרבת יישובים עוד ימשיך לבצע זאת בעתיד! נבואה שמגשימה עצמה.

הבעיה שלנו היא עם אלה המכונים 'חרדים' היושבים כעת בממשלה שמבצעת את הנורא מכל: עומדת לגרש אלפי יהודים, להחריב בתי כנסיות, לעקור בתי קברות, ונציגי הציבור החרדי "יהדות התורה", ממשיכים לשבת בממשלה ללא נקיפות מצפון, ולוקחים חלק פעיל בגירוש. הם נמנעו אפילו בהצבעה על דחיית ההינתקות.

השותפות של יהדות התורה בממשלת ההינתקות, היא קו פרשת המים ביחס שלנו לאותם אנשים ערלי לב ומוח. אותם אנשים שותפים לפשע גרועים עשרת מונים ממבצע הפשע. הם מעניקים לו את ההכשר והלגיטימציה למעשה הגירוש.

על התנהגות זו אמר הרבי שכל

עיתון ה'סאנדיי טיימס' מדווח שחיילי 'דובדבן', חיילי היחידה המיוחדת ללוחמה בטרור, נמצאים באימונים לקראת עקירתם של מתיישבי גוש קטיף והם גם מתרגלים ירי לעבר מתיישבים יהודיים. האימונים נערכים בהתנחלות דמה הנמצאת במדבר

התקציבים שמקבלים, טבולים בדם יהודי.

ולהם נאמר: לא תוכלו יותר להטיף מוסר לאחרים. את פרצופכם האמיתי כבר חשפתם לעין כל. מובן שביום הבחירות נראה מודעות ענק עם "קריאות קודש" להצביע עבורכם, אבל על פי שיחת הרבי בג' תמוז תשמ"ב, נזכיר לכולם כיצד הייתם שותפים להמשך החורבן על ארץ ישראל, לירי הקאסמים על אשקלון, להחרבת בתי כנסת ובתי עלמין, לגירושם של אלפי יהודים מבתיהם.

יכול נוכל לה

הייתי יחד עם רבבות בית ישראל בכפר מיימון, ראיתי את הציבור שמוכן למסור את נפשו כדי לעצור את רוע הגזירה. ציבור יקר ערך, שיודע בדיוק מה עומד לפניו ומה המחיר שהוא צריך לשלם, כדי להעביר את רוע הגזירה. משפחות שלימות על טפם עזבו את בתיהם כדי להשתתף בצעדה הגדולה לעבר גוש קטיף.

עם ישראל כולו ראה את הנחישות והגבורה. כל מי שראה אותם, אמר לעצמו: מי יכול בכלל מול אנשים שכאלו? ראינו את אלפי חסידי חב"ד שבאו לשלשת ימי המצעד, כשבלבם בוערת האמונה הטהורה בדבריו של הרבי. אלה פעלו עם ה'מבצעים' לאורך ימי המצעד, הפיצו את בשורת הגאולה ורקדו עם ספר התורה, ארון ברית השם שצעד עמנו כולנו לעבור גוש קטיף. כאשר רואים את הציבור הזה, אנחנו בטוחים שבסופו של דבר ננצח.

אם נתעשת ונשכיל לתעל את הציבור הענק הזה לעבר גוש קטיף, לדעת גם לשלם את המחיר כשצריך, אין ספק שנוכל לעצור את הגירוש הנורא הזה. כל מי שראה את הציבור העצום הזה ואת מסירות נפשו, הבין שאפשר לנצח אותם אם רק נרצה. השוטרים והחיילים שהקיפו אותנו במצור, היו רגע לפני שבירה והתמוטטות. אילו היו נשארים עוד יום או יומיים בכפר מימון, הם לא היו מחזיקים מעמד.

יחד עם זאת חשוב להדגיש את אחת הבעיות הגדולות שיש לנו עם חלק ממנהיגי הציונות הדתית שעדיין סוגדים לאליל המדינה; אלה עדיין אינם יכולים לבצע התנתקות חד צדדית ממערכות השלטון, ולכן, כאשר בשעת מבחן היו צריכים להחליט להמשיך קדימה ולצעוד, נרתעו ולא ידעו כיצד ולאן לתעל את הכוח האדיר שהיה שם — כוח שאין חולק שבכוחו לעצור את מנגנון ההשמדה שהכין לנו שרון. היטב להגדיר זאת משה פייגלין — "מי שהיה נוכח בין הרבבות שנעו בדבוקה אחת כראש חץ עוצמתי, חווה חוויה של פעם בחיים. איש מהצועדים לא העלה בדעתו שהגל הזה ייעצר מרצונו החופשי אחרי כמה מאות מטרים.

"אך כשהגיע נהר האדם הקדוש הזה אל גדרות כפר מימון, התגלתה כל שדרת הנהגת הציונות הדתית במלוא חולשתה. לא הגדרות עצרו אותם, גם לא השוטרים והחיילים שנכחו באותו רגע מול נהר האדם. מה שעצר אותם הוא התודעה העובדתית הישנה נושנה. מה שעצר אותם זו התחושה שכדי להיות ישראלים, להיות שייכים, להיות לגיטימיים, הם צריכים את אישורה של ההנהגה הציונית החילונית הישנה". התורה כבר אומרת שבמלחמה 'איש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו' כדי שלא יימס את לבב אחיו.

אצטט קטע ממכתבו של הגאון החסיד הרב גדליה אקסלרוד שליט"א, מחשובי רבני חב"ד שהיה במצעד הגדול, שכתב למועצת יש"ע על פספוס שעת כושר מדהימה להוביל את המאבק עד לניצחון: "כל מי שהיה השבוע בכפר מימון וראה את הנוער, את הילדים, את הנשים ואת המבוגרים, ראה איך השכינה שורה עליהם ורוח ניצחון הולכת עימם. משמים נתנו לכם את הזכות לנהל את המאבק עד לניצחון. חבל שלא עמדתם בשליחות הנשגבה".

עדיין לא מאוחר. מועצת יש"ע צריכה לקבל החלטה אסטרטגית נחושה, אם היא באמת רוצה לנצח. הכוחות לנצח קיימים, הציבור מחכה בקוצר רוח לפקודה נוע, נוע, קדימה לגוש קטיף. הגענו לשעת האפס.

על כולנו לשלב ידיים בנחישות ובעוז, לצעוד לעבר אחינו הגיבורים בגוש קטיף ובצפון השומרון, ולחסום בגופנו את הגירוש האכזרי. גם אם הייתה אכזבה בכך שלא מימשנו את זכותנו לצעוד לגוש קטיף, הרי שצריך להמשיך בכל הכוח להשתתף בפעולות המחאה, ובעזרת ה' נוכל להכריז כבר בזמן הקרוב "דידן נצח".

ארון ברית ה' ההולך לפניהם

ספר התורה שנכתב לזכות יהודי גוש קטיף וצפון השומרון, עמד בראש הצעדה הגדולה לעבר גוש קטיף. ספר זה לא היווה רק סמל למאבק המתחולל בימים אלו כאן, אלא היה הרבה יותר מכך.

התוכנית אמנם נקראת 'התנתקות', אבל משמעותה האמיתית היא לקרוע את עם ישראל לא רק מארצו, אלא גם מאלוקיו ותורתו. כל מי שלומד את המהלכים הללו, רואה כיצד שני התפיסות הללו, חוקי התורה מול חוקי המדינה, מתנגשות זו בזו. ספר התורה שהוביל את הצעדה הגדולה, היה הביטוי העז ביותר כי המאבק כאן הוא בין עם ישראל שמחובר לתורה, לבין שלטון שפרק מעליו כל עול תורה ומוסר. לא לחינם בכל כלי התקשורת העולמיים הובלט מקומו של ספר התורה שצעד בראש צעדת הענק. גם כאשר בני ישראל צעדו למלחמותיהם, ספר התורה צעד בראש המחנה, להראות שכל כוחנו נובע מכוחה של התורה הקדושה.

באגרות קודש מוסיף הרבי ומסביר כי ארון ברית ה' שצעד במלחמה, היה לעיכובא; מדובר בתנאי שקודם למעשה, ולכן הארון היה חייב ללכת בראש הצעדה למלחמה, ואילולא ספר התורה, אי אפשר היה להמשיך וללכת למלחמה.

גם במאבק שלנו על שמירת ארץ ישראל, אנו חייבים לדעת שרק מכוח התורה הקדושה נוכל לנצח. יתרה מכך: המאבק על ארץ ישראל הוא מאבק בלתי נפרד מהמאבק על שלימות התורה. מי שפוגע בארץ הקודש, פוגע למעשה בשלמותה של התורה, וכפי שהתבטא הגאון הרבי מנחם זמבה הי"ד חבר מועצת גדולי התורה, שארץ הקודש נמשלה לספר תורה, כשם שבספר התורה אות אחת חסרה פוסלת את כל ספר התורה, כך הדין הוא ששעל אחד החסר מארץ הקודש, פוגם בכל ארץ הקודש.

וללימוד אנחנו צריכים: המאבק שלנו הוא מאבק התורה ומאבק של הקב"ה. אנחנו לא נאבקים למען אידיאולוגיות כאלו או אחרות. המאבק שלנו, חסידי חב"ד, הוא מאבק על "דבר ה' זו הלכה". ספר התורה ההולך בראש המחנה שובר את כל המחיצות, ואת זה ראינו בגלוי גם במהלך צעדת הענק לעבר כפר מימון.

ספר התורה שנכתב ביוזמת 'המטה העולמי להצלת העם והארץ', ייכנס בעזרת ה' לגוש קטיף ברוב עם ובהדרת מלך, ובכוח התורה נצליח לפרוץ את כל חומות כיסופים, ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה.

גיבור על יהודים

"לא תהיה התנתקות תחת אש", הבטיח שרון פעמים רבות. בינתיים מתברר שהדרך אל ההינתקות רוויה בדם ואש ובתמרות עשן. המחבלים טובחים ביהודים. טילי קאסם משוגרים לכל עבר בכמות שלא זכורה כדוגמתה זמן רב. שרון הבטיח תגובה, אבל מתברר שהוא לא מרשה להגיב כדי שלא להרוס את חגיגת ההינתקות.

כך הם פני הדברים כאשר עדיין לא התבצעה ההינתקות. מישהו מעלה בדמיונו מה יהיה כאן לאחר ההינתקות?

בשבוע האחרון התברר שרון כגיבור על אחיו היהודים. מי שראה את עשרות אלפי החיילים והשוטרים שהקיפו את אחיהם היהודים בכפר מימון, כאשר רק יום קודם לכן, נורו מטחי קאסמים על מושבי האזור, ושרון משום מה לא רצה להפעיל את הצבא האדיר שלו שהיה באזור.

אם לא די בכך, הרי שהשבוע התגלה שגיוס הכוחות מול היהודים הנצורים בכפר מימון, היה על חשבון הפקרת גבולות ישראל. במשך כיממה היו עשרות קילומטרים מגבול ישראל-מצרים פרוצים לחלוטין, ללא שום כוח צבאי, זאת לאחר שפלוגת משמר הגבול שקיימה פעילות ביטחון שוטף לאורך הגבול, הוקפצה לאירועים בכפר מימון וחיילי המילואים שהחליפו אותם הגיעו באיחור רב.

"אפילו לא קיבלנו חפיפה מסודרת על הפעילות לאורך הגבול", סיפר אחד המפקדים בגדוד המילואים. "כשהגענו למוצבים נדהמנו לגלות את מה שראינו: נכחו בהם רק תומכי הלחימה, כמו גששים ופקידות. לאורך כל היום לא היו סיורים לאורך הגבול. חיילי 'הסדר' שהיו במקום עסקו אמנם בפעילות צבאית, אולם זו הייתה חלקית. הם לא ביצעו סיורים, והסיורים חודשו רק ביום רביעי בבוקר, כי ביום שלישי בלילה עוד היינו עסוקים בהתארגנות".

מי יודע עוד כמה אמצעי חבלה מסוכנים הוברחו לעזה מאותו גבול שעה ששרון ניסה לשסות איש באחיו.

מתברר שזה עדיין לא סוף פסוק: עיתון ה'סאנדיי טיימס' מדווח שחיילי 'דובדבן', חיילי היחידה המיוחדת ללוחמה בטרור, נמצאים באימונים לקראת עקירתם של מתיישבי גוש קטיף והם גם מתרגלים ירי לעבר מתיישבים יהודיים. האימונים נערכים בהתנחלות דמה הנמצאת במדבר. אחד מחיילי דובדבן אמר לכתב העיתון כי מפקדיהם שאלו אותם אם הם מוכנים לקחת חלק בפינוי המתנחלים. "מובן שלא סירבנו, כי אנחנו מתנדבים, אבל עלי להודות כי בשעה שאני שמח להרוג מנוולים ברשות הפלשתינית, אני מקווה להישאר מובטל באוגוסט. נאמר לנו שהמשימה שהוטלה עלינו היא חשובה כמו המלחמה במחבלים", אומר חייל הדובדבן. "עם הפלשתינים הצלחנו, אני לא בטוח בקשר למבצע הזה. אימנו אותנו להרוג מחבלים ואני לא יודע אם נצליח לעשות זאת גם לאחינו".

מי יכול להישאר אדיש מול הדיווחים הללו? השוטרים והחיילים הם "אנוסי שרון" בדומה ל'קנטוניסטים' בתקופת הצאר. ראינו שוטרים שבוכים על ציון הבאבא סאלי בנתיבות ומבקשים שלא ייאלצו להיות חלק ממנגנון הרשע של שרון. ראינו כיצד חיילים נקרעים כאשר הם צריכים להיות חלק מהצבא של משפחת הפשע של שרון ולבצע דברים נגד מצפונם.

לנו לא נותר אלא להתפלל מעומק הלב: "אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו".

יומנו של תמים מ-770 / המשך מעמוד 58

צרורות מיני מתיקה, עלו לתורה זקני אנ"ש ורבנים.

בסיום קריאת ההפטרה, עלה הרב שלמה מאיעסקי, מנהל מכון-חנה בקראון-הייטס, לחזרת השיחה היומית. בטוב טעם האיר הרב מאיעסקי נקודות מתוך הדבר-מלכות שעוסק בצום י"ז בתמוז. את דבריו סיים מתוך תקווה וביטחון שאכן, ביום י"ז תמוז השתא, תתגלה פנימיותו של היום, יום רצון לה', עם התגלותו של הרבי שליט"א לעין כל בגאולה האמיתית והשלימה.

בלט יותר חסרונם של החתנים, עת נפתחה ההתוועדות של הרבי שליט"א בשעה 1:30. מערב ההיכל שבשבתות קודמות עמוס פארבריינגען, עמד עתה על תלו, מסודר ונקי. פה ושם עוד נראו מתפללים שטרם סיימו את תפילתם.

בהשפעתה של כוסית 'לחיים', שעות הפארבריינגען חולפות במהרה... קולם של הילדים המתכנסים מידי שבת תחת עזרת-הנשים, מיהר להגיע. השעון מורה על 5:00 אחר-הצהרים ושורות הספסלים גדושות בילדים. גם זמן תפילת מנחה שהחל לסגת — מ-7:45 ל-7:30 הופיע בעתו.

התכונה הנרגשת בקרב העומדים בסמיכות לבימת הקריאה, לא הייתה לחינם. לא בכל יום נתקלים באירוע שכזה. 'במקום כהן' עלה לתורה גר-צדק שכעת מברך על התורה בפעם הראשונה לאחר שנכנס תחת כנפי השכינה. "הוא נהיה יהודי ב-770, אצל הרבי! תארו לעצמכם...", לחשש מישהו. "זה בכלל לא פשוט...". כשסיים את ברכת התורה, אמר הגבאי 'היום הזה נהיית לעם'.

גם בסדר ניגונים, בעקבות נסיעתם של רבים מאנ"ש, קולם של תלמידי התמימים נישא בחלל. אך לא רק בחלל... קולם של צעירי הצאן חודר לבבות, מחלחל פנימה ומבעיר את הנפש לניגוני הנשמה.

אבא,
רק בהקדמת ימי חג הגאולה,
י"ב-י"ג תמוז,
ניתן להבין כיצד יכול י"ז
בתמוז להפוך ליום שמח.
לוקחים מספיק 'לחיים'
(ד"פ, לא יותר ולא פחות)
וקולטים גם שזה מוכרח להיות כך.
לא ניתן לי"ז בתמוז לחלוף כבכל השנים,
כיום צום ותענית.
רק כחלק משבעת ימי המשתה
של גאולתנו הקרובה...

מלב אוהב ומתגעגע
מענדי, בית משיח 770

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

מאות שיעורים ללימוד הלכות בית הבחירה בכל רחבי תבל

גם השנה יזם "מטה משיח" בארץ הקודש מבצע כלל ארצי ללימוד הלכות בית הבחירה

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מידי שנה בשנה, להגות בימים אלו של "בין המצרים" ב"תורת הבית" — הלכות בית הבחירה — נרשמת התעוררות מוגברת בכל ריכוזי אנ"ש בארץ ישראל ובעולם ללימוד נושאי בית הבחירה ועניני גאולה ומשיח,

— ובמיוחד על-פי הוראתו המפורטת של הרבי מלך המשיח בש"פ בלק ה'תנש"א, ש"לימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות **באופן אחר לגמרי** . . מתוך ידיעה והכרה בודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, **הלכה למעשה בפועל ברגע שלאחרי-זה**".

ב"בית משיח" 770 מתקיימת מידי יום ביומו, סידרת שיעורים בנושא, הכוללת לימוד בתורה שבכתב — יחזקאל, בתורה שבעל-פה — מסכת מידות, ובהלכה למעשה — "הלכות בית הבחירה" להרמב"ם. השיעור מתקיים ביוזמת את"ה המרכזי של 770.

בארץ הקודש יצא "מטה משיח", שעל-ידי אגודת-חסידי-חב"ד באה"ק, במבצע חסר תקדים של לימוד הלכות בית הבחירה בכל רחבי הארץ.

במסגרת תוכנית מיוחדת שהופעלה בשנים קודמות בהצלחה רבה, והופעלה השנה שוב, יופיעו צוותי "מכון המקדש" בכל ריכוזי אנ"ש ובערים נוספות ברחבי הארץ, וימסרו הרצאות בליווי שקופיות בנושא צורת הבית השלישי על פי שיטתו של כ"ק

אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

בשבוע שעבר פורסמו כרוזים מהודרים מטעם מטה משיח, ובהם קריאה מיוחדת המעוררת בנושא זה.

הרב **שמואל הכהן הענדל**, רכז הפעילות במטה משיח, מוסר, כי עם פירסום המודעות, גברו הפניות למוקד המבצע במטה, ולוח ההרצאות הורחב וגדל.

מ"מכון המקדש" נמסר, כי לאור הביקוש הנדיר חסר התקדים, תוגבר המכון בצוותים נוספים ובעז"ה הם מקווים שיוכלו לעמוד בלחץ לוח הזמנים גם אם יגיעו הזמנות נוספות.

בנוסף לכך, החל מראש-חודש מנחם-אב, בהתאם לדברי הרבי, יערכו סיומי-מסכת, על-מנת להוסיף בימים אלו בשמחה לרגל גמרה של תורה. בניו-יורק ובארץ הקודש, כמו גם במקומות רבים נוספים ישודרו סיומי המסכת מעל גלי האתר בתחנות הרדיו, ויזכו בכך את הקהל הרחב.

סיומי מסכת יתקיימו ב"בית חיינו" בכל ערב מיד לאחר תפילת ערבית במניין כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בהשתתפות גדולי הרבנים וזקני החסידים.

מנהלי בתי חב"ד ושלוחי הרבי ברחבי תבל, משקיעים מאמצים מיוחדים להעמקת התודעה הציבורית לנושא בית הבחירה. מרכז צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש הפיק עלון הסברה מרהיב המביא בצורה מעוררת השתאות את הכלים המרכזיים בבית המקדש. העלון המיוחד הופק גם בשפה הרוסית, ובכך ניתן יהיה להנחיל את תודעת בית המקדש גם לציבור דוברי הרוסית.

תקוותם של ציבור שלומי אמוני ישראל כי במהרה ממש ייהפכו ימים אלו לששון ולשמחה, בגאולה האמיתית והשלמה, בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעין כל.

נחתם בהצלחה הכנס השנתי של מנהלי מוסדות חינוך חב"ד

למעלה משלושים מנהלי תלמודי תורה, מכינות וישיבות קטנות, השתתפו בשבוע האחרון בכנס השנתי השני של מנהלי מוסדות חינוך חב"ד לצעירים באה"ק ת"ו. הכנס התקיים בבנין הישיבה קטנה "תומכי תמימים – בית מנחם" חב"ד בבני ברק, והוא נערך ביוזמת וועדת החינוך החב"די של אגודת חסידי חב"ד באה"ק.

הכנס החל בדברי פתיחה שהשמיע המנחה הרב **מנחם מענדל בליניצקי**, מראשי וועדת החינוך של אגודת חסידי חב"ד באה"ק.

בדוכן הרישום שהוצב בפתח הישיבה, קיבלו המנהלים תיקי' אישית ובה דפי מידע על הסיוע המגוון של וועדת החינוך החב"די לאנ"ש ולמוסדות, במסגרת לשכות הסיוע "מחנכים מייעצים" ו"יד לילד המיוחד". בנוסף, חולקה לבאים תשורה מיוחדת: הספר "מפתח לעניני חינוך והדרכה" שמכיל אלפי ערכים בנושא החינוך בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

המושב הראשון הוקדש לנושא "ניהול נכון". את ההרצאה המרכזית נשא ד"ר **יחיאל שרמן** – מומחה לניהול ומנהיגות ומפקח ראשי של משרד החינוך על בתי הספר הדתיים במחוז ת"א (לשעבר) שדיבר בנושא "האם יש קודים להצלחה בניהול".

לאחר-מכן עלה לדוכן הנואמים המשפיע הנודע הרה"ח **זושא פויזנר** – שליח כ"ק אד"ש מה"מ, חבר אגודת חסידי חב"ד באה"ק ויו"ר וועדת החינוך החב"די. זה סקר בפני קהל המנהלים את פעולותיה של וועדת החינוך החב"די והסיוע שלה להורים ולמוסדות. כמו כן התייחס להוראות הרבי למנהלי המוסדות אודות אופן וצורת הניהול.

המושב השני עסק בעניני משיח וגאולה, לפי הוראת הרבי, שכל עניין צריך להיות חדור בשליחות העיקרית – קבלת פני משיח צדקנו. על דוכן הנואמים ניצב הרב **יוסף הכט**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, רב העיר אילת וחבר ועד רבני אנ"ש באה"ק. בדבריו עמד הרב הכט על כך שהדרך היחידה איתה ניתן יהיה להתגבר על קשיי החינוך היום – להרגיל את הילדים לחיות עם הרבי ולהרגיש את הרבי כמו לפני ג' תמוז, ללא שינויים, לגרום שהם יבינו וירגישו כי גם בהתנהגותם היום הם גורמים נחת-רוח רב לרבי או ח"ו להיפך. "אם לא נקנה לילדים את ההרגשה שהרבי איתנו בדיוק כמו קודם – אזי הם לא ירגישו שום מחויבות כלפיו, בפרט הדור הצעיר שלא זכה לראותו בעיני בשר לע"ע, ולכן זוהי חובת המחנכים ובפרט המנהלים – להחדיר במוסד את ההכרה וההרגשה שהרבי איתנו וממשיך להנהיג ולהשפיע, ויש לו ציפיות מאיתנו, ושלא נאכזב אותו ח"ו".

כיתובים: הרב העכט נושא דברים בפני המנהלים

לאחר תפלת מנחה, ערכו המנהלים סיור קצר בבנין המפואר והחדש של ישיבת חב"ד בבני ברק, בליווי מנהלי הישיבה הרב שלמה רוזנברג ובנו ר' לוי.

בתום הסיור החל מושב הנעילה כשמנהלי המוסדות יושבים על יד שולחנות ערוכים שהוכנו מבעוד מועד בזאל הישיבה.

את שרביט ההנחיה נטל הרה"ח **אליעזר וילשאנסקי** – ראש ישיבת חב"ד בשדה אליעזר, שהנחה את הכנס בכשרון ובטוב טעם. הרב וילשאנסקי ציין שיום זה הוא גם יום ה'ישלושים' לפטירתה של סבתו הרבנית מרת דבורה ע"ה אשכנזי שהכנס הוקדש לעילוי נשמתה. וסיפר כיצד למד ממנה כמה דברים חשובים בענין החינוך.

את ברכת ברוכים הבאים מסר מנהל הישיבה הרה"ח **שלמה רוזנברג**, שסיפר על שרשרת מופתים של הרבי בהתפתחותה של הישיבה עד כה.

לאחר-מכן הוזמן האורח המיוחד הרה"ח **שלום ג'ייקובסון** – משפיע בישיבת 'אהלי תורה' נ.י. וחבר הועד להפצת שיחות, לדבר בנושא: איך עוצרים את התפשטות הרחוב לילדים ולמוסדות, וכיצד מתמודדים עם פלאי הטכנולוגיה – פלפונים, אינטרנט וכו', דבר שמטריד כל מחנך כיום.

דברים נשא גם הרה"ח **שלמה רסקין** – חבר אגודת חסידי חב"ד באה"ק ויו"ר מוסדות "בית חנה" המפוארים בעיה"ק צפת, שדיבר על התלמידים הרבים שנפלטים מהמוסדות, לעיתים בקלות רבה מידי. הרב רסקין היטיב להציג את הבעיה בפני המנהלים בכישרונו המיוחד, כשהוא משתף אותם במקרים בהם פגש תלמידים שהוצאו מהישיבה ללא סיבה מוצדקת והתדרדרו עקב כך לרחוב, ואילו במקרים אחרים בהם החליטה ההנהלה לתת עוד צ'אנס לתלמיד וביחס נכון וחיובי – הצילו אותו ולאחר-מכן עלה מעלה מעלה.

בשלב זה החל סימפוזיון מרתק של שאלות ותשובות בין המנהלים לבין עצמם, כששרביט ההנחיה ניתן בידי הרה"ח **דובער מנדלסון** – מנהל רוחני בישיבת "אור שמחה" בכפ"ח.

בסיום קיבלו המנהלים החלטות טובות להמשך עבודתם בקודש. מנהלי המוסדות יצאו לדרכם כשהם מלאים וגדושים ברעיונות ובכוחות רעננים להמשך עבודת החינוך של הדור הצעיר, כשפיהם מלא תודות למארגני הכנס מטעם וועדת החינוך החב"די של אגודת חסידי חב"ד באה"ק.

ליפסקר סיטונאות
בקומת המרתף

יותר קונים = משלמים פחות!

יותר זול מ"זול-פה", פחות מ"חצי חינם"

בא כאן! במרכז כפר חב"ד!

המחירים הנמוכים ביותר מבין רשתות המזון בארץ!

מבשירי כתיבת
מחירים שלא
ניתנו כאותם

שעות הפתיחה בקיץ תשס"ה:
ימים שני ושלישי בין השעות- 17:00 אחה"צ עד 20:00 בערב
ימים רביעי וחמישי בין השעות- 17:00 אחה"צ עד 22:00 בלילה
*לבעלי חנויות בשעות הבוקר בתיאום מראש

היפר ליפסקר

ליפסקר סיטונאות

טל: 03-9606720, פקס: 03-9607035

*בעידוד ועד כפר חב"ד. *כמות קנייה מינימלי מסומנת לכל מוצר. *הקנייה בכרטיס אשראי או במזומן (אין אפשרות לרישום בחשבון הלקוחות)

ISRAEL BARDUGO
צילום ארועים . פרסום . הפקות . יחסי ציבור
0508-657-770

משלוחים חינם:
1718-907-8877

Mendy's
at Jewish Children's Museum

Curbside Service
Catering for all avents

חדש: ארוחות צהריים וערב מיוחדות

בשרים • שוארמה • צ'יפס • פלאפל • צלי
שירות קייטרינג לבר מצוות, בריתות, ושמחות

ב"ה

שיחות לנוער

שיחת היום בבית אסיף

הורים יקרים,

אתם בוודאי מכירים את "שיחות לנוער", הלא הן החוברות רבות התוכן ומלאות הענין שכל כך אהבנו לקרוא בצעירותנו. גדולי ישראל, נפלאות הטבע, פינת הפלא, זכור אל תשכח, הסיפורים, ההיסטוריה היהודית.
פשוט תענוג, הן היו מלאות בתום וזכות. ללא אותם תכנים שאליהם נחשפים ילדינו היום. זה בדיוק מה שהיינו רוצים שילדינו יקראו...

החוברות הראשונות יצאו לאור בשנת תש"ב ונפוצו ברבבות עותקים ובכמה שפות במשך עשרות שנים.

הרבי בעצמו הגיה את החוברות וביקש מאנשים לעזור בהפקתן בכל שכבות הציבור;

"ונכון לעשות ה"שמועסן וה"טאקס"
ל"בני בית" בכל בית יהודי".

(אג"ק כרך א' עמוד צ"ד)
הרבי על "שיחות לנוער"

ובכן בשנים האחרונות חודשה מסורת הופעת "שיחות לנוער" מדי חודש, והפעם, גם בכלי מפואר, חוברת צבעונית ומאירת עיניים

"ישן בקנקן חדש".

בימים אלה יצאנו במבצע מיוחד - מנוי לשנה על "שיחות לנוער" ב- 10 ש"ח לחודש בלבד (כולל דמי משלוח).

★ ניתן לשלם בכרטיס אשראי, או בשיק למוטב בלבד, לפקודת "מערכת שיחות לנוער" לת.ד. 855 כפר חב"ד מיקוד 72915

★ מחיר סמלי לבתי חב"ד ולהזמנות גדולות

להזמנת מנוי צלצלו:
03-9606158 ,052-6257122

אורו של ליאור ממשיך...

לע"נ הוו"ח ליאור ע"ה, בן חיים צבי אליהו, נלב"ע אור לח"י ניסן ה'תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה.

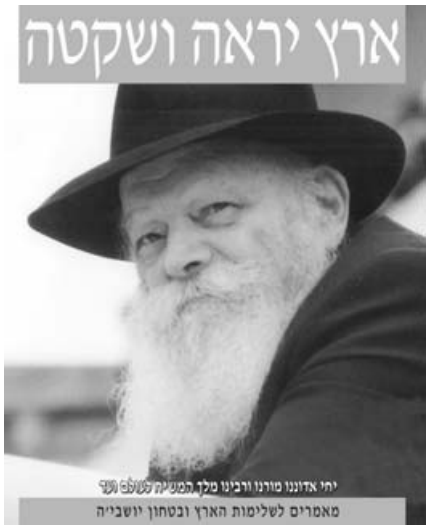
ישיבת חב"ד ברמת אביב נחלצת להצלת ארץ הקודש

בעקבות המצב בארה"ק, נחלצו בהנהלת ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש רמת אביב, לפעולה נחרצת ודחופה לביטחון ארץ ישראל ויושביה, בהוספה בצד הקדושה ובלימוד פנימיות התורה על יסוד הלשון הידוע "השכם והערב עליהם והן כלים מאליהם" בלימוד ה"חסידישע פרשה". זאת על פי הוראת הרבי מה"מ שליט"א בשיחה הידועה (כינוס השלוחים תשנ"ב) לעבור על הסדרה של 'ליקוטי תורה' ו'תורה אור'.

בעקבות כך, הוציאה הנהלת הישיבה קול קורא וקונטרס "ארץ יראה ושקטה" שבה ג' הסדרות הקרובות "פנחס", "מטות" ו"מסעי" ששם נתבאר עניין כניסת בנ"י לארץ וחלוקתה, ובראשה דבר מלכות לפרשת פנחס (בהתייחסות מיוחדת של הרבי בשיחה זו בעניין ארץ-ישראל) וזאת במטרה לייסד שיעורים שבועיים בקהילות אנ"ש ובכוונה ברורה לביטול הגזירה הי"ת.

ברכת הרבי ליוזמה זו התקבלה באגה"ק (כ' י"א עמ' קע"ג): "... והדרכים לזה הם ככל דרכי התורה דרכי' נועם דווקא, אבל צריכים להיות בתוקף הדרוש וכנרמז בנתינת התורה שצ"ל עוז ותושי', ונרמז ג"כ בהכתוב ותרגומו (תהילים ע"ו) משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה, שהוא דין בעניני נפה"ב — לקו"ת ד"ה טוב לחסות בהוי' וע"ז שקטה עניני דנה"א ארעא דישראל".

פחות משבוע מאז יצאה ישיבת חב"ד רמת אביב במבצע "ארץ יראה ושקטה"

לייסוד שיעורי חסידות בקונטרס 'ארץ יראה ושקטה', לביטול הגזירה הנוראה על ארה"ק ובטחון יושביה, וכבר נענו ל'קול קורא', במקומות רבים ברחבי תבל, ונמסר על עשרות שיעורים שנקבעו.

עם צאת הדפים הראשונים של הקונטרס מבית הדפוס, הוכנסו אלה ל'אגרות הקודש' לקבלת ברכה מהרבי מה"מ שליט"א על המבצע, התשובה שנפתחה הפתיעה גם את המארגנים (אג"ק ח"ד אגי' תתמב-ג): "הקונטרס . . אשר מחמת הטרחות המרובות נתאחר בהופעתו . . הנה לפי דעתי נכון הדבר במאוד . . בנוגע לשאלתו בענין לימוד החסידות . . שתי נקודות כלליות בלימוד תורת הדא"ח, שלפי דעתי צריך להיות בכל ישיבות ליובאוויטש. והן: (א) צריך להכין את התלמידים באופן שבזמן לא ארוך יוכל כל אחד לחזור מאמרי דא"ח באופן שיפעל על השומעים . . הייתי מנהיג בכל מקום ומקום לימוד תורת דא"ח . . מוסיף והולך באור וקדושה, פוחת והולך בצד שכנגד . . ובימינו נעשה זה ע"י ההשתדלות בהפצת המעיינות חוצה . . "

ובאגרת תתמ"ג ש"נשלחה לכמה מראשי אנ"ש בארה"ק": "שלום וברכה! הציעו לפני אשר מהנכון שיהיו באה"ק איזה מקומות מרכזיים שיתרכזו בהם כל הוצאות שהופיעו לאור ע"י קה"ת, בתור אולמי קריאה בעד הקהל. והנה בכלל הנני מסכים לזה, אלא שאיני רוצה להכנס לתוך הפאליטיק . . לאן ולמי — ולאיזה מוסד משלנו — לשלוח את הספרים . . "

בעקבות כך יופץ הקונטרס במחיר סמלי (1 ₪) בכל רחבי הארץ ובעולם, בריכוזי אנ"ש ובמוסדות הלימוד. שמות מקבלי הקונטרס המתחייבים ללמוד בו ו/או לייסד שיעורים בו — מועברים לדו"ח לרבי וכן נכנסים להגרלה לטיסה לחצרות הקודש בחודש החגים.

לקבלת הקונטרסים לייסוד השיעורים, ולפרטים על תנאי ההשתתפות בהגרלה, ניתן לפנות לרכז המבצע ר' יניב כהן, בטלפון: 050-8441422.

הרב אליהו שיבח את הישגי התלמידים

קבוצה נבחרת מתלמידי ישיבת 'תומכי-תמימים' בנחלת הר חב"ד, נבחנה לאחרונה לסמיכה אצל הראשון לציון הרב מרדכי אליהו שליט"א בביתו שבירושלים.

הראשון לציון שיבח את התלמידים, בעלי תשובה ברובם יוצאי מדינות חבר-העמים, והביע את התפעלותו מידיעותיהם למרות התקופה הקצרה יחסית שהתקרבו ליהדות. מבחן זה מצטרף למבחנים הקודמים שערכו התלמידים אצל המד"א הרב יצחק יהודה יוסלבסקי, והרב משה הבלין רב העיר קריית גת.

הרב אליהו מעניק תעודה לתלמיד מצטיין

בנוסף לכך נבחנים התלמידים מפעם לפעם אצל הרבנים הגאונים הרב יעקב נוטיק מראשי הישיבה והרב שמואל אלעזר הלפרין מירושלים, העומדים מקרוב על התקדמותם בלימודים. המכון הוא בהשגחת הרב משה הלל.

הרב שמואל קוזלינר, מהנהלת הישיבה, מוסר כי הישיבה קולטת כל הזמן תלמידים חדשים יוצאי חבר-העמים, ורואים ב"ה ברכה בעמלם כברכת הרבי להנהלת הישיבה "שכל רואיהם יכירו שהם זרע ברך ה'".

חנוכת הבית בבית חב"ד חדש קרני שומרון

ביום רביעי, ו' בתמוז התקיים מעמד חגיגי ומרגש לכבוד חנוכת הבית לבית חב"ד החדש בקניון שבקרני שומרון.

כבר לפני כחצי שנה נפתח בית חב"ד בקניון המקומי, בין כתליו של חנות קטנה, אולם עד מהרה היה המקום צר מהכיל את הפעילות הברוכה, ולפני כשבועיים הוחלט להעתיק את בית חב"ד למקום גדול ומרווח יותר.

הערב נפתח בוידאו של הרבי בנושא שלימות הארץ. לאחר מכן הזמין המנחה, הרב **יצחק יהונתן כהן**, שליח הרבי ומנהל בית חב"ד בקרני שומרון, את הרב **מרדכי שלטר**, מייסד בית חב"ד, לספר מעט על ההיסטוריה של בית חב"ד שהוקם לפני עשרים שנה.

ר' מרדכי סיפר על הדפסת ספר התניא הראשון בשומרון והגשתו לרבי ואיך שהרבי בירך אותו וביקש שתהיה פעילות בית חב"ד בקרני שומרון. הוא אף סיפר על הסיפוק העצום שבו לנוכח התפתחות והתקדמות בית חב"ד בתקופה זו.

לאחר אמירת 'לחיים' וניגוני חסידים, הזמין המנחה את המרא דאתרא של קרני שומרון, הרב **יצחק הלוי**, לדברי ברכה. את המשא המרכזי נשא הרב **דוד מאיר דרוקמן**, מרא דאתרא קרית מוצקין וחבר עמותת הרבנים 'פיקוח נפש'. בדבריו התמקד רבות על נושא שלימות הארץ.

במהלך הערב העניקו הרב כהן והרב שלטר אות הוקרה למר מיכה גריצמן, מנהל קניון השומרון וידיד בית חב"ד, שעוזר ומסייע לפעילות השוטפת. לאחר 'ניגון הכנה' החל הרב **אבינועם אהרוני**, מגיד שיעור חסידות בבית חב"ד, לחזור מאמר דא"ח על הפרשה. בתום הערב התקיימה הגרלה על דולר של הרבי.

שלוחי המלך בתל אביב בקבלת פנים לרב לאו

לקראת חג הגאולה י"ב תמוז ולרגל היבחרו של הגאון הרב **ישראל מאיר לאו** שליט"א לכהן פאר כרבה הראשי של העיר תל אביב יפו, נערכה בלשכתו קבלת פנים למשלחת של שלוחי הרבי מה"מ בעיר תל אביב בראשותו של הרב **יוסף גרליצקי** שליחו של הרבי לעיר, שהגיעו לברכו לרגל המינוי החשוב.

במהלך הפגישה, הציג הרב גרליצקי את השלוחים ואת הפריסה הרחבה של מוסדות וסניפי חב"ד בכל רחבי העיר ושכונותיה וכן את הפעילות הענפה הנעשית בעיר. לאחר מכן, הפתיע הרב גרליצקי את הרב לאו במתנה מקורית: ראשי פרקים מהיחידות הראשונה של הרב לאו (אז, רב שכונה בתל אביב) אצל הרבי שנערכה בכ"ג אדר תשל"ד. בהתרגשות רבה, סיפר הרב לאו על היחידות המיוחדת ההיא לה זכה שנמשכה מעל שעתיים תמימות, במהלכה קיבל ברכה שהשפעתו תתרחב על כל העיר ועל כל ארץ הקודש ברכה שהתגשמה.

הרב **אורי בן שחר**, ראש כולל 'תפארת זקנים לוי יצחק' — שזכה לראות את הרבי הריי"צ — תיאר את מסירות הנפש של הרבי הריי"צ לשמירת גחלת היהדות, אשר נותנת כוח וחיות לכל הדורות הבאים.

בדברי הסיום אמר הרב לאו לשלוחים שדלתו תהיה תמיד פתוחה ואיחל המשך פעילות מבורכת למשתתפים.

הצלחה רבה לסדרת שיעורי גאולה באהלי תורה

עשרות רבות מתלמידי מתיבתא "אהלי תורה" בניו-יורק השתתפו בסדרת שיעורים בענייני גאולה ומשיח, שמסר הרה"ח ר' **שלום יעקבסון**, משפיע המתיבתא.

סדרת השיעורים היוותה הכנה לימי "בין הזמנים", והתלמידים נהנו מאוד מהסגנון הקולח בו נאמרו השיעורים.

הרה"ח ר' לימא הלוי ע"ה לויטין

בצער רב התקבלה הידיעה המרה על פטירתו של הרה"ח ר' לימא ע"ה לויטין, במלבורן שבאוסטרליה, והוא במיטב שנותיו.

ר' לימא נולד ביום ט"ז בשבט תש"ט להוריו הרה"ח ר' אברהם יעקב ומרת מלכה ע"ה לויטין בפריז.

בחודש תמוז של אותה שנה, הגרה משפחתו לארצות הברית והשתכנה בשכונת קראון הייטס. כשמלאו לו שלש שנים, זכה שהרבי גזז את שערותיו ליד חדרו הק', והרבי איחל לו שלעתיד לבוא הלויים יהיו כהנים.

ר' לימא התחנך במוסדות ליובאוויטש בשכונת קראון הייטס ובמונטריאל. כבר בבחרותו התמסר ר' לימא לעבודת החינוך, בהיותו מרכז ראשי במחנות קיץ של ליובאוויטש, ובמוסדות חינוך שונים בארצות הברית.

לאחר עבודתו בשדה החינוך נכנס ר' לימא לעסקים, ובמשך כמה שנים גר במיאמי, שם שימש כגבאי בית הכנסת ליובאוויטש.

ר' לימא נשא את זוגתו מרת לאה, תבלחט"א, ובשנים האחרונות גר באוסטרליה.

בשנים האחרונות סבל ממחלת לב, וביום חמישי האחרון קבל התקפת לב והשיב את נשמתו לבוראו. ארונו הוטס לניו-יורק. הלווייתו התקיימה ביום שני ועברה ליד בית חיינו 770.

ר' לימא השאיר אחריו את זוגתו תחי', אחיו הרה"ח ר' שלום דובער שי', אחיותיו: מרת אקסלרוד, מרת רוטנברג ומרת לידר.

ישיבת קיץ - חיילי בית דוד

בימים אלו החלה ההרשמה לישיבת הקיץ שע"י את"ה 770.
הישיבה נועדה לבחורים תלמידי ישיבות קטנות, המעונינים לבלות את הקיץ באווירה חסידית ומהנה: לימוד פורה ומענין, התוועדויות חסידיות עם טובי המשפיעים, סדנאות והרצאות בעניני יהדות יסודיים, טיולים וסיורים תוכניים, תוכניות נופש קייציות, בריכות ועוד....

על צוות ההדרכה נמנים אברכים מוכשרים בעלי נסיון, וקבוצה מובחרת מתלמידי התמימים ב-770.
הישיבה תתקיים בקמפוס של אחד ממוסדות החינוך המפוארים ביותר באה"ק, הכולל: בית מדרש וחדרי אוכל גדולים ומפוארים, פנימיות מרווחות ומשטחי דשא צמודים.

פרטים והרשמה אצל הנציגים בישיבות

או אצל הרה"ת יוסף יצחק שוורץ 054-729-8016

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

איגוד תלמידי הישיבות תות"ל המרכזית בית משיח - 770 טלפון: 718-773-4939 פקס: 718-7357279 אימייל: ATO770@Gamil.com

במחנה צבאות השם

חיים עם הפרשה

זה היה בשעות הערב. ההורים שלי היו צריכים לנסוע לחתונה של ידידים, והיו אמורים לחזור בשעה מאוחרת מאוד בלילה (יותר נכון בשעה מוקדמת של הבוקר). לפני שיצאו מהבית, ביקשו ממני הוריי שלא אלך לישון מאוחר. הבטחתי להם חגיגית שהם יכולים לסמוך עליי בעיניים עצומות. אני לא ילד קטן. "לפני שאתה הולך לישון, תנעל את הדלת ואל תשכח להוציא את המפתח כדי שנוכל להיכנס," הוסיף אבא כשהיה כבר על המפתן בדרך החוצה. "אל תדאג," הרגעתי. "אני אזכור."

שלוש לפנות בוקר. ההורים שלי מגיעים מותשים לאחר החתונה והנסיעה המעייפת, מכניסים את המפתח בחור המנעול ו... חצי ממנו (מהמפתח) נשאר בחוץ. "חיים שכח להוציא את המפתח," אמרה אמא. הם דפקו על הדלת עד ששכונה שלמה התעוררה. בעצם, כמעט כל השכונה, פרט לילד אחד. אחרי הדפיקות, צלצלו הוריי העייפים עשרות פעמים לטלפון בבית. לבנם היקר (כלומר לן), לא הפריעו הצלצולים כלל וכלל. הם השתלבו בטבעיות בחלומו המסעיר.

כשראו ששום דבר לא עוזר, הזמין אבא פורץ מוסמך שיפרוץ את הדלת תמורת תשלום. הפורץ הגיע עם מכשירים שונים, טיפל במיומנות במנעול, ותוך דקה פרץ את הדלת. הוריי הודו לו ונכנסו לבית. בדיוק באותה שנייה, התעוררתי כדי ללכת להתפנות. "מה?! רק עכשיו חזרתם?!" שאלתי את הוריי בפליאה. "כבר שש בבוקר."

אבא נאנח קלות ואמר: "עמדנו כמה שעות מחוץ לדלת הנעולה, בסוף הזמנו פורץ וכך נכנסנו."

הסמקתי מבושה ולא יכולתי להוציא הגה מפי. אבי ליטף את ראשו ואמר: "לא נורא. מכל דבר שקורה צריך ללמוד הוראה בעבודת ה'. בדיוק עכשיו אנחנו בימי בין המצרים, הזמן שבו נפרצה חומת ירושלים. זה היה מאורע שלילי שאנחנו מתאבלים עליו עד עכשיו. אבל, בזמננו אנחנו צריכים דווקא לפרוץ את החומות."

– "מה, צריך לפרוץ את חומת ירושלים?"

– "חלילה וחס. אנחנו צריכים לפרוץ את החומות שמפרידות ומבדילות בין יהודי אחד לשני. לקרב ולאהוב כל אחד באהבת חינם ללא מיצרים וללא גבולות. זוהי הפריצה החיובית שתביא להתגלות הרבי ולבניין בית-המקדש."

(ע"פ לקו"ש חכ"ג ע' 281)

2
השלישייה הנצחית
מחבוא בתוך הבית

4
שעת סיפור
כמים הפנים לפנים

6
חיילים בהפסקה
הבמה שלנו

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: מ. בן ישי

פרק ט"ז

תקציר: ילדי השלישייה בנו 'מחנה' ממנו צפו על בית "בעל הקסקט". הם מצאו שישנן שעות קבועות בהן נכנס הלה לביתו – באמצע הצהריים, ואחרי ערבית. אתמול בנה ילד לא מוכר מחנה מולם, והיום הוא עדיין לא הגיע. נראה שזה לטובת ההכנות לביצוע המשימה הכבדה והמסוכנת שלו"ק הציע...

מחבוא בתוך הבית

"המטרה שלנו היא, למצוא את המקום אליו נעלם לפתע הברנש הלזה בכל יום מחדש! וכן לפתור את תעלומת הארגזים המחשידים, אותם ראה שמוליק נכנסים לביתו," אמר לוי"ק, והמשיך: "ועל-כן זקוקים אנו לשניים שיהיו מוכנים להסתכן בפריצה לחצר המוגנת והמגודרת שלו, ומשם, לנסות לעקוב אחרי המתרחש בביתו..." סיכם לוי"ק את התכנית בקול.

הוא לא העלה על דעתו שיכול להיות מישהו ששומע את כל דבריהם – שהרי יושבים הם לבדם בין העצים בחורשה העזובה, והיחידים שקולטים את דבריהם הם הענפים הרחבים, המשיבים לתוכניותיהם בלחשוש של שריקה חרישית...

הראשון שהציע את עצמו, היה כמובן, לוי"ק. אליו הצטרף, לאחר דיון קצר, שמוליק. והסיבה פשוטה: מאחר ושמוליק הוא היחיד שראה בעיניו את הרהיטים המועברים לדירתו החדשה של מיודענו האפור. ואם-כן, הוא, יותר מכולם, יוכל לזהותם במקרה ויתגלה מקומם.

השניים ידעו היטב את אשר לפניהם. הם עומדים להיכנס לגוב האריות והתכוננו לכל.

הם נפרדו ממנחם ואביחי שנשארו לצפות בהם מה'מחנה', וצעדו לעבר הגדר הגבוהה שהקיפה את הבית האחרון בשורה. פיותיהם של כל הארבעה מלמלו ללא הרף פסוקי תהילים אותם זכרו בעל-פה.

הזוג האמיץ מצא עד מהרה דרך להשתחל פנימה: חלק הגדר הדרומי עבר דרך החורשה במקום בו גדלו עצים רבים, גבוהים וסבוכים. הם מצאו עץ שענפיו מתחברים עם עץ נוסף הנמצא בתוך החצר, ומיד החלו לטפס עליו.

כשהיה לוי"ק למעלה, צד את עיניו דבר-מה מוזר במעט: משום מה, הוא לא ראה את המקום שבו הגדר פונה להקיף את הבית, כאילו אין לה סוף... אך שמוליק שדחק בו לרדת מהר מהמקום הבולט בו עמד, יחד עם העובדה שעוד מעט יגיע כבר האדון לביתו, דחקו ממוחו את העניין, והנה, הם כבר נמצאים בתוך החצר.

הם עמדו כהמומים רגע אחד, אך מיד שבו לעצמם ופנו לבדוק את החלונות של הבית הריק. להפתעתם, גילו שמהצד האחורי ישנם עוד שורת חלונות נמוכים וצמודים לקרקע! "זאת אומרת שיש לבית עוד קומה – סודית!" הבהיקו עיניו של שמוליק, כאילו מצא הוכחה ברורה לאשמתו של האיש.

אך לוי"ק כלל לא התייחס לדבריו. הוא מצא דבר מועיל

הרבה יותר: הוא ראה חלון פתוח. אמנם החלון היה גבוה מעט – היה זה בצד האחורי, שם הקומה הראשונה הייתה מעל חצי קומה נוספת, אך למיודענו הצעירים לא היתה זו משימה קשה כלל וכלל. אחת ושתיים, ובן-רגע היו הם כבר בתוך החדר האפלולי, מתפעלים מגודלו הענק ומפשטותו שניבטת מכל פינה. הם לא ראו הנורה האדומה שנדלקה במכשיר העגול שבפינת התקרה, ובוודאי שלא יכלו לשים לב להבזק האור שהבליח מאחוריהם ברגע שעברו את אדן החלון... הם היו רק מאושרים עד מאוד, על-כך שהצליחו לחדור למעוזו של האפור.

כעת, התבוננו לאן הגיעו: הם ניצבו בחדר גדול המרוהט בשלוש ספות סביב שולחן נמוך, ובספרייה גדולה - סלון פשוט למדיי. רק את הרהיטים שגרמו לחשדו של שמוליק - עדיין לא מצאו.

אחרי עיון קל, החליטו לרדת למטה. שם, בקומה התחתונה, בוודאי ימצאו דברים נפלאים שישפכו להם אור על כל הפרשייה... אלא שלפתע נשמעה חריקת שער נפתח ונסגר, וקול צעדים איטיים נשמעו קרבים והולכים לבית.

אם היו מתרכזים היטב, ודאי היו שומעים את שריקות הינשוף, הבהולות מעט, ששידרו מרחוק מנחם ואביחי - אך הם היו טרודים באופן דחוף במציאת מקום מסתור...

באמצע הסלון נפער פתח למבוא קטן שבו נצבו שתי דלתות, האחת מימין - שהובילה למדרגות למעלה ולמטה, וחברתה משמאל - שהובילה לחדר חשוך ואפלולי שאור היום כמעט ולא הגיע אליו. למרות שחדר זה היה נראה כחדר עבודתו של בעל הבית - החליטו השניים להסתתר דווקא בתוכו.

היה זה חדר גדול מעט, אשר במרכזו שולחן רחב וכבד ולידו כיסא מרופד. בקיר האמצעי עמד ריבוע גדול כהה, שבאפלה לא היה ברור מהו בדיוק, ולאורך שני הקירות הצדדיים התפרסו ארונות בעלי דלתות-הזזה ענקיות. הדלת הימנית של הארון השמאלי הייתה פתוחה מעט, והשניים השתחלו אל המדף התחתון והגדול ביותר, בהזיזם את הקלסרים המעטים ששכנו בו.

גם במצב זה עדיין היו מוחבאים השניים היטב, מאחר ודלת ההזזה הייתה כה גדולה - עד שהספיקה להסתיר את שניהם מאחוריה. הם רק קיוו שהאיש לא ירצה לקחת משהו מצידו השני של הארון, ואז יצטרך להזיז את הדלת הרחבה...

האיש שנכנס זה עתה לביתו, לא ניגש אפילו להכין לעצמו ארוחת צהריים, כנראה מיהר מעט לתפקידו. ואז ראה את התמונה שצילמה לו המצלמה הנסתרת. הוא חייך לעצמו חיוך קטן, ואחר ניגש לחדר עבודתו החשוך. לרגע התחבט אם להרים את הטלפון ולספר להם על הממצא, או שמא לעשות זאת בהמשך. לבסוף החליט לעשות זאת בהמשך ופנה לאחוריו ללחוץ על המתג.

הנערים שהתחבאו בארון, מוגנים על-ידי החשיכה, ראו שהוא עומד ללחוץ על המתג ונלחצו אל קיר הארון בחוזקה, בתקווה שהאור שיעלה במנורה לא יגלה אותם... אך לתמהונם, האור מהמנורה בושש להגיע, וכשהגיע, לא הגיע כלל מהמנורה...

...הנערים שהתחבאו בארון מוגנים על-ידי החשיכה, ראו שהוא עומד ללחוץ על המתג ונלחצו אל קיר הארון בחוזקה, בתקווה שהאור לא יגלה אותם...

זמזום חלשלש וארוך נשמע, ולאחריו, להפתעתם המלאה, נעקר ממקומו הריבוע הענק והאפל וגלש הצידה, בגלותו מאחוריו שמש בוהקת באור יום...

תדהמתם של השניים, הייתה רבה. הם לא הסכינו לכזו התפתחות. וכעת, כשהברנש החשוד והמוזר פי-כמה יצא בעד הדלת שנפערה לפתע, נשארו השניים בהלם מוחלט במחבואם שבתוך הארון.

רק כשעברה דקה ארוכה, וכשהדלת הפלאית החלה להשמיע את זמזום הסגירה, קפץ לוי"ק ממרבצם כנשוך נחש: "הן עלולים אנו לפספס אותו לגמרי," - לחש לשמוליק באימה וניתר לעבר הדלת הנסגרת. כדי למנוע את נעילתה, תקע בה את רגלו הימנית לרוחבה...

האם יראה הברנש שזה עתה יצא ממנה, כי הדלת לא נסגרת?...

• • •

ואכן, העצים האִלמים לא היו היחידים שהקשיבו לתוכנית שטווה לוי"ק, בתחילת פרקנו. היה שם עוד אחד, שאמנם לא עמד במקומו הקבוע, אך היה היה, מוסווה היטב בין העצים רחבי-הגזע, והאזין ברוב קשב לדברים.

הוא התקרב למקומו שלו, בדיוק כאשר נשמעו דברי מנחם (מהפרק הקודם, זוכרים?) - "נס ששימי לא פה..." והחליט שהוא באמת "לא יהיה פה!" ולא יתגלה לעיניהם...

כששמע את תכנית המשימה האדירה שטוו השלישייה בקול, החליט שהוא גם יהיה שם ויהי מה...

המשך יבוא בעז"ה...

סיפור

מאת: מש"י גולד

כַּמַּיִם הַפָּנִים לַפָּנִים

גְּעצִיל הָיָה אִימַת הָעִיר צָאשְׁנִיק שֶׁבְּרוּסְיָה. בְּגִיל צָעִיר הִתְיַתֵּם גְּעצִיל מֵהוֹרָיו, וְלֹא הָיָה מִי שֶׁיִּדְאַג לְחִנּוּךְ טוֹב עֲבוּרוֹ. הַנַּעַר הִסְתּוֹבֵב בָּטֵל בָּרְחוֹבוֹת וְחִישׁ מַהֵר הָפְכָה הִתְנַהֲגוּתוֹ לִפְרוּעָה וּשְׁלוּחַת כָּל רֶסֶן. גַּם כְּשֶׁהִתְבַּגֵּר גְּעצִיל לֹא הִשְׁתַּנְּתָה הִתְנַהֲגוּתוֹ. הוּא הָיָה עַז פָּנִים וְגַס רוּחַ וְאִישׁ מִבֵּין תּוֹשָׁבֵי הָעִיר לֹא הֵעֵז לְהִתְעַסֵּק אִתּוֹ.

• • •

עֵז יְחִידָה הָיְתָה לִיהוּדָה הַכַּפְרִי. מֵחֶלֶב הָעֵז הֵכִינוּ יְהוּדָה וְאִשְׁתּוֹ לֶבֶן, חֶמְאָה, גְּבִינוֹת וּמוּצְרֵי-חָלָב טְעִימִים לְהַפְלִיא. יוֹם אֶחָד, הֶחְלִיט יְהוּדָה לָסוּר אֶל הָעִיר עִם מֵיטַב סְחוֹרָתוֹ, וּלְהַצִּיעַ אוֹתָהּ לִמְכִירָה בַּשּׁוּק הַמְקוֹמִי, אוּלַי יִתְמַזֵּל מַזָּלוֹ וְיוּכַל לְהַרְוִיחַ מְעַט כֶּסֶף.

בְּשָׁעַת בֹּקֶר מֻקְדֶּמֶת הִגִּיעַ יְהוּדָה אֶל רַחֲבַת הַשּׁוּק. הוּא סִדֵּר הֵיטֵב אֶת סְחוֹרָתוֹ הַטְּרִיָּה עַל דּוּכָן, וְהֶמְתִּין בַּחֲשַׁשׁ-מָה לְבוֹא הַקּוֹנִים.

הִנֵּה, כְּבָר מַגִּיעַ הַקּוֹנֶה הָרִאשׁוֹן. יְהוּדָה הִזְדָּרֵז לְשָׂרֵת אוֹתוֹ הֵיטֵב, וְהָאִישׁ נָטַל מַעֲדַנֵּי חָלָב לָרֹב. לְאַחַר שֶׁהָיוּ יָדָיו שֶׁל הָאִישׁ עֲמוּסוֹת לְגַמְרֵי, הִסְתּוֹבֵב לוֹ בִּשְׁתִיקָה וְהֵחֵל לְהִתְרַחֵק מִדּוּכָנוֹ שֶׁל יְהוּדָה. "אֲדוֹנִי, שָׁכַחְתָּ לְשַׁלֵּם," קָרָא אַחֲרָיו יְהוּדָה. הָאִישׁ, הָיָה זֶה גְּעצִיל, הִסְתּוֹבֵב לְעֵבֶר הָרוֹכֵל וְאָמַר בְּקוֹל צוֹנֵן: "אֵינֶנִּי נוֹהֵג לְשַׁלֵּם."

"מַה זֹּאת אוֹמֶרֶת?!" נִזְעַק יְהוּדָה, "הֲלֹא לָקַחְתָּ מִמֵּיטַב סְחוֹרָתִי, אִם אֵין לְךָ כֶּסֶף לְשַׁלֵּם, הַחְזֵר אֶת מַה שֶּׁלָּקַחְתָּ."

גְּעצִיל לֹא הִתְרַשֵּׁם מִנְּעָקוֹתָיו שֶׁל הָרוֹכֵל הַנִּסְעָר. "כַּנִּרְאֶה שֶׁאֵינְךָ תּוֹשָׁב הַמָּקוֹם. כֻּלָּם פֹּה יוֹדְעִים שֶׁגְּעצִיל לֹא מְשַׁלֵּם," הֵשִׁיב בְּעַזּוּת מֵצַח. הוּא הוֹסִיף וְהִבְהִיר לַסּוֹחֵר הַנִּדְהָם שֶׁמּוּטָב יַעֲשֶׂה אִם יִשְׁתֹּק, וְלֹא, יִזְכֶּה לִטְעֹם מִנַּחַת זְרוֹעוֹ.

יְהוּדָה הִבִּיט כֹּה וכֹה, לְרֹאשׁ אוּלַי יָבוֹא מִישֶׁהוּ לְעֶזְרָתוֹ, אַךְ לְתַדְהֵמָתוֹ גִּלָּה שֶׁאִישׁ אֵינוֹ מִתְעָרֵב. מַבָּטֵיהֶם שֶׁל הַנּוֹכְחִים הֻשְׁפְּלוּ בְּבוּשָׁה וְרָמְזוּ לִיהוּדָה: "אֵין מַה לַּעֲשׂוֹת. צָרִיךְ לְהִתְרַגֵּל לַמַּצָּב."

יְהוּדָה לֹא אָמַר נוֹאָשׁ. הוּא הָלַךְ לְבֵית הָרַב וְסִפֵּר לוֹ אֶת אֲשֶׁר אֵרַע בַּשּׁוּק. הָרַב, שֶׁזְּמַן קָצָר קֹדֶם לָכֵן הִתְמַנָּה לְכַהֵן בָּעִיר, הוֹרָה מִיָּד לְשַׁמָּשׁוֹ לָלֶכֶת וּלְהַזְמִין אֶת גְּעצִיל לְדִין-תּוֹרָה. הַשַּׁמָּשׁ חָשַׁשׁ מְאֹד לְבַצַּע אֶת שְׁלִיחוּת הָרַב, "כְּבוֹד הָרַב," אָמַר הַשַּׁמָּשׁ בְּפַחַד, "אִם אַזְמִין אֶת גְּעצִיל לְדִין-תּוֹרָה, הוּא עָלוּל לִפְגֹּעַ בִּי." אַךְ הָרַב הִתְעַקֵּשׁ: "עָלֶיךָ לְבַצַּע אֶת עֲבוֹדָתְךָ מִבְּלִי לַחְשֹׁשׁ מֵאַף אֶחָד."

בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר יָצָא הַשַּׁמָּשׁ וְהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ שֶׁל גְּעצִיל. בְּגִמְגּוּם כָּבֵד מָסַר הַשַּׁמָּשׁ אֶת הוֹרָאַת הָרַב שֶׁעָלָיו לְהִתְיַצֵּב לְדִין-תּוֹרָה. "לֵךְ וֶאֱמֹר לָרַב שֶׁלֹּא אַגִּיעַ לְשׁוּם דִּין-תּוֹרָה," עָנָה גְּעצִיל בְּחֻצְפָּה.

איור: מענדי תיות

שָׁלַח הָרַב אֶת הַשַּׁמָּשׁ פַּעַם נוֹסֶפֶת לִקְרֹא לְגְּעצִיל, אַךְ זֶה עָמַד שׁוּב בְּסֵרוּבוֹ וְאַף הִפְרִיחַ אִיּוּמִים כְּלַפֵּי הָרַב אִם יַמְשִׁיךְ "לְהַטְרִיד" אוֹתוֹ.

כְּשֶׁשָּׁמְעוּ מַה קָּרָה, הֶחְלִיטוּ רָאשֵׁי הַקָּהָל לְהַצִּיב שְׁמִירָה עַל הָרַב מֵחֲשָׁשׁ שֶׁהַבְּרִיוֹן יוֹצִיא אֶת אִיּוּמָיו אֶל הַפֹּעַל.

• • •

שַׁבָּת בַּבֹּקֶר בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת שֶׁבָּעִיר צָאשְׁנִיק. גְּעצִיל נִגַּשׁ אֶל הַגַּבַּאי וּפָקַד עָלָיו: "אֶת הָעֲלִיָּה 'שְׁלִישִׁי' (הַשְּׁמוּרָה לָרַב הָעִיר) עָלֶיךָ לָתֵת לִי." הַגַּבַּאי עָשָׂה אֶת עַצְמוֹ כְּלֹא שׁוֹמֵעַ וְכִבֵּד אֶת הָרַב בָּעֲלִיָּה. הָרַב נִשְׁאַר לַעֲמֹד עַל בִּימַת הַקְּרִיאָה עַד לַעֲלִיָּה הַשִּׁשִּׁית שֶׁאֵלֶיהָ נִקְרָא גְּעצִיל. כְּשֶׁהִגִּיעַ גְּעצִיל אֶל הַבִּימָה, הֵרִים הָרַב אֶת יָדוֹ וְסָטַר לוֹ עַל פָּנָיו. "כֵּיצַד אֵינְךָ מִתְבַּיֵּשׁ לִתְבֹּעַ לְעַצְמְךָ גְּדֻלָּה, בְּעוֹד שֶׁבְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁבוּעַ הִנְּךָ גּוֹזֵל וְחוֹמֵס אֶת הַצִּבּוּר?" גָּעַר בּוֹ. דְּמָמַת-מָוֶת שָׂרְרָה בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת. כֻּלָּם חָשְׁשׁוּ מִצַּעֲדוֹ הַבָּא שֶׁל גְּעצִיל. בְּפָנִים אֲדֻמּוֹת מִבּוּשָׁה וּמִזַּעַם, יָרַד הַגְּבַרְתָּן מֵהַבִּימָה וְעָזַב אֶת בֵּית-הַכְּנֶסֶת.

• • •

בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, הִגִּיעַ יְהוּדִי לְבֵיתוֹ שֶׁל הָרַב וְהוֹדִיעַ לוֹ עַל בְּרִית-מִילָה שֶׁתִּתְקַיֵּם לְמָחֳרָת בָּעֲיָרָה הַסְּמוּכָה. מִכֵּיוָן שֶׁהָרַב הָיָה גַּם מוֹהֵל בִּקְּשׁוּ

הַיְהוּדִי שֶׁיַּעֲרֹךְ אֶת הַבְּרִית. רָאשֵׁי הַקָּהָל הִפְצִירוּ בָּרַב שֶׁלֹּא יִסַּע. "זוֹהִי מַלְכֹּדֶת שֶׁטּוֹמֵן הַבְּרִיוֹן. הוּא מַדַּאי זוֹמֵם לְהִתְנַכֵּל לִכְבוֹד הָרַב כְּשֶׁיִּהְיֶה לְבַדּוֹ בַּדֶּרֶךְ."

אַךְ הָרַב, שֶׁמֵּעוֹדוֹ לֹא סָרַב לְהַזְמָנוֹת שֶׁכָּאֵלּוּ, הֶחְלִיט לִנְסֹעַ. בְּלֵית בְּרֵרָה צֵרְפוּ רָאשֵׁי הַקָּהָל לְעֶגְלַת הָרַב כַּמָּה בַּחוּרִים חֲסוֹנִים שֶׁיְּלַוּוּ אוֹתוֹ, וְהָרַב יָצָא לַדֶּרֶךְ.

הַמְּלַוִּים יָשְׁבוּ בָּעֲגָלָה מְתוּחִים וּמְפֻחָדִים וּמִלְמְלוּ פְּסוּקֵי תְּהִלִּים, אַךְ הָרַב כְּאִלּוּ לֹא שָׂם לֵב לַסּוֹבֵב אוֹתוֹ. הוּא יָשַׁב מְכֻנָּס בְּמַחְשְׁבוֹתָיו וְעֵינָיו הִבִּיטוּ לְעֵבֶר נְקֻדָּה בְּלִתִּי נִרְאֵית.

פִּתְאוֹם עָצְרָה הָעֲגָלָה בַּמָּקוֹם. הַבַּחוּרִים הַמְּלַוִּים הִבִּיטוּ הַחוּצָה לִרְאוֹת מַדּוּעַ עָצְרָה הָעֲגָלָה. אֲבוֹי... כָּל חֲשָׁשׁוֹתֵיהֶם הִתְמַמְּשׁוּ. חֲבוּרָה שֶׁל פִּרְחָחִים וּבְרִיוֹנִים רְכוּבִים עַל סוּסִים מִתְקָרֶבֶת לְעֶבְרָם בִּמְהִירוּת. "מַה יִּהְיֶה?" פָּרְצָה זְעָקָה אִלֶּמֶת בְּלֵב מְלַוֵּי הָרַב. עוֹד מְעַט וְיַעֲשׂוּ בָּהֶם שְׁפָטִים... אַךְ הָרַב, כְּאִלּוּ לֹא מַרְגִּישׁ מְאוּמָה. מִתְעַמֵּק הוּא בְּמַחְשְׁבוֹתָיו הַנִּסְתָּרוֹת, כְּאִלּוּ הוּא נִמְצָא בַּמָּקוֹם אַחֵר.

עוֹד כַּמָּה פְּסִיעוֹת נוֹתְרוּ בֵּין הַבְּרִיוֹנִים לְבֵין עֶגְלָתוֹ שֶׁל הָרַב, וְהִנֵּה... הֲלֹא יְאֻמַּן קָרָה. גֶּעצִיל נֶעֱצַר עַל מְקוֹמוֹ, וּבְמָקוֹם לְהַכּוֹת אֶת הָרַב וַאֲנָשָׁיו, הֵשְׁפִּלוּ עֵינָיו בְּבוּשָׁה. לְפֶתַע, פָּרַץ הַבְּרִיוֹן הַמְּגֻדָּל בִּבְכִי בִּלְתִּי נִשְׁלָט וּבִקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהָרַב.

"כֵּיצַד זֶה הִתְהַפֵּךְ גֶּעצִיל מִקָּצֶה לְקָצֶה? הֲרֵי לִפְנֵי דַּקּוֹת מִסְפָּר הוּא תִּכְנֵן לְהַזִּיק לָנוּ?" שָׁאֲלוּ הַמְּלַוִּים הַמְּהֻמָּמִים אֶת הָרַב.

הֵשִׁיב הָרַב: "בְּמֶשֶׁךְ כָּל הַנְּסִיעָה עוֹרַרְתִּי בְּלִבִּי רַחֲמִים עַל גֶּעצִיל, שֶׁגָּדַל לְלֹא הוֹרִים, וְאִישׁ לֹא הֶעֱנִיק לוֹ יַחַס חַם. הֵן נִשְׁמָה יְקָרָה שׁוֹכֶנֶת בְּקִרְבּוֹ וְעַל כֵּן הִנְנִי אוֹהֵב אוֹתוֹ בְּכָל נַפְשִׁי וּמְאוֹדִי. כַּאֲשֶׁר לִבִּי הָיָה מָלֵא בְּאַהֲבָה כְּלַפָּיו הֲרֵי שֶׁשְּׁנָאתוֹ נֶעֱלְמָה וְהוּא הֵחֵל לְהַרְגִּישׁ אַהֲבָה. כַּמַּיִם הַפָּנִים לַפָּנִים כֵּן לֵב הָאָדָם לָאָדָם..."

לְאַחַר שֶׁהִתְוַדָּה עַל חֲטָאָיו סִדֵּר הָרַב לְגֶעצִיל דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה וְהוּא שָׁב לִהְיוֹת יְהוּדִי הָגוּן וְטוֹב לַבְּרִיּוֹת.

פתרון החידה מגליון מס' 14 (פרשת בלק):

כשיום י"ז בתמוז חל בשבת, מרבים בשמחה ובסעודה יותר משאר השבתות, וזו הכנה לגאולה שבה יתהפכו כל הצומות לימי ששון ושמחה.

חידת מונה

בתמונה שלפניכם מסתתר רעיון מתוך ה'דבר מלכות לנוער' על פרשת מטות היוצא לאור ע"י תנועת הנוער 'צבאות השם'. זהו את הקשר ושילחו אלינו.

כי ידעת?

את מקום המקדש קנקד זוד המלך מאת אַרַוְנָה היבוסי ב-50 שקלי כסף. את היסודות של בית-המקדש בנה זוד המלך. בניית הבית הראשון התחלה (על-ידי שלמה המלך) בשנת 2928 לבריאת העולם. 7 שנים נמשכה בניית בית-המקדש הראשון. מאה וחמישים אלף פועלים עסקו בבנייתו. 13 כוהנים היו עוסקים בהקרבת קרבן התמיד בבית-המקדש. בני לוי היו הגיבורים מכל השבטים. בני אחד מבני-ישראל. בשנת תשמ"א יצא הרבי במבצע "אות בספר תורה" לילדי ישראל.

בוקר בוקר בוקר

מאת: אבי רז

שלנו שעשע

בין המצרים

מאת: מיכאל ברוך בן 11, בית שמש

חודש תמוז, יום השבעה עשר
יום עצוב ומר הוא לעם הנבחר
ביום זה גברה ידו של האויב האכזר.

חומת העיר הקדושה והיפה
נסדקה ונפרצה
והעם היושב בציון ניתן למשיסה.

ימי בין המצרים
הם הזמן הכי מתאים
להתחזק באהבת אחים.

כאשר את סיבת החורבן נבטל
תבוא הגאולה לעם ישראל.

חידה

מאת: מנחם מענדל וישראל חיים שוחאט, קאראקאס, וונצואלה

"במשולשים נדחקו אלפים"
איפה זה?

תשובה: 077

סימן זיהוי

מאת: משפחת גרומך, בית דגן

איך מזהים את הגפילטע באקווריום?
- זה שמסתובב עם הגזר על הראש...

הודה באשמה

מאת: משפחת גרומך, בית דגן

בין ה-אף.בי.איי. הק.ג.ב. והשב"כ, הייתה תחרות:
ישחררו פיל ביער, ומי שיתפוס אותו ראשון ניצח בתחרות.
יצאו סוכני ה-אף. בי. איי. לפעולה, ונעזרו בצילומי לוויין, מטוסי ריגול וציוד טכנולוגי מתקדם ומשוכלל. אחרי יומיים, תפסו את הפיל.
אחריהם נכנס הק.ג.ב. לפעולה. הם העמידו סוכן מאחורי כל עץ, מיקרופון תחת כל ענף וכו', אחרי יומיים, נתפס הפיל.
אחרונים פעלו החבר'ה הטובים מהשב"כ. הם יצאו לפעולה (הפרטים לא הותרו לפרסום), ואחרי שעתיים חזרו עם...חתול! חתול?
כן, הוא הודה שהוא פיל.

מאת: א. וויס

מכונה משוגעת

גלו מה המשותף לכל המילים הרשומות לפניכם:

הגרלה חודשית תתקיים בין הפותרים נכונה.

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110.

פקס: 04-6578485

אימייל: bemachane@gmail.com

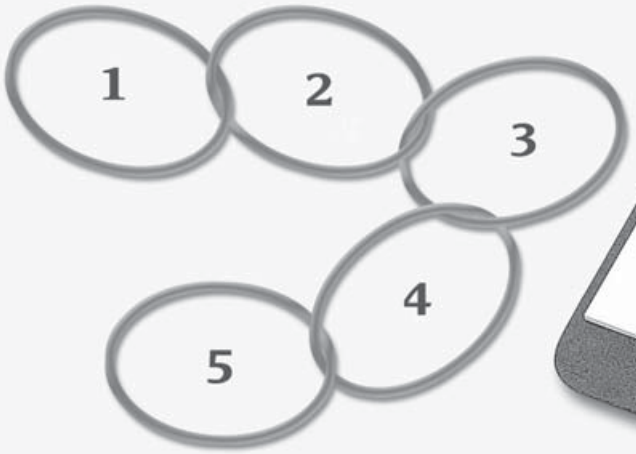
תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 08-9493770.

בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את הפרטים שלכם בקול ברור לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלת הפרסים.

הפרדה מוגזמת

עליכם להפריד את חמשת החישוקים המחוברים זה לזה.
אתם יכולים לפתוח שני חישוקים בלבד. באלו חישוקים תבחרו?

פתרונות לשעשועונים מגיליון מס' 14:

מה הנושא?

פדה בשלום נפשי

חידת היגיון:

משתלם למענדי להחליף את הבחירה ולבחור במעטפה מס' 1.

הסיבה: לו נניח שמענדי בחר בתחילה במעטפה ריקה והמורה פותח מעטפה נוספת ומראה שהיא ריקה הרי ששווה למענדי להחליף למעטפה האחרונה שבה נמצא הפרס.

אך אם יבחר מענדי תחילה במעטפה הנכונה, אזי לא משתלם לו להחליף את הבחירה.

רוב הסיכויים (2 לעומת 1) הם שמענדי יבחר בתחילה במעטפה הלא נכונה, מכיוון שיש שתי מעטפות ריקות לעומת אחת מלאה. לכן, יש יותר סיכויים שכאשר ישנה את בחירתו, יזכה בפרס.

חסידים . . אין משפחה

נולדו למז"ט

● **למשפחת** ר' **חיים לייב בקמאן**, קראון הייטס — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת בקמאן, מונסי.

● **למשפחת** ר' **יהושע ברוך ברמן**, מיאמי ביטש — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **שי גוב-ארי**, באר שבע — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דן גוב-ארי, עמנואל; ומשפחת ר' שמעון מלכיאלי, לוד.

● **למשפחת** ר' **אלתר גולדשטיין**, אן ארבור — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל גרינברג**, קראון הייטס — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **שמואל ווגנר**, מונטריאול — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **יהודה וורסט**, רוטרדם — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אלעזר ניסן הולצמן**, כפר חב"ד — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק יהודה הולצמן, כפר חב"ד; משפחת ר' שלמה אליקים הולצמן; מרת יונה ריבקין, כפר חב"ד; משפחת ר' שלמה מרגולין, כפר חב"ד; ומרת חיה צביה גרוסמן, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק נחום הכהן טוויל**, מקסיקו — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב יהושע הכהן טוויל, ירושלים; ומשפחת ר' ליאון עסיס, מקסיקו.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק יצחקוב**, נתניה — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל מדר**, קראון הייטס — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' שלמה מדר, עפולה; ומשפחת ר' צבי אליהו, נווה מונסון.

● **למשפחת** ר' **נחום מור**, מעלה אדומים — להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל עזיזה**, פריז, צרפת — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם עזיזה, פריז, צרפת; ומשפחת ר' שמעון אלבז, אורלי, צרפת.

● **למשפחת** ר' **יהודה יום טוב קובלקין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ אסטנה, קזאחסטאן — להולדת הבן; **ולזקניהם** מרת שפרה קובלקין, עמנואל.

● **למשפחת** ר' **שלמה קדיש**, פתח תקוה — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק קדיש, פתח תקוה; ומרת נחמה כהן, פתח תקוה.

● **למשפחת** ר' **חיים קסלסי**, קרית אתא — להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יהודה קסלסי, קרית אתא.

◆

● **למשפחת** ר' **גרשון אודז**, עדגוור — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **יעקב אייזנבד**, ביתר עלית — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' שמעון אייזנבד, ירושלים; ומשפחת ר' חיים יהודה, כפר חב"ד; ומרת רחל לוין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שמואל חיים צבי בקרמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ באר יעקב — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' ישראל שמעון בקרמן, כפר חב"ד; ומשפחת הרב אשר לעמיל הכהן כהן, רב קהילת חב"ד ביתר עילית.

● **למשפחת** ר' **ערן דרור-לבנון**, רמת אביב— להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **דניאל הלפרין**, טורונטו — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי הלפרין, טורונטו; ומשפחת ר' אשר סלומון, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **אהרן ווגנר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ אירקוטסק, רוסיה — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' זאב ווגנר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מוסקבה - ירושלים; ומשפחת ר' גרשון טורצ'ין, מלבורן.

● **למשפחת** ר' **יששכר דב בער וולף**, נחלת הר חב"ד— להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' נתן וולף, נחלת הר חב"ד; מרת פסיה וולף, לוד; משפחת ר' יוסף יצחק גורביץ, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לארץ הקודש ומשפיע בישיבת תות"ל מגדל העמק; משפחת ר' ישככר דב גורביץ, מנכ"ל בית רבקה פריז, צרפת; ומרת טובה אלטהויז, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שניאור זלמן וילהלם**, פרדס כץ, בני ברק — להולדת הבת **חנה**; **ולזקניהם** מרת וילהלם, ירושלים; משפחת ר' מרדכי אהרן וילהלם, ירושלים; מרת אסתר דינה קעניג, ירושלים; משפחת ר' דוד יואל הלוי ויינפלד, בני ברק; משפחת ר' שמואל יהודה הלוי ויינפלד, ירושלים; ומשפחת ר' שמשון גלינרט, בני ברק.

● **למשפחת** ר' **מאיר זרחי**, קראון הייטס — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **משה לאבער**, שיקגו — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **זלמן לזרוב**, קראון הייטס — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **זלמן לואיס**, בריגטון — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **לוי סטון**, וועסטפורט — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **משה קאציז**, קראון הייטס — להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **שניאור זלמן קלמנסון**, קראון הייטס — להולדת הבת. **ולזקניהם** משפחת ר' שלום דובער קלמנסון, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סינסינטי. משפחת ר' זלמן משה קוגל, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **יהודה קלרמן**, דונייצקף אוקראינא — להולדת הבת; **ולזקניהם** מרת צילה קלרמן, נהריה.

● **למשפחת** ר' **יעקב שהרבני**, כפר חב"ד — להולדת הבת **חיה מושקא**; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם שהרבני, אזור; ומשפחת לוי (שושן), כרכור.

● **למשפחת** ר' **בנימין יחמיאל שטרן**, קרית אתא — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל שטרן, רחובות; ומשפחת ר' צבי אורבן, קרית אתא.

● **למשפחת** ר' **יוסף שיף**, ירושלים — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' בצלאל שיף, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שלום בער שוגר**, קראון הייטס — להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' מרדכי רוזנפלד, קראון הייטס.

הגיעו למצוות

● **למשפחת** ר' **עמנואל הוד**, כפר חב"ד — להגיע הבן התי' **מתניה** למצוות.

● **למשפחת** ר' **בערל לאזר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב הראשי של רוסיה — להגיע הבן למצוות.

● **למשפחת** ר' **משה לבייב**, בני ברק — להגיע הבן התי' **אבנר** למצוות.

● **למשפחת** ר' **ניסן מור יוסף**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ חצור הגלילית — להגיע הבן התי' **מנחם**

מענדל למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' עמרם מור-יוסף, צפת.

● **למשפחת ניווירש**, בני ברק – להגיע הבן הת' **מרדכי** למצוות.

באו בקשרי שידוכין

● **למשפחת** ר' **שלמה לייב אברמוביץ**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **זלמן שמעון** בקשרי שידוכין עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **דוד רפפורט**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מיקיון, ויסקונסין.

● **למשפחת** ר' **דוד יואל הלוי ויינפלד**, בני ברק – לבוא הבן הת' **יחיאל יהושע הלוי** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת ר' **אהרן סירוטה**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ דענוור, קולורדו; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל יהודה הלוי ויינפלד, ירושלים; ומשפחת ר' שמשון גלינרט, בני ברק; ומשפחת ר' ראובן סירוטה, קראון הייטס.

●

למשפחת טרבלסי, לוד – לבוא הבן הת' **שמואל** בקשרי שידוכין עב"ג **רות** למשפחת ר' **מיכאל חדד**, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **יצחק נמנוב**, מנהל רוחני ישיבת תות"ל ברינואה – לבוא הבן הת' **שמואל** בקשרי שידוכין עב"ג **מרים** למשפחת ר' **מנחם מענדל גורביץ**, מנהל ישיבת תות"ל ברינואה.

● **למשפחת** ר' **פנחס סרציק**, פתח תקוה – לבוא הבן הת' **נתנאל** בקשרי שידוכין עב"ג **רחל** למשפחת ר' **משה חדד**, נתניה.

● **למשפחת קגן**, קייפטאון – לבוא הבן הת' **איתן** בקשרי שידוכין עב"ג **ליסא** למשפחת **רוז**, קייפטאון.

● **למשפחת קול**, טורונטו – לבוא הבן הת' **יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **הדסה** למשפחת **ברנער**, לוס אנג'לס.

● **למשפחת** ר' **יעקב רייך**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **עקיבא** בקשרי שידוכין עב"ג **תמר** למשפחת **מדמוני**, ראשון לציון.

● **למשפחת רסקין**, מלבורן – לבוא הבן הת' **שניאור זלמן** בקשרי שידוכין עב"ג **פייגא** למשפחת **איידלמאן**, ברינואה.

הקימו בית בישראל – בית חב"ד

● **למשפחת גליקן**, לוס אנג'לס – לנישואי הבן הת' **פייבל** עב"ג **שושנה** למשפחת **דוברואוו**, לוס אנג'לס.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק ויינגרטן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גרנד רפידס – לנישואי הבן הת' **מאניס** עב"ג **נחמה** למשפחת **בלוטנר**, וואוסטר.

● **למשפחת** ר' **שניאור זלמן חאנין**, מנהל ועד להפצת שיחות קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **שמואל** עב"ג **ליבא** למשפחת **קריטנברג**, לוס אנג'לס.

● **למשפחת כץ**, בואנוס איירס – לנישואי הבן הת' **יוסף** ע ב " ג **בתיה** למשפחת **אלטיין**, קראון הייטס.

● **למשפחת לו**, לונדון – לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **דבורה** למשפחת **גורליק**, מלבורן.

● **למשפחת לוין**, ס. מוניקה – לנישואי הבן הת' **יחיאל דוד** עב"ג **לאה** למשפחת **סר**, ריצ'מונד.

● **למשפחת** ר' **משה קוטלרסקי**, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **מנחם מענדל** עב"ג **רבקה** למשפחת ר' **זלמן אהרן גרוסבאום**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טורונטו.

● **למשפחת ראבין**, יוהנסבורג – לנישואי הבן הת' **אברהם** עב"ג **דנה** למשפחת **גורדון**, אניקנו.

וועדת החינוך החב"די
מיסודה של 'אגודת חסידי חב"ד באה"ק ת"ו
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש

ב"ה
יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

חינוך חסידי
שורשי, אמיתי (ע"ר)

ת.ד. 2025 כפר חב"ד

לשכות סיוע לאנ"ש

מחנכים מיועצים
יעוץ, הכוונה וליווי ע"י מחנכים ואנשי מקצוע מומחים

יד לילד המיוחד
תמיכה וליווי למשפחות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים

ימים א'-ה' בשעות הבוקר: 8:30 - 10:30. ניתן גם להשאיר הודעה בתא הקולי. פקס: 03-960-7219. דוא"ל: chinuch@015.net.il

דיסקרטיות מובטחת

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי
לה-גרדיה
נוארק
$27
$60
JFK
LGA
NEWARK
Airport pickup
אפשרות איסוף משדה התעופה

Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

718-753-4054